Billy Graham

AMENINȚAREA FURTUNII

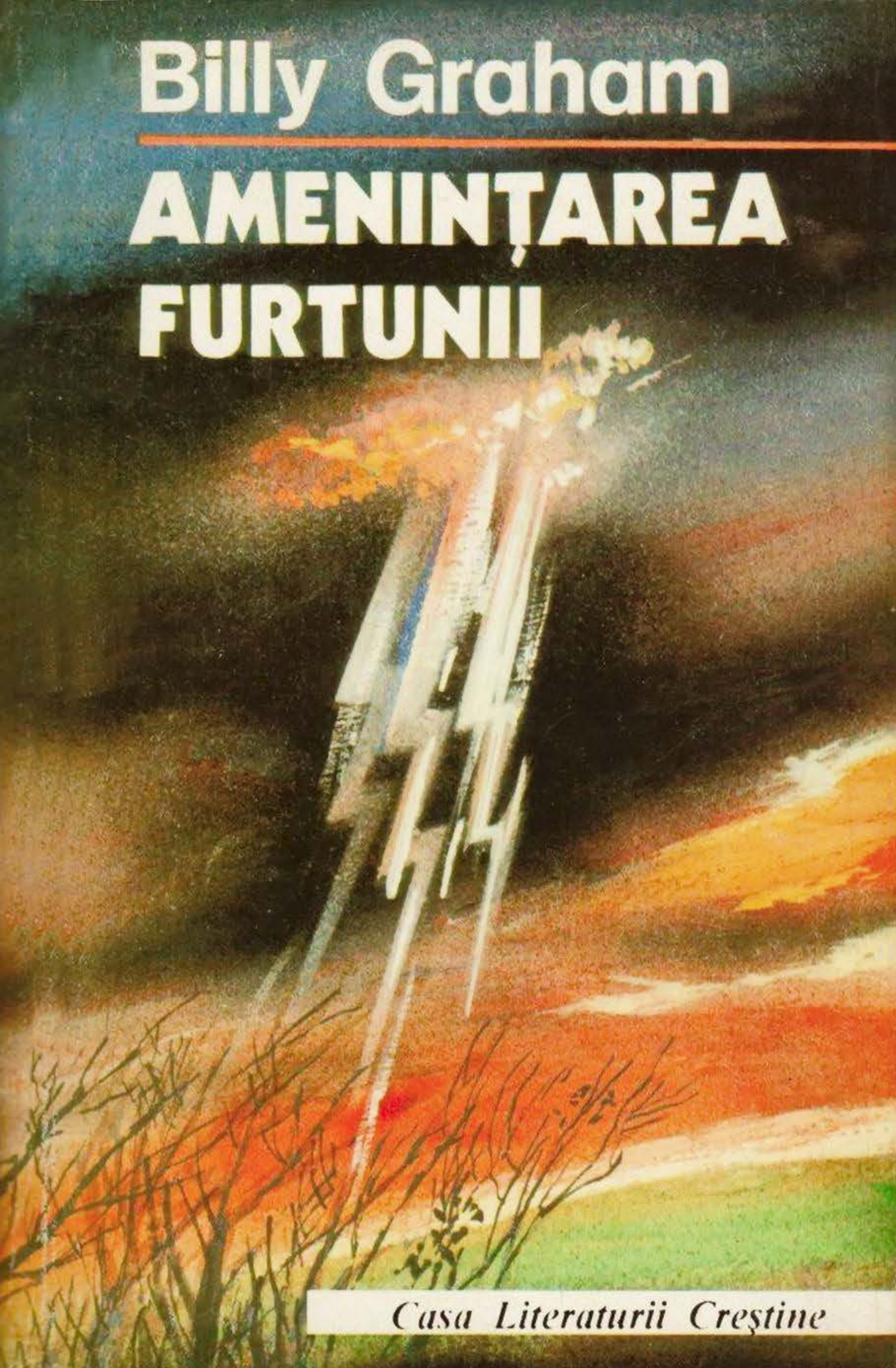

Casa Literaturii Creștine

La apariţia acestei cărţi în româneşte, gândul nostru de mulţumire şi recunoştinţă se îndreaptă spre soţii CHRIS şi SALLY SCOTT, din Nashville - U.S.A., *care ne-au încurajat, acordându-ne un sprijin financiar.*

Billy Graham

AMENINŢAREA FURTUNII

Traducere din engleză de *ANDA PRINA*

EDITURA
Casa Literaturii Creştine
1995

Consilier editorial: TEODOR PANDREA

Coperta: FLORIN CREANGĂ

Titlul în engleză: **STORM WARNING**
©1992 Nelson/Word, Nashville, TN
37214 - 1000

Redactor: DADIANA PANDREA

© 1994, CLC
Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin Editurii *"Casa Literaturii Creştine"*.
Reproducerea ilegală sau parţială a textului, fără acceptul scris al Editurii, este interzisă.

ISBN 973 - 95869 - 4 - 5

PARTEA INTÂI

NORI DE FURTUNĂ LA ORIZONT

Capitolul 1

VÂNT DE SCHIMBARE

Experienţa pe care am căpătat-o în multele catastrofe prin care am trecut în călătoriile mele în lume nu m-a putut pregăti pentru ceea ce am văzut în septembrie 1992, în sudul Floridei. Uraganul Andrew distrusese totul pe o fâşie lată de mai bine de 30 de mile.* Priveliştea era aceea a unui haos total. Nici o clădire nu fusese cruţată.

Guvernatorul Floridei, Lawton Chiles, m-a rugat să mă întâlnesc cu oamenii din regiunile cele mai greu lovite, în special cu cei din Homestead şi din alte comunităţi unde Andrew provocase stricăciunile cele mai serioase. Sâmbătă, 5 septembrie, am condus un serviciu divin pentru cei care aveau nevoie să fie întăriţi. Doar cu câteva zile înainte, aceşti oameni îşi trăiau viaţa în virtutea rutinei zilnice, netulburaţi de vârtejurile de nori negri, mici, pe care sateliţii le detectaseră undeva pe coasta de vest a Africii.

La început a fost o depresiune tropicală obişnuită. Apoi aceasta a început să crească în mărime şi viteză, traversând marea înspre vest. Meteorologii de pretutindeni au remarcat că este primul uragan al sezonului, adăugând că nu există motive de îngrijorare.

* 1 milă (mi.) terestră este egală cu 1609,344 m; 1 milă (Mm.) marină este egală cu 1861,85 m.

Evaluarea inițială s-a schimbat radical în următoarele 3 zile, pe măsură ce furtuna se apropia de apele Caraibelor. În fiecare zi serviciile meteorologice erau mai categorice: pericol pentru mici ambarcațiuni, pericol de furtună, pericol de furtună tropicală și - când vântul a depășit viteza de 48 de noduri - pericol de uragan.

Andrew s-a făcut pentru prima oară simțit în dimineața de duminică, 23 august, ora 11, în insulele Bahamas. Pe insula Eleuthera 4 oameni au fost uciși, iar pagubele s-au estimat a fi cele mai grave din toată istoria insulei. Patru ore mai târziu, palmierii din sudul Floridei au început să danseze în vânt, contorsionați de răbufnirile de vijelie ale lui Andrew.

Fiica mea, Gigi, și soțul ei, Stephan, ne-au sunat în acea seară din apartamentul lor de lângă Fort Lauderdale. *"Stăm și-l așteptăm pe Andrew"*, mi-a spus. *"Nu știm locul unde o să lovească, dar credem că va fi aici în aproximativ 4 ore"*. Au luat măsurile de precauțiune necesare, în limita posibilităților, fiind hotărâți să rămână acasă. Cuvintele lui Gigi ne-au descoperit - mie și soției mele, Ruth - o nouă dimensiune a tragediei și iminenței furtunii.

Mai la sud, lângă Florida City, Herman Lucerne se pregătea și el să întâmpine uraganul. Fost primar al orașului Florida, Herman era tipul bărbatului crescut în aer liber, renumit ca sportiv și ghid pentru pescari. Avea vârsta de 78 de ani și toată lumea îl cunoștea ca "dl. Mlaștini Eterne", pentru că terenul acela vast mlăștinos era al lui. Își trăise acolo toată viața. Când a auzit de furtuna ce urma să vină, a luat măsurile obișnuite de precauțiune, așa cum făcuse pentru alte nenumărate uragane. Trăise atâtea asemenea experiențe în trecut, încât era sigur că va ieși cu bine și din acesta. Andrew a lovit Florida în jurul orei 4 după-amiaza.

În timpul acelor ore lungi, aducătoare de moarte, Uraganul Andrew s-a dezlănțuit cu o furie de proporții imense. Pentru prima dată o furtună a trecut pe deasupra Serviciului Național de Prevenire a Uraganelor din Coral Gables smulgând radarul din vârful clădirii de 6 etaje. Anemometrul centrului a fost distrus, la scurt timp după ce înregistrase o viteză a vântului de 164 mile pe oră și rafale ce împingeau acele aparatului în afara scalei. Vântul ce lovise, ca o explozie, extremitatea de sud a Floridei a lăsat în urmă 33 de morți,

peste 63.000 de case distruse, 1,3 milioane de oamenii fără apă și electricitate și pagube peste 30 milioane de dolari. Dar nu s-a oprit aici.

Nouăsprezece (19) ore mai târziu, uraganul traversase Golful Mexic și lovise coasta Louisianei, unde, de asemenea, a făcut victime, a lăsat 50 000 de oameni fără adăpost și alte sute de mii de persoane fără apă sau electricitate.

Ziarele au scris că acesta a fost cel mai mare dezastru natural care a lovit S.U.A.

Am reușit, eu și soția mea, să obținem legătura cu Gigi și Stephan. Ne-au spus că vântul de 100 mile/oră devastase zona în care locuiau, doborând la pământ copaci și stâlpi. Au scăpat nevătămați, dar m-au asigurat că nu vor mai încerca niciodată să înfrunte un uragan. Învățaseră lecția și erau recunoscători, pentru că li se oferise o a doua șansă.

Din nefericire, în Florida City, Herman Lucerne nu va mai avea nici o altă șansă de a lupta contra unui uragan. Andrew l-a ucis. El s-a bazat pe experiența sa, dar măsurile pe care el le-a luat nu au fost, de data aceasta, de nici un folos.

Cu 23 de ani în urmă, în Pass Christian, Mississippi, un grup de oameni se pregătea pentru o *"petrecere uragan"* în timpul unei furtuni numită "Camille". Oare acești oameni nu și-au dat seama de pericol? Sau poate au fost prea încrezători în soartă? Nu vom ști niciodată.

Ce știm este că vântul vuia împrejurul elegantelor Apartamente Richelieu când șeful secției de Poliție, Jerry Peralta, a ajuns în fața somptuasei reședințe, după un timp de la lăsarea serii. Apartamentele se aflau la o distanță mai mică de 250 picioare* de plajă, fiind astfel o țintă directă. Un bărbat cu un pahar cu băutură în mână a ieșit pe balconul de la etajul al 2-lea și a făcut un semn către polițist. Peralta i-a strigat: *"Trebuie să părăsiți locul cât de repede puteți. Furtuna se întețește"*. Ceilalți, veniți și ei pe balcon, au început să râdă auzind ordinul lui Peralta de a părăsi casa. *"Aceasta este propietarea mea*, a răspuns unul dintre ei, strigând: *Dacă vrei să plec, va trebui să mă arestezi"*.

* 1 picior (ft.) este egal cu 0,3048 m.

Peralta n-a arestat pe nimeni, dar nici n-a reuşit să convingă pe vreunul dintre ei să plece. A notat numele celor aproximativ 20 de persoane care se găseau adunate acolo pentru petrecerea pe timp de furtună. Ei râdeau când poliţistul scria numele lor. Au fost avertizaţi, dar n-aveau nici o intenţie să plece.

Era ora 10,15 seara, când zidul frontal al furtunii a ajuns la mal. Specialiştii au măsurat viteza lui Camille, găsind că depăşa 205 mile pe oră, cea mai mare viteză înregistrată vreodată. Picăturile de ploaie loveau cu forţa gloanţelor, iar valurile de pe Gulf Coast atingeau înălţimea de 22 - 28 de picioare.

Buletinele de ştiri care au urmat au anunţat că cele mai mari pagube se produseseră la mica aşezare de moteluri, baruri şi case de jocuri de noroc denumită Pass Christian, Mississippi, unde aproximativ 20 de persoane fuseseră ucise în timpul unei petreceri în Apartamentele Richelieu. Nimic n-a mai rămas din acea clădire de 3 etaje, decât temelia; singurul supravieţuitor, un băieţel de 5 ani, a fost găsit a doua zi, agăţat de o saltea.

În faţa realităţii

Fiica mea, Gigi, soţul ei, Stephan, Herman Lucerne şi cei din Apartamentele Richelieu - toţi aceştia au sfidat soarta. Ei auziseră avertismentele şi deciseseră să rămână. În vremurile moderne există semne de furtună de alt gen ce ne îndeamnă să fim atenţi la crizele din lume şi mă întreb dacă nu cumva ne holbăm ca orbii la furtuna de dimensiuni apocaliptice ce se apropie.

Isus a spus: ***"Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor"*** (Matei 24:7,8). Semne de furtună peste tot şi nori întunecaţi se adună la orizont. În S.U.A. este recesiune; peste tot în lume milioane de oameni sunt marcaţi de o suferinţă şi deznădejde fără precedent. Trăim în vremuri de necaz. Dar oare ce semnificaţie au toate acestea? Suntem noi cu adevărat în pericol?

În cuvântarea sa despre starea Uniunii din 1992, preşedintele George Bush a vorbit despre sentimentul de netăgăduit că, în lume, se petrece ceva profund şi neobişnuit; el a vorbit despre *"schimbări mari"*. Dl. Bush a salutat moartea comunismului şi victoria aparentă a Americii în războiul rece. El a spus: *"În ultimele 12 luni lumea a cunoscut schimbări de proporţii, aproape biblice"*.

Apoi, la mijlocul acelei cuvântări din luna ianuarie, preşedintele a avertizat despre pericolele ce ar urma, cu următoarele cuvinte uluitoare: *"Lumea este încă un loc periculos. Numai cei morţi au văzut sfârşitul conflictului. Şi deşi problemele zilei de ieri sunt în urma noastră, cele ale zilei de mâine se nasc acum"*.

Într-adevăr, există multe semne încurajatoare şi provocări emoţionante în schimbările care se produc acum în lume. Evenimentele din Europa de Est, pe care le-am urmărit desfăşurându-se, au fost extraordinare, dar implică şi pericole mari. Ele sunt descrise detaliat la ştirile de seară. Umplu primele pagini ale ziarelor. Dar, în timp ce pericolul unui uragan poate fi evaluat uşor, oare cum s-ar putea evalua pericolele unei societăţi aflate în haos? De unde să începi măcar să încerci?

Acesta este scopul cărţii: de a analiza starea lumii în aceste vremuri tulburi şi de a examina contextul prezent în lumina singurului standard de încredere - Biblia. Scopul meu nu este de a stârni temeri neîntemeiate sau de a face acuzaţii nefondate; sper, mai degrabă, să pun câteva întrebări importante: Putem avea vreo speranţă în actuala situaţie mondială? Va fi oare o pace durabilă? Există o cale mai bună? Cum ar trebui să trăim într-o lume confruntată cu noi provocări şi crize?

Încordare pe străzi

Am sentimentul cert că pe străzile noastre există o stare de încordare. Călătoresc constant, şi pretutindeni întâlnesc simptomele dezamăgirii şi deznădejdii Americii. Întreaga lume a fost şocată de izbucnirea de violenţă din Los Angeles care a urmat verdictului nedrept în cazul Rodney King. Cu un an în urmă urmăream ştirile

despre confruntările dintre activiştii pro-avort şi cei pro-viaţă din Indianapolis şi din alte oraşe. Înainte de aceste evenimente sosiseră veştile despre revolta din San Francisco. Pe tot cuprinsul Americii, oraş după oraş, mulţimi înfuriate ies în stradă pentru a protesta.

În aprile 1992, un reporter de la Associated Press a vorbit cu americanii din Florida şi California şi a descoperit profunde sentimente de teamă, incertitudine şi deznădejde. Un bărbat din Louisiana vorbea de o *"spaimă fără nume şi formă"*. Un veteran al celui de-al doilea război mondial din Wisconsin simţea *"ameninţarea revoluţiei"*. Un avocat din statul Washington vorbea despre îngrijorarea lui crescândă cu privire la conducerea greşită a guvernului şi la abuzurile puterii. O călugăriţă din Florida vorbea despre *"teama care pluteşte în aer"* şi de care sunt conştienţi toţi cei pe care îi întâlneşte.

Spirala economică ascendentă a anilor '80 a fost urmată de o recesiune adâncă în anii '90. Aceste schimbări au furat americanilor bucuria şi optimismul. Slujbe pierdute, vieţi distruse, cariere ruinate, falimente, căsnicii spulberate, abuzuri fizice şi emoţionale şi mii de alte tragedii au invadat căminele Americii. Ceea ce rămâne în urmă este realitatea sumbră, lipsită de bucurie şi de romantism a unei naţiuni foarte încercate. Şi este clar că această cursă emoţională a ultimelor 2 decenii a fost complicată în mod dramatic de *falimentul moral şi spiritual al societăţii noastre.*

Lumea în schimbare

Dar America nu este singura ţară cu probleme. În întreaga lume sunt tulburări. În timp ce populaţia planetei creşte în ritmul uimitor de 100 de milioane de naşteri pe an, alte milioane de oameni mor din cauza epidemiilor, războiului, foametei, drogurilor, inaniţiei, crimei şi violenţei. Trăim vremuri de conflicte puternice şi transformare culturală. Revoluţiile politice şi sociale contemporane pun la încercare imaginaţia.

Pe scena politică a lumii, evenimentele ultimilor trei ani par să poarte marca destinului. Am fost uluiţi de schimbăile petrecute în multe naţiuni. Multe dintre aceste schimbări au adus speranţă şi libertate la sute de milioane de oameni. Totuşi, în ciuda pătrunderii democraţiei în Europa de Est, a dărâmării zidului Berlinului, a războiului de 100 de ore în Golful Persic, a eşuării loviturilor de stat în Rusia şi a prăbuşirii oficiale a comunismului, ne confruntăm în prezent cu inevitabilele greutăţi ridicate de laborioasa şi problematica unificare a Europei.

Evenimetele din China în care tineri pro-democraţi au fost ucişi în Piaţa Tiananmen au fost imediat urmate de ştiri la fel de emoţionante despre victorii ale democraţiei în România, Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria şi alte foste state comuniste. În multe ocazii, promotorii schimbării oferă o viziune grandioasă a unităţii mondiale. Ei susţin că lumea a ajuns la o pace şi unitate globale fără precedent. În cuvântarea sa larg mediatizată din Fulton, Missouri, Mihail Gorbaciov a declarat că este nevoie de un puternic guvern central al naţiunilor democratice; o nouă ordine mondială care să înlocuiască vechile stratageme bazate pe conflictul nuclear. Dar în timp ce lumea aplauda declaraţiile şi poate şi sentimentele lui, în cele mai multe părţi ale lumii exista o precauţie justificată.

Baia de sânge din Iugoslavia este doar un exemplu al încordării dezlănţuite de aceste schimbări. Dar asemenea tulburări nu sunt cu totul neaşteptate. În timp ce globaliştii şi specialiştii în probleme internaţionale continuă cântul lor de "pace, pace", Biblia ne aminteşte că o pace de durată nu se poate instaura până la revenirea lui Hristos. Astfel că lumea rămâne în starea de agitaţie şi incertitudine. Deşi aşteptăm şi sperăm - în timp ce lumea continuă să aplaude bărbaţi ca Gorbaciov ce vorbesc de pace - temerile noastre nu sunt rezolvate atât de uşor.

Am văzut rezultatele lăcomiei, corupţiei şi manipulării neînfrânate, în Wall Street, administrarea greşită a finanţelor, pe holurile guvernului, frauda şi pervertirea la cele mai înalte

niveluri în Biserică şi Stat. În timp ce urmăresc dezvăluirile supraputerilor din Europa, Asia şi America de Nord, mulţi oameni aşteaptă o descâlcire a situaţiei mondiale. În timp ce sperăm să dobândim pacea şi prosperitatea, ne confruntăm în mod constant cu noile probleme ale acestei perioade de criză.

În căutarea unei morale noi

În primăvara anului 1992 tulburările din Los Angeles au captat atenţia lumii întregi pentru o săptămână. Înfuriaţi de verdictul unui juriu, oameni turbulenţi au luat legea în mâini şi au comis nenumărate acte îndreptate împotriva ordinii publice, acte care erau mult mai dezgustătoare decât acela pentru care protestau. Acţiunea s-a soldat cu 45 de morţi, 2 000 de răniţi şi o daună în avutul public de 1 miliard de dolari. Comentând deznodământul acelor evenimete, editorii revistei "Newsweek" scriau: *"Agitaţiile din Los Angeles au scos la iveală importanţa găsirii unor noi moduri de a gândi problema etnică, crima, sărăcia. Şi ... nevoia de noi feluri de conducere morală a devenit evidentă".*

Ziarele din lumea întreagă au publicat pagini întregi cu fotografii care arătau clar feţele turbulenţilor şi rămăşiţele clădirilor arse. Dar acele izbucniri de violenţă de pe străzile Americii sunt doar un exemplu al terorii eliberate.

Am fost, de asemenea, tulburaţi de imagini ale războiului, foametei şi epidemiilor din estul Africii, ca şi de imaginea cumplită de pe pagina întâi a ziarelor şi de pe ecranele TV a mamelor şi a copiilor lor chirciţi de foame din Somalia răvăşită de război. Se pare că spectrul morţii nu poate fi nicidecum alungat de pe acest continent. De fiecare dată asemenea imagini demonstrează că, în lumea de azi, linia ce desparte viaţa de moarte este foarte fragilă. Tragedia Somaliei este parcă o copie la indigo a atâtor altor războaie recente. Din noiembrie 1991, războiul deschis a atâţat, una împotriva alteia, o jumătate de duzină de facţiuni, într-o ţară atât de crunt lovită de sărăcie. Şeful statului a fugit ca să-şi salveze viaţa,

lăsând în urmă un haos total. Privind imaginile luate în capitala Mogadishu, am văzut urmele luptelor din Biafra, Soweto, Uganda, Liberia, Etiopia, Congo Belgian şi a nenumăratelor altor războaie sângeroase în ultimii 40 de ani în Africa.

Un articol apărut în "Washington Post," ediţia din 7 mai 1992, semnat de Todd Shields, care transmitea din Mogadishu, descria felul în care acea ţară fusese transformată în teatrul unui măcel din cauza războiului, sărăciei şi secetei. În oraşe nu exista lumină electrică, nici maşini simple. Nu existau mâncare, medicamente, decât câteva lucruri de valoare care fuseseră salvate. Bande de bărbaţi înarmaţi ucid şi jefuiesc în voie, furând chiar mâncarea copiilor mici, paraşutată pentru a hrăni copiii care mor de foame în tabere de refugiaţi.

În cele din urmă, împuşcarea unui membru al echipajelor de ajutor a determinat Crucea Roşie să abandoneze eforturile sale de a introduce în ţară alimente şi medicamente. Nimeni nu ştie ce curs vor lua evenimentele. Aceasta este realitatea - deprimantă şi şocantă, dar este tipică ororilor pe care le întâlnim pretutindeni. Unii observatori sugerează că America - la fel ca restul lumii - poate să atingă punctul de a abandona preocuparea faţă de problema socială. Noi nu mai credem că suntem în stare să-i ajutăm pe cei săraci; emoţiile noastre pentru ei au dispărut. Ziarul "Newsweek" descria acest sentiment ca o *"oboseală a milei".*

Să fim atunci surprinşi că lumea a ajuns aici? Când vedem pretutindeni fraudă, corupţie şi abuzuri la toate nivelurile şi în toate sectoarele vieţii publice, mai putem oare să persistăm în credinţa greşită că umanitatea este perfectibilă fără intervenţia lui Dumnezeu? Să mai sperăm într-o milă nesfârşită, când mila, chiar fără margini, nu poate opri durerea?

O chemare la schimbarea caracterului

Într-un discurs ţinut la Colegiul Jonathan Edwards al Universităţii Yale în noiembrie 1990, Secretarul american al Departamentului pentru Sănătate al S.U.A. Dr. Louis W. Sullivan a vorbit despre

necesitatea *"reînnoirii simțului responsabilității personale"* în America. El a spus că *"un procent ridicat din bolile care-i afectează pe americani sunt consecința alegerilor neînțelepte în domeniul comportamental al felului de viață"*. Rezultatul, a spus el, se regăsește în vieți ruinate, chircite și neîmplinite și în costuri de medicamente și echipamente medicale foarte ridicate.

Dr. Sullivan a descris efectul consumului de tutun și alcool imens în termeni ca *"pierderea vieții"* și *"bani irosiți"*. Totodată el a vorbit de tributul pe care alegerile neînțelepte în domeniul moral și al priorităților valorice îl plătesc acum americanii :

"Sunt îngrijorat de neîncrederea crescândă în dorința și capacitatea noastră, ca societate și ca indivizi, de a judeca în mod corect când este vorba despre comportament uman sănătos și moduri de viață. Legată de această diminuare a credinței în judecata etică și bazată pe criteriul valorii este eroziunea acelor instituții care au generat, modelat și susținut standardele noastre etice și culturale - familia, vecinătatea, Biserica, școala și asociațiile de voluntari. Consecința acestui declin instituțional este că avem mai puține surse de instruire în comportamentul sănătos".

Condițiile pe care secretarul de stat pentru probleme de sănătate le-a descris sunt tocmai acele condiții care au contribuit la furia, violența și ostilitatea de pe străzile Americii. *"Cât despre mine, eu văd aici tributul dilemei noastre etice și a indiferenței noastre culturale"*, a adăugat Sullivan. *"Multe dintre aceste probleme își au rădăcinile în înstrăinarea, izolarea și lipsa de direcție care urmează prăbușirii standardelor societății și a instituțiilor care le generează"*.

În cuvântarea sa de la Universitatea Yale, Sullivan a pledat pentru o revitalizare a unei *"culturi a caracterului"*. De fapt, el este convins de necesitatea de a se reveni la virtuți demodate ca *"autodisciplină, integritate, responsabilitate pentru faptele proprii, respect, perseverență, moderație și loialitate în datoria de a-i servi pe alții și întreaga comunitate"*.

Valori fundamentale

Cu adevărat, lumea are nevoie de conducători morali. Dar nu de un nou fel de moralitate, așa cum propunea săptămânalul "Newsweek", ci, mai degrabă, așa cum propune Louis Sullivan, de valorile fundamentale și de caracterul personal pe care lumea cândva le înțelegea și respecta. Avem nevoie de o conducere morală care să arate diferența dintre bine și rău și care să ne învețe să ne iertăm unii pe alții, așa cum și noi suntem iertați de Tatăl nostru din Cer. Avem nevoie de o conducere morală care să ne învețe ce e dragostea de frați și surori, din orice rasă sau trib, o morală în care abundența materială să nu fie niciodată țelul unei societăți, ci doar rezultatul dezvoltării ei economice.

Lumea are nevoie de o conducere morală care să respecte drepturile femeii și bărbatului în mod egal pe temeiul că toți suntem copiii aceluiași Tată, dar în echilibrul și armonia pe care Tatăl nostru le-a gândit pentru noi și despre care El ne-a spus că sunt cele mai potrivite pentru potențialul nostru de a duce o viață fericită. Într-una din ultimele Sale zile pe pământ Isus a spus: ***"Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el"*** (Ioan 14:23). Acesta este felul de conducere morală de care lumea are nevoie.

Ducem lipsă de o morală care garantează respectul pentru mame, pentru tați și pentru toți aceia care trăiesc și lucrează pentru a îndeplini poruncile lui Dumnezeu. Avem nevoie de familii care să stea împreună și să se roage împreună. Nu avem nevoie de o nouă ordine morală; lumea are o nevoie foarte mare de ordinea morală, încercată și testată, pe care Dumnezeu a dat-o pe muntele Sinai, pe care El a dovedit-o prin profeții și patriarhii din vremurile de început ale omenirii și pe care El a exprimat-o în chip perfect în viața, moartea și prezența vie a Fiului Său, Isus Hristos.

Mulți își amintesc de articolul din revista "Time" despre Joseph Markowski, bolnav de SIDA, care își vindea sângele la un centru de plasmă din Los Angeles. El spunea că are nevoie de bani. A fost acuzat de crimă cu premeditare pentru că nu i-a păsat de cei pe care-i ucidea prin sângele lui infectat. Aceasta este morala unei lumi

egoiste şi indiferente. Dacă nu ne întoarcem la morala lui Isus Hristos, care şi-a vărsat sângele ca să ne salveze viețile, moralitatea lui Joseph Markowski este cea mai bună, şi la acest tip de moralitate se poate aştepta lumea.

Vâltoarea emoțională

În cartea mea **"Lumea în flăcări"** (1965) scriam despre anii '60 şi '70 ca despre perioade de mânie şi nelegiuire, de război între ideologii. Probabil că situația noastră materială este puțin schimbată, dar sunt convins că dimensiunile sociale au rămas aceleaşi. Plătim încă prețul imprudenței anilor '60. Mai mult ca oricând, cultura noastră este prinsă în pânza iresponsabilității şi egoismului. Societatea noastră este încă imobilizată în aceleaşi condiții ale disperării şi fricii care ne-au coborât lent într-un infern emoțional.

Cu cât ne apropiem de sfârşitul acestui mileniu şi al acestui atât de important secol, cu atât lumea pare că se învârteşte din ce în ce mai repede. Tehnologiile şi timpul se întrec cu viteze amenințătoare. Cine poate ține pasul? Unde se va sfârşi această cursă? Trebuie să ne întrebăm dacă există răspunsuri pentru crizele timpului nostru. Trebuie, totodată, să ne întrebăm dacă mai este speranță pentru noi sau criza nu este atât de profundă pe cât ne temem?

Librăriile sunt pline de promisuni. Cărți ale unor înțelepți şi profeți de toate soiurile oferă bogăție şi înțelepciune la minut. Pentru unii, răspunsul este o condiție fizică bună, cu siguranță, un trup sănătos va aduce fericire. Pentru alții, răspunsul stă în bunăstarea psihică şi afectivă, sau în contactul cu eul *"spiritual"* interior. Alții încearcă să ne convingă că drepturile noastre au fost violate şi că fericirea înseamnă să-ți conduci viața singur.

Din păcate, deşi poartă alte nume, remediile sunt vechi. Unele dintre aceste rețete pot, într-adevăr, să înăbuşe simptomele durerii acestei lumi pentru un timp, dar nici una dintre ele nu poate vindeca boala. Aceasta este adânc infiltrată în sufletul societății, iar societatea a fost întotdeauna teritoriul exclusiv al lui Dumnezeu.

Am întrebat oameni din diferite părți ale lumii ce cred despre şansele noastre pentru viitor. Mulți sunt pesimişti. Editorialele din presa internațională sunt chiar mai sumbre decât cele din presa americană. Cuvinte ca *"Armagheon"* şi *"Apocalipsa"* sunt în mod constant folosite pentru a descrie evenimentele de pe scena mondială. Cu zece ani în urmă, cartea lui George Orwell, **"1984"**, era imaginea de care se slujeau toți. Astăzi, ficțiunea lui Orwell este palidă în comparație cu realitatea: ceea ce ne îngrozeşte astăzi este însăşi *"Apocalipsa"*.

Acesta este motivul pentru care am revenit la povestea celor 4 călăreți şi la descrierea biblică a sfârşitului; în această carte analizez aceste vedenii, le examinez în lumina sigurului adevăr etern - adevărul revelat al lui Dumnezeu, **Biblia.** Pentru a înțelege dificultățile timpurilor noastre, trebuie să vedem ce are **Biblia** de spus despre aceste timpuri şi care sunt speranțele noastre pentru viitor.

Furtuna pe cale a se stârni

Cred că imaginea unei furtuni care se apropie creează un sentiment de teamă şi de nesiguranță asemănător celui pe care îl întâlnesc la mulți oameni în călătoriile mele. Orice fel de luptă politică naşte furtuni de ură în inimile celor cu care discut. O furtună de mânie fierbe în inimile tuturor tinerilor noştri. Au fost prea adesea înşelați şi exploatați, nu numai de către spiritul comercial al societății de consum moderne, dar şi de către educatori şi sociologi, care i-au privat de valori, de relații familiale şi de o perspectivă în viață. Întâlnesc prea mulți tineri şi tinere a căror virtute a fost călcată în picioare şi batjocorită şi a căror credință în necesitatea existenței unor relații de familie bazate pe loialitate a fost distrusă. Mă tem mult pentru viitorul lor.

În lucrarea de față am inclus o bună parte din materialul cărții mele intitulată **"Caii se apropie"**, care se ocupă de cei patru călăreți ai Apocalipsei; am făcut acest lucru pentru a avea ocazia să reanalizăm învățăturile biblice privitoare la sfârşitul vremurilor. Cei 4 cai şi călăreții lor din cap.6 al Apocalipsei - ultima carte a

Bibliei - constituie imagini evocatoare şi pline de forţă în legătură cu ceea ce ne stă în faţă. Vom examina mai detaliat şi cuvintele lui Hristos din Matei 24, unde El vorbeşte despre semnele sfârşitului. Căci în această primă carte a Noului Testament, Hristos ne spune cum vor fi ultimile zile ale planetei Pământ.

În imaginile vii ale Apocalipsei apostolului Ioan, vedem clar primejdiile veacului în care trăim, descrise după modul în care le percepe Dumnezeu. Primul cal are de-a face cu religia falsă, cu sistemele de credinţă păgâne, îndreptate împotriva lui Dumnezeu şi împotriva creştinilor. Am încercat să analizez manifestările acestei realităţi în lumea contemporană, voi analiza, totodată, şi condiţia sufletului omului de azi şi unele din afirmaţiile mincinoase privitoare la adevăr ale unor înţelepţi ai acestui veac.

Al doilea cal are însărcinări legate de război şi pace. Tratând ambele chestiuni, am ales s-o fac în termenii situaţiei mondiale actuale, în paralel cu învăţăturile biblice. Al treilea cal reprezintă foametea şi ciuma iar al patrulea - moartea şi suferinţa Iadului. Acestea nu sunt imagini lipsite de înţeles şi vagi, ci constituie revelaţia divină a realităţilor acestei lumi în perioada de dinaintea reîntoarcerii lui Hristos. Cele patru imagini ale călăreţilor reprezintă toate tipurile de spaimă şi criză pe care le întâlnim în prezent. Titlurile ziarelor anunţă mereu furtuni care se apropie; termenii scrierilor profetice ale lui Ioan n-au părut niciodată atât de familiari.

Limbajul figurativ al Apocalipsei este complex şi profund, iar uneori este greu de înţeles pe deplin. Totuşi, pe parcursul acestor capitole voi încerca să mă exprim cât mai exact cu putinţă; voi cita şi din scrierile unor autori de referinţă acolo unde comentariile lor ajută la limpezirea înţelesurilor unor termeni şi concepte. Scopul meu nu a fost acela de a trata pe larg unele chestiuni teologice legate de a doua venire a lui Hristos sau acela de a oferi păreri personale despre evenimente ca răpirea Bisericii, Necazul cel Mare sau Mileniul; dar urmăresc atent mărturia Scripturii cu privire la evenimentele actuale şi la ceea ce Isus Hristos aşteaptă ca ucenicii Săi să ştie şi să înţeleagă.

Scopul meu în interpretarea acestor 2 texte - din Apocalipsa şi din Matei 24 - a fost să le explic în modul cel mai practic şi logic.

Chiar dacă în aceste texte există porţiuni în care limbajul este dificil, aceste 2 texte sunt extrem de relevante pentru vremurile noastre şi pentru problemele unei lumi în schimbare.

Nimeni să nu facă greşeala de a crede că aceste texte sunt ficţiune. Confruntaţi cu o lipsă de speranţă generalizată, trebuie să recunoaştem Biblia drept ceea ce este: **Cuvântul lui Dumnezeu.** Astfel că scopul meu prioritar este de a analiza aceste texte în lumina mesajului de speranţă şi siguranţă al lui Dumnezeu şi să arăt sursa păcii, credinţa în Isus Hristos. Există o cale de ieşire din deznădejde. Există un răspuns la criza acestei lumi. Există o cale prin care poţi căpăta pacea cu Dumnezeu. Tocmai de aceea anunţarea venirii furtunii este urgentă.

Să treci nevătămat prin furtunile vieţii

Am ajuns să pot aprecia complexitatea furtunilor vieţii într-un mod nou în ultimii 3 ani, perioadă în care m-am luptat cu o boală apărută pe neaşteptate în viaţa mea. În timp ce lumea trecea prin schimbări politice majore în toamna anului '89 şi în '90, eu însumi treceam printr-un proces de schimbare interioară.

Primul simptom îngrijorător a fost un tremur al mâinilor pe care l-am pus pe seama programului meu încărcat. Cu mult timp în urmă avusesem dificultăţi în a parcurge distanţe mari pe jos şi în a efectua lucruri simple, ca de exemplu să urc pe o platformă sau să predic. Astfel că am făcut câteva teste la Clinica Mayo. Doctorii mi-au spus că mă găseam într-o fază incipientă a bolii Parkinson. Nu mai e nevoie să spun că nu m-am bucurat de o asemenea veste. Dar, deşi diagnosticul a venit ca o surpriză, m-am decis să nu dramatizez lucrurile. Mă gândeam să iau lucrurile uşor, să urmez tratamentul prescris de doctori şi astfel să încerc să ies din această stare.

Pe parcursul a peste 20 de ani am avut de luptat cu tot felul de boli, câteva serioase, multe, relativ minore. Pentru mine această boală a fost o experienţă nouă. Spun că a fost, pentru că acum sunt bine. Mi s-a recomandat să încetinesc puţin ritmul, aşa încât acum doctorii sunt mulţumiţi de progresul meu.

Prin natura ei, credința creștină implică o anume cantitate de sânge, sudoare și lacrimi. Isus ne cheamă să-I fim ucenici, indiferent de circumstanțe. Când venim la El, suntem eliberați de un set de probleme - poverile păcatului, vinovăției, însingurării, neputinței și separării de Dumnezeu - și El ne spune: ***"Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine"*** (Matei 11:29). Nu este un jug prea greu, întrucât Însuși Hristos îl poartă cu noi. El ne spune: ***"Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară"*** (Matei 11:30). El ne cheamă să-L urmăm indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătim și nu ne promite că va fi ușor.

Orice existență își are problemele ei. Când m-am hotărât să-mi predau viața lui Isus Hristos - eram tânăr - n-am făcut-o crezând că El îmi va lua toată durerea. Am făcut-o pentru că mi-am pus nădejdea în promisiunea Lui de a-mi da viața veșnică și am crezut că El va fi cu mine mereu și-mi va da putere să trec prin toate dificultățile acestei vieți. Poate că n-am înțeles căile Lui întotdeauna, dar am crezut că Isus mă va ajuta să trăiesc o viață victorioasă. Și așa a fost - El a făcut chiar mai mult decât atât.

Corrie ten Boom obișnuia să spună: *"Ți se poate întâmpla ce este mai rău, dar numai ce este mai bun rămâne"*. Acesta este un mesaj extraordinar, pentru că toți avem de trecut prin furtuni în viață. Atunci când un predicator sau un învățător al Cuvântului prezintă doar beneficiile materiale sau spirituale ale vieții creștine, eu cred că acela ajută lucrării călărețului care înșeală. Nimic pe pământ nu se compară cu viața nouă în Isus Hristos, dar nu va fi întotdeauna ușor și, așa cum am mai spus, acest adevăr mi se revelează tot mai mult, pe măsură ce înaintez pe drumul credinței.

Examenul răbdării

Când mă gândesc la încercări fizice, îmi amintesc de un tânăr curajos care a venit la una din adunările noastre de evanghelizare într-un scaun cu rotile. Se găsea în ultima fază a unui cancer necruțător, care-i sădise în suflet o mare amărăciune și revoltă. Citise prea multe cărți care promiteau sănătate pentru aceia care

cred. Prea mulți creștini bine intenționați îi promiseseră o vindecare miraculoasă și, pentru că nu fusese vindecat, nesiguranța pusese stăpânire pe el.

Părinții lui îl purtaseră de la un vindecător la altul și fiecare se rugase pentru vindecare lui miraculoasă, dar fără nici un rezultat. Băiatul se rugase și postise și se credea sincer, cu toate acestea miracolul vindecării lui nu avusese loc. El se apropia de moarte. Adunarea noastră de evanghelizare avea să fie ultima la care tânărul a fost prezent.

Joni Eareckson Tada vorbea în acea seară. Mulți știu că Joni era handicapată de câțiva ani, în urma unui accident, petrecut în urma plonjării greșite în apă. Și ea se rugase pentru vindecare, și rămăsese paralizată în scaunul cu rotile. În acea seară ea nu a vorbit doar despre Vestea Bună. Ea și-a mărturisit mânia care a încercat-o după ce s-a rugat să fie vindecată, cu credința într-un miracol. Apoi a povestit cum Dumnezeu s-a apropiat de ea atunci când suferea mai mult și a dat vieții ei un conținut nou și o altă direcție, în ciuda durerii și dezamăgirii ei.

Joni a avut curajul să spună întocmai cum s-au petrecut lucrurile. Acest lucru l-a eliberat pe tânărul bolnav de cancer. Despovărându-se de amărăciune și mânie, el a încetat să mai creadă că viața lui fusese o nereușită, iar credința lui insuficientă. El a acceptat să-L vadă pe Hristos în și prin durerea lui. Nu după mult timp tânărul a murit, dar părinții lui s-au bucurat la gândul că băiatul lor n-a murit în starea lui anterioară de mânie și amărăciune. El a dat înapoi Tatălui viața sa, predându-se total lui Isus Hristos. Apoi a plecat să fie cu Domnul nostru înviat, acolo unde a găsit eliberarea veșnică de suferința lui.

Puterea lui Dumnezeu

Prin cele spuse mai sus, n-am vrut să spun că Dumnezeu nu vindecă niciodată, în chip miraculos, supranatural. Eu cred că El face vindecări miraculoase în anumite situații. Dar există și împrejurări în care El nu-Și arată slava în acest mod. Noi nu putem

înțelege de ce unii oameni par să se strecoare prin viață fără nici un efort, în timp ce alții sunt mereu chinuiți de durere și întristare. Nu ne putem explica de ce trupuri ofilite sunt vindecate, în timp ce altele suferă și mor. Nu putem ști de ce unele rugăciuni sunt ascultate și primesc răspuns, în chip miraculoas, în timp ce altele par să fie ignorate. Nu putem pretinde că viața în Hristos garantează numai victorii și succes material în această existență.

Atunci când vorbim doar despre succese, spunem, de fapt, o parte din adevăr. Când povestim doar despre rugăciunile la care am primit răspuns, simplificăm adevărul peste măsură de mult. Când sugerăm că în credința creștină jugul și povara nu sunt neapărat prezente, spunem mai puțin decât adevărul întreg. Iar jumătățile de adevăr, răspunsurile facile și minciunile plăcute sunt toate arme ale înșelăciunii.

Hristos ne dăruiește *pace și bucurie* tocmai atunci când suntem în suferință, în încercări și în ispite. Acest gând mă întărește și-mi dă speranță. Eu n-am fost niciodată oprit să fac acele lucruri care-mi produceau cea mai mare bucurie. Nu-mi pot imagina o perioadă în viața mea în care să nu predic Cuvântul lui Dumnezeu; nu există altceva pe pământ care să-mi placă mai mult. Totuși, îmi dau seama că nu voi putea menține același ritm de muncă în următorii 50 de ani. Nici acum nu mai pot face toate lucrurile pe care le făceam înainte.

Dar, atât cât voi fi în stare, voi continua să predic și să călătoresc. Intenționez să dedic mai mult timp diverselor servicii Billy Graham, cum ar fi *"Cove"*, centrul nostru de instruire de lângă Asheville. Voi continua să predic mesajul Evangheliei în programul nostru radiofonic *"Ora Deciziei"* și în programele de televiziune transmise în lumea întreagă.

Într-o perioadă de oboseală și nesiguranță din viața sa, apostolul Pavel scria Bisericii din Filipi: ***"... m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă"***. Apoi adaugă aceste cuvinte încurajatoare: ***"Pot totul în Hristos, care mă întărește"*** (Filipeni 4:11-13).

La această frază se reduce toată trăirea creștină. Atâta timp cât avem asigurarea că Isus Hristos are putere asupra tuturor lucrurilor, nici o încercare nu e prea grea, nici o furtună prea puternică, nici o criză prea adâncă. Putem totul în Hristos care ne întărește.

A vesti adevărul lui Dumnezeu

În timp ce gândeam, scriam și revedeam această carte, deveneam din ce în ce mai conștient de furtunile periculoase ce fac ravagii în societatea modernă. Am cunoscut în mod direct implicațiile grave ale primejdioaselor teorii sociale și politice mincinoase din ultimii ani. Citind această carte, îți vei da poate seama de zădărnicia înțelepciunii acestei lumi și de goliciunea ideologiilor laice care ne conduc, cu fiecare zi, spre *Armaghedon*.

În ciuda îngrijorării mele, m-am convins pe deplin de responsabilitatea ce revine creștinilor de a vesti adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Avem datoria de a vorbi împotriva ***"păcatului care ne înfășoară așa de lesne"*** (Evrei 12:1): anume că, deși nu suntem din lume, suntem în lume și trebuie *să facem tot ce stă în puterea noastră să o ferim de distrugere.*

Am încercat, în această carte, să-mi împărtășesc îngrijorarea și să sugerez creștinilor câteva moduri de a-și apăra neprihănirea în această lume. Am vrut să arăt cum orice bărbat sau femeie care înțelege pe deplin mesajul harului și iertării poate fi de folos, pregătindu-i pe alții pentru lumea viitoare, promisă de Scriptură.

Locuitorii sudului Floridei au crezut că au timp suficient să se pregătească pentru sosirea Uraganului Andrew. Aceștia au făcut ce făceau de aproape un secol: acopereau ferestrele, strângeau și depozitau lucrurile care ar fi putut ușor să fie luate de vânt, își făceau provizii în cămări. Ei au văzut furtuna apropiindu-se și li s-a părut că nu se deosebea de celelalte prin care ei trecuseră. Dar această furtună nu a fost ca altele dinaintea ei. Puțini dintre cei care trăiseră alte uragane au supraviețuit lui Andrew.

Alte furtuni se întrezăresc la orizont. Ele par să anunțe sfârșitul acestui veac și venirea lumii viitoare, promise de Isus. Nu toți

oamenii vor supraviețui acestor 2 evenimente. Speranța mea este că această carte va fi pentru mulți un semnal de alarmă, ajutându-i să se pregătească pentru vremea viitoare. Dar am convingerea că aceia ce își pun încrederea în Isus Hristos vor supraviețui oricăror încercări.

Uraganul Andrew de abia trecuse. Nepotul meu, Stephan-Nelson, lucra zi și noapte, aprovizionându-i cu alimente și apă pe cei care supraviețuiseră. La un moment dat, a observat, pe acoperișul unei case, o tăbliță pe care scria: *"Perfect, Doamne. Ai acum atenția noastră. Ce ai de gând să faci?"*.

Se întrezăresc furtuni apocaliptice la orizont. Dumnezeu începe să ne atragă atenția. *"Ce va urma oare?"* este întrebarea la care încearcă să răspundă această carte.

Capitolul 2

SEMNELE VREMURILOR

Ne întrebăm adesea unde este Dumnezeu în timpul furtunilor vieții, în necazurile acestei existențe. Unde este Dumnezeu? De ce nu oprește răul? Biblia ne asigură că Dumnezeu va distruge răul la revenirea lui Hristos pe Pământ. Cândva, Hristos va veni în sunete de trâmbiță și îi va aduna pe toți aceia care și-au pus nădejdea în El.

Nu-i de mirare că Scriptura ne spune că atunci ***"în Numele lui Isus, se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi, spre slava lui*** **Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul"** (Filipeni 2:10,11). Dacă nu-L primești pe Hristos ca mântuitor și nu îți pleci genunchiul înaintea Lui ca înaintea Domnului vieții tale, vine ziua când te vei pleca înaintea Lui ca înaintea Judecătorului.

Isus nu ne-a spus când se va întoarce. Ne-a poruncit să nu facem speculații cu privire la acea zi. ***"Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl"*** (Matei 24:36). Capitoul 6 din cartea Apocalipsa face un portret extrem de detaliat al sfârșitului vremurilor; totuși, nimeni nu știe când se vor petrece acele evenimente, în afară de Tatăl din Ceruri. Nici îngerii nu știu. Dar Isus a mai spus că vor fi semne la

care trebuie să fim atenți. Ele sunt numite *"semnele vremurilor"* şi sunt detaliate în capitolele 24 şi 25 din Evanghelia după Matei - prima carte a Noului Testament.

Cele două texte din Evanghelia după Matei şi din Apocalipsa, luate împreună, ne previn asupra uraganului de evenimente, uragan care stă gata să vină, şi ne descriu cu claritate semnele sfârşitului, semne care se pot astfel identifica. Isus revelează, în relatarea Sa, detalii exacte cu privire la căderea Ierusalimului şi persecuția care îi urmează. În alte capitole, Matei descrie intrarea Lui triumfală în Ierusalim, când mulțimile l-au întâmpinat ca pe Mesia cu ramuri de palmier (finic) şi cu strigăte de *"Osana"*. Urmează relatarea judecăților înaintea Sinedriului şi în fața lui Pilat, bătaia, biciuirea, crucificarea şi povestirea emoționantă a învierii lui Isus din mormânt. Matei povesteşte şi întâmplări din timpul celor 40 de zile petrecute de Isus, în trupul Său glorificat, cu ucenicii, timp în care El i-a învățat şi i-a îmbărbătat, înainte de a Se întoarce pe tronul Său din Ceruri.

O porțiune din această istorisire merită o examinare mai amănunțită. Când Isus a ajuns la Ierusalim pentru a petrece acolo ultimul Său Paşte, El a plâns. A strigat: *"Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proorocişi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-ați vrut!"* (Matei 23:37).

Isus încerca să-i pregătească pe ucenici pentru umilința pe care urma s-o îndure - biciuirile, blestemele, batjocura şi moartea ruşinoasă pe cruce, între tâlhari - dar ei nu înțelegeau. Când le-a spus că trebuie să moară şi că peste 3 zile va învia, ei nu L-au înțeles. Gândeau că le vorbeşte în pilde; nimeni n-ar putea să moară şi să învie din nou prin puterea sa - doar dacă acela ar fi Dumnezeu.

Trecând de zidurile cetății şi zărind clădirea Templului, cei ce erau cu El s-au minunat de grandoarea şi mărimea ei. Dar Isus le-a spus că, în curând, aceste ziduri, acest Templu şi toate palatele mărețe, totul în Ierusalim va fi distrus şi că *"nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată"* (Matei 24:2).

Erau uimiți de asemenea afirmații. Ei erau nişte oameni simpli - pescari, vameşi şi negustori din ținutul îndepărtat al nordului Galileii, dar era evident pentru ei că Ierusalimul era un oraş frumos, impresionant. Era oraşul mereu prezent în proorocii. Era imposibil ca asemenea clădiri impunătoare să fie vreodată dărâmate. Care armată ar reuşi să le distrugă? Astfel că un grup de ucenici a venit la Isus în taină şi L-au întrebat: *"Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia?"* (Matei 24:3).

Începutul durerilor

Aşa că Isus a şezut şi a început să-i învețe aceste lucruri. Răspunsul Lui, relatat în Matei 24:3-37, conține un portret uimitor de exact al ultimelor zile ale Pământului. Isus le descoperă soarta Ierusalimului, proorocie care se va împlini în cele mai mici detalii în anul 70 d.Hr., când oraşul a fost prădat şi ars de legiunile împăratului Titus. Isus a vorbit despre o viitoare societate păgână şi despre pericolul ereziilor născocite de învățători falşi care vor încerca să pervertească mesajul simplu al adevărului pe care Hristos a venit să ni-l aducă. Isus le-a spus: *"Băgați de seamă să nu vă înşele cineva! Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu şi vor zice: «Eu sunt Hristosul». Şi vor înşela pe mulți"* (Matei 24:4,5). Continuând, Isus vorbeşte despre necazurile timpurilor moderne: *"Veți auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăție împotriva altei împărății; şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor"* (Matei 24:7,8).

Niciodată în istoria omenirii nu a existat o perioadă în care atât de multe furtuni să se dezlănțuie în acelaşi loc şi timp ca în deceniul trecut. Foamete, boli, cutremure - toate acestea au încercat lumea

mii de ani, dar rareori simultan în atât de multe locuri şi rareori cu atât de multă putere. Continentul african este devastat de tulburări sociale, foamete şi boli de tot felul. În America de Sud domneşte haosul politic şi social. Europa trece printr-o perioadă de schimbări profunde şi nesiguranţă; nimeni nu poate spune ce se va întâmpla în estul Europei, unde au loc cele mai mari schimbări politice din timpurile moderne. America nu este nici ea ocolită de încercări - sărăcie din ce în ce mai adâncă, sciziune rasială, lipsă de adăpost, crimă, abuz sexual şi fizic şi dezintegrarea familiei. La toate aceste nenorociri se adaugă boli de tot felul - SIDA, tuberculoza, boli transmisibile pe cale sexuală. Alcoolismul, dependenţa de droguri, pornografia şi multe alte manifestări periculoase distrug societatea. Lista nenorocirilor include şi cutremurele, uraganele şi dezastrele naturale. Dar Isus a spus că toate acestea sunt doar anticiparea necazurilor mari. Acesta este doar începutul durerilor.

Isus ne-a avertizat că preţul credinţei în El va fi mare. Batjocura, prigoana, chiar moartea vor fi încercări dintre cele mai răspândite printre credincioşi, dar mulţi vor refuza să plătească un asemenea preţ. *"Atunci vă vor da să fiţi chinuiţi şi vă vor omorî*, a spus El, ***şi veţi fi urâţi de toate Neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulţi vor cădea, se vor vinde unii pe alţii şi se vor urî unii pe alţii. Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi. Şi din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit"*** (Matei 24:9-13).

Iată un portret realist al timpurilor actuale! Încrederea noastră a fost zguduită de scandaluri în Biserică, în Gurvern, în învăţământ şi la orice nivel al autorităţii. Am văzut imagini televizate în care poliţişti băteau civili; am văzut guvernanţi şi oameni de afaceri aflaţi în poziţii înalte de autoritate, acuzaţi de înşelătorie, minciună şi fraudă. Am văzut conducători religioşi, oameni care pretind că sunt urmaşi ai lui Isus, decăzând în ochii lui Dumnezeu şi în ochii oamenilor. Şi, ce-i mai rău, am văzut Evanghelia lui Isus Hristos răstălmăcită de învăţători falşi, pentru a o potrivi moralei şi felului de viеţuire păgân al acestor vremuri. Avertismentele din Evanghelia

lui Matei nu sunt parabole sau mituri; *ele sunt chiar ştirile zilei, pe care le citim în orice ziar.* Ele sunt dovada că proorocirile lui Isus se împlinesc sub ochii noştri.

Dar Biserica adevărată va creşte în vremuri de prigoană. Va ţâşni din întuneric şi indiferenţă, precum bisericile din România, Bulgaria şi Germania de Est au răsărit dintr-un pământ al disperării. *"Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea"*, le-a spus El ucenicilor. *"Atunci va veni sfârşitul"* (Matei 24:14).

Din păcate, profanările nu se vor fi sfârşit, căci un defăimător, un pustiitor va pângări altarul Domnului şi va ponegri pe Hristos şi poporul Lui. Isus a spus: ***"De aceea, când veţi vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit proorocul Daniel, «aşezată în locul sfânt» - cine citeşte să înţeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi; cine va fi pe acoperişul casei să nu se pogoare să-şi ia lucrurile din casă; şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-şi ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor da ţâţă în zilele acelea!"*** (Matei 24:15-19).

Nu ştim de ce natură va fi acea pângărire, dar ea va fi atât de mare, încât va atrage mânia lui Dumnezeu. Isus continuă:

"Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat, pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci dacă vă va spune cineva: «Iată, Hristosul este aici sau acolo» să nu-l credeţi. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceţi acolo! «Iată-l în odăiţe ascunse» să nu credeţi! Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna şi vulturii" (Matei 24:20-28).

Ultimele ore

Când Biserica își va încheia lucrarea pe Pământ, vor fi semne care vor anunța sfârșitul planetei. *"Îndată după acele zile de necaz,* a spus Isus, *soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate"* (Matei 24:9).

Aceste semne vor fi pentru creștinii care au rămas credincioși în încercări și prigoniri motive de bucurie, în timp ce pentru toți aceia care s-au lepădat de Hristos, i-au defăimat pe creștini sau au urmat alți dumnezei vor fi amenințări ale nenorocirilor viitoare. Isus le-a spus: *"Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă"* (Matei 24:30-31).

Isus a vorbit despre aceste lucruri foarte clar și concret, nicidecum metaforic. Pentru a se asigura că ei au înțeles mesajul Lui ca fiind real, nu metaforic, El le-a spus următoarea pildă:

"De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului" (Matei 24:32-37).

Folosindu-se de o pildă, Isus i-a făcut să înțeleagă că descrierea pe care El a făcut-o vremii sfârșitului trebuie considerată ca reală. Nu era o metaforă, nici un mit. În acele imagini uluitoare întrezărim furtuna finală. Generația aceasta - a femeilor și a bărbaților născuți în sistemul lumesc gândit de greci și de romani - va apuca să vadă

întoarcerea lui Mesia. Dar, așa cum nimeni nu a crezut revelația pe care a avut-o Noe despre Potopul care urma să distrugă lumea, în vremea noastră, lumea necreștină refuză să creadă în întoarcerea în sensul literal al cuvântului - a lui Hristos. Totuși, El va veni într-un moment știut numai de Tatăl.

Încercați să vă imaginați cât de șocante și tulburătoare erau aceste învățături pentru ucenici. Mai mult ca sigur că ei nu au înțeles pe deplin implicațiile lor. Presupun că Ioan, ucenicul iubit și autorul Apocalipsei, le-a pătruns în timpul exilului său pe Insula Patmos, dar, în urmă cu 60 de ani, în anul 33 după venirea lui Hristos (d. Hr.), o asemenea înțelegere a evenimentelor i s-ar fi părut de neconceput. Chiar astăzi, pentru mulți, este aproape imposibil să creadă aceste cuvinte.

Timp pentru a trăi

Importanța acestui text tulburător nu constă în aceea că el cuprinde atât de multe amănunte cu privire la sfârșit, ci în aceea că el dă *siguranța vieții veșnice* tuturor acelora care-și pun încrederea în Isus Hristos. Suferința și moartea nu sunt experiențe pe care cineva să le dorească. De fapt, în text nici nu este vorba de moarte. Isus vorbea despre promisiunea supremă - aceea a vieții veșnice în părtășie cu Dumnezeu. Acesta este adevărul care i s-a descoperit tânărului venit în scaun cu rotile la evanghelizarea pentru tineret la care a vorbit Joni. El n-a putut să ocolească suferința și moartea în această existență, dar a căpătat siguranța vieții veșnice cu Hristos.

Suntem toată viața urmăriți de realitatea morții. Moartea este prezentă pretutindeni în jurul nostru și este inevitabilă pentru oricine. Distinsul autor britanic C.S. Lewis scria undeva că războiul nu mărește cantitatea de moarte din lume, deoarece, cu sau fără războaie, moartea este universală în orice generație. Toți oamenii mor.

Biblia spune: *"... oamenilor le este rânduit să moară o singură dată ..."* (Evrei 9:27). Toată firea este supusă procesului care se încheie în moarte, totuși mulți își trăiesc viața ca și cum

n-ar muri niciodată. Pretutindeni în lume, bărbaţi şi femei îşi trăiesc viaţa aceasta, fără să gândească la eternitate.

Natura ne învaţă că orice lucru care are un început are şi un sfârşit. Ziua începe cu răsăritul soarelui, dar soarele şi apune, umbrele se adună şi ziua inscrisă în calendar trece, fără a mai reveni vreodată. N-o să putem niciodată să repetăm ziua de azi. Este dusă pentru totdeauna. Anotimpurile vin şi pleacă, anii trec, timpul se scurge şi noi îmbătrânim în fiecare clipă. În fiecare zi unul dintre noi - dintre oamenii acestei planete - moare. Aşa se petrec lucrurile în lumea naturală.

Naţiuni se ridică, înfloresc pentru o vreme, pentru ca apoi să intre în declin. Toate imperiile sfârşesc în cele din urmă; chiar şi cele mai puternice se prăbuşesc. Timpul şi ravagiile păcatului îşi iau birul din cele mai nobile realizări ale omului. Acestea sunt legile istoriei şi ale vieţii pe Pământ.

Biblia ne învaţă că sistemul lumesc va avea un sfârşit. În 1 Ioan 2:17 citim: *"Şi lumea şi pofta ei trec..."*. Iar în 2 Petru 3:10 Biblia spune: ***"Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul cu tot ce este pe el va arde"***.

Cuvintele lui Isus Hristos sunt vestea bună pentru o lume în criză. Căci El ne-a dat o Evanghelie a speranţei, vestea bună că Dumnezeu ne iubeşte, că El este un Dumnezeu al milei şi că El îl iartă pe cel ce-şi mărturiseşte păcatele, se lasă de ele şi îşi pune încrederea în El.

Credinţa în vremuri de criză

Minunata siguranţă a credinţei creştine este proiectată în mod special pentru a birui furtunile acestei vieţi şi pentru a ne da certitudinea vieţii viitoare din Ceruri.

Hristos a afirmat că zilele acestei lumi sunt numărate. Orice cimitir o dovedeşte. Zilele noastre pe această planetă sunt numărate. Scripturile spun că viaţa este doar un abur care apare pentru un moment şi apoi dispare. Viaţa noastră este ca iarba care se usucă

şi ca florile care se ofilesc. Dar cei a căror speranţă este în Hristos ştiu că vor birui. Proorocul Isaia a scris, într-unul dintre acele minunate texte care profeţesc venirea lui Hristos:

"Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă, şi nu ostenesc" (Isaia 40:31).

Aceasta este speranţa credinciosului.

Dar mai este un sens în care sistemul lumesc va pieri. Lumea însăşi va pieri. Într-o zi, curând, istoria se va încheia. Aceasta nu înseamnă dispariţia vieţii, ci sfârşitul unei lumi care a fost dominată de lăcomie, rău şi nedreptate. Faptul că Biblia vorbeşte atât de des şi amănunţit despre un sfârşit arată că Dumnezeu doreşte ca noi să ne găsim siguranţa în El.

Apocalipsa lui Ioan şi învăţăturile lui Hristos din cartea Matei ne spun că sistemul lumesc prezent va trece, după un sfârşit spectaculos. Aceste texte ne mai spun că Isus va reveni şi îşi va instaura Împărăţia neprihănirii şi dreptăţii acolo unde ura, lăcomia, gelozia, războiul şi moartea nu vor mai exista. Isus Însuşi a promis sfârşitul sistemului lumesc al răului şi instaurarea unei noi ordini, denumită Împărăţia lui Dumnezeu. Isus a folosit imagini convingătoare şi impresionante, dar fără nici o legătură cu fantasticul. El le-a spus uncenicilor Săi: ***"Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine"*** (Ioan 14 : 6) şi, într-adevăr, El a fost *Adevărul* personificat. Isus le-a zis că, atunci când anumite evenimente se vor petrece, sfârşitul va fi aproape. El a spus: ***"... faţa cerului ştiţi s-o deosebiţi şi semnele vremurilor nu le puteţi deosebi"*** din pricina orbirii spirituale. El spunea, de fapt, că acei care capătă iluminare spirituală de la Duhul Sfânt pot spera să înţeleagă direcţia pe care o ia istoria omenirii la un moment dat.

Biblia afirmă că, înaintea sfârşitului, vor domina anumite împrejurări. De exemplu, profetul Daniel a spus: ***"... la vremea sfârşitului cunoştinţa va creşte"*** (Daniel 12:4). Astăzi cunoştinţa este mai cuprinzătoare ca oricând. Am citit recent că 90% dintre oamenii de ştiinţă şi inginerii care au existat vreodată, în istoria omenirii, sunt în viaţă, trăiesc, sunt contemporani cu noi. Liceele,

colegiile şi universităţile americane produc aproape 4 milioane de absolvenţi în fiecare an.

Dar, deşi tinerii noştri câştigă în cunoştinţă, ei nu acumulează şi înţelepciune pe care apoi s-o folosească. În toate domeniile vieţii, oamenii suferă de nevroze şi probleme psihologice mai mult ca niciodată. Minţile noastre sunt pline de cunoştinţă, dar suntem buimăciţi, derutaţi, amăgiţi, lipsiţi de ancora spirituală.

Putere şi slavă pentru totdeauna

O altă caracteristică a vremii sfârşitului menţionată în Biblie este puterea fără pace. Multe războaie mici au loc în lume şi cu siguranţă că un război de proporţii poate oricând să izbucnească. În ciuda negocierilor pentru dezarmare nucleară şi a sfârşitului aparent al Uniunii Sovietice, lumea se află încă sub ameninţarea războiului şi accidentului nuclear.

În anul 1992, Naţiunile Unite s-au aflat în conflict cu Irakul lui Saddam Hussein, încercând să izoleze şi să distrugă potenţialul său nuclear. S-a dovedit astfel că intenţiile sale beligerante rămân aceleaşi. Dată fiind proliferarea armelor nucleare pe glob, nu este greu să ne imaginăm că cineva ar putea să apese din greşeală pe buton sau să ajungă la rezultate eronate şi să acţioneze pe baza lor. În câteva secunde lumea ar fi aruncată într-un al 3-lea război mondial, pe care nimeni nu-l doreşte. Isus a spus: ***"Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă spăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii ..."*** (Matei 24:6,7).

Deşi Naţiunile Unite mediază ostilităţile din zeci de ţări de pe glob, lumea este încă o tabără de război plină cu arme. Se cheltuiesc miliarde de dolari, ruble, mărci şi lire sterline pentru arme care, foarte rapid, devin depăşite sau sunt înlocuite cu altele noi, care costă mai mult. Numai S.U.A. a cheltuit, în 1991, sute de miliarde de dolari pentru înarmare. Atmosfera în lume este ameninţătoare. În timp ce lumea strigă *"Pace, pace"*, nu este pace.

Aud deseori întrebarea *"De ce este atât de puţină pace pe pământ, când cunoştinţa este atât de vastă şi posibilităţile nelimitate?"*.

Încercăm să construim o lume a păcii, dar în inimile oamenilor domneşte neliniştea. Tulburările de la Los Angeles au fost dovada unei mânii şi amărăciuni cu rădăcini adânci în sufletele oamenilor. Biblia ne învaţă că nu putem clădi o lume nouă, în timp ce inimile oamenilor rămân neschimbate. Lumea nouă se va instaura numai atunci când Isus Hristos, Regele regilor şi Domnul domnilor, va veni să domnească.

Mulţi dintre dvs. cunoaşteţi aceste cuvinte memorabile din cunoscutul oratoriu al lui Händel, "Mesia". Textul este luat din scrierile profetului Isaia:

"Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii». El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oştirilor" (Isaia 9:6-7).

Aceste cuvinte sunt cea mai bună promisiune a siguranţei într-o lume tensionată şi tulbure. Împăratul împăraţilor este speranţa oricărui om - bărbat, femeie sau copil - din orice trib sau naţiune care cunoaşte Numele lui Hristos. Împărăţia Lui este veşnică.

Semnele nesiguranţei şi strigătele de luptă auzite peste tot în lume sunt poate horcăitul de moarte al unei ere din istoria civilizaţiei sau poate chiar al civilizaţiei pe Pământ. Este acum rândul lui Dumnezeu să acţioneze, şi Biblia promite că El va acţiona într-un mod impresionant. Îl va trimite pe Fiul Său, Isus Hristos, înapoi pe Pământ. El este Domnul istoriei. Schimbările spectaculoase din fosta Uniune Sovietică nu sunt o surpriză pentru El; nimic din ceea ce ziarele scriu cu litere de-o şchioapă nu Îl iau pe Dumnezeu pe nepregătite. Evenimentele se succed rapid, îndreptându-se spre deznodământ, dar Dumnezeu decide desfăşurarea lor în timp. Fiul Său va reveni la momentul potrivit, hotărât de Dumnezeu, pentru a fi conducătorul de drept al lumii.

Dar, până la acel moment, Dumnezeu vrea să domnească în inimile noastre. El L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a fi cârmuitorul inimilor noastre. Biblia spune că păcatul nu va mai stăpâni asupra noastră, dacă Isus Hristos este Domn şi Stăpân al inimii. Primejdia este că există doi conducători care vor să le aparţinem: eul nostru şi Isus Hristos. În viţile noastre va putea domni fie eul nostru, fie Isus Hristos. ***"Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni"***, a spus Isus (Matei 6:24). Biblia ne provoacă: ***"... alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi"*** (Iosua 24:15).

Solomon a scris în cartea Proverbe: ***"Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se vede că duc la moarte"*** (Prov. 14:12). Dacă vrei să ai pace cu Dumnezeu şi siguranţă în aceste vremuri tulburi, trebuie să răspunzi la o întrebare: **Cine este cârmuitorul vieţii tale?** Încerci să fii stăpânul propriului tău destin sau al propriului tău suflet? Crezi că poţi naviga prin furtunile vieţii fără să-L ai pe Stăpân la cârmă? Este Împărăţia lui Dumnezeu în tine?.

Isus Hristos poate să intre în inima ta chiar acum dacă te întorci de la păcatele tale şi Îl primeşti pe El ca Mântuitor. El te iubeşte. Te cunoaşte pe nume şi vrea să te ierte. Poţi să păşeşti în noua împărăţie, în lumea nouă care se va naşte sub conducerea Lui, la reîntorcerea Lui pe Pământ. Nu există nici o îndoială că lumea viitoare va fi o *teocraţie*. Va fi un loc plin de bucurie, un loc minunat, extrem de frumos, în care Isus Hristos va cârmui cu dragoste.

Înainte de a intra în analiza descoperirilor Scripturii, şi în special a scrierilor lui Ioan, doresc să amintesc pe scurt evenimentele din Europa ultimului deceniu. Am să încep cu Zidul Berlinului, întrucât acesta a fost un simbol al diviziunii dintre credinţele creştină şi anticreştină, o reprezentare perfectă a dilemei morale şi filosofice a zilelor noastre.

Capitolul 3

UN PEISAJ ÎN SCHIMBARE

Nimic nu ilustrează mai bine controversele şi schimbările care au loc astăzi în lume ca prăbuşirea comunismului în Europa de Est şi refacerea a ceea ce odată a fost Uniunea Sovietică. Caracterul neaşteptat al acestor schimbări i-a năucit pe savanţi, pe observatorii politici sovietici, pe diplomaţi, chiar pe agenţii CIA. În câteva zile, cărţile de istorie, hărţile, dicţionarele şi manualele au devenit depăşite. După august 1989 lumea s-a schimbat, intrând pe o nouă direcţie.

Bruscheţea schimbărilor din estul Europei şi din Statele Baltice părea să pună în umbră tendinţa spre schimbare care începuse să se manifeste de câtva timp. Exista o foame pentru schimbare, pe care o întâlnisem în numeroasele mele călătorii în Europa de Est şi Uniunea Sovietică. În timp ce nimeni nu putea prezice cursul schimbărilor în Rusia, Germania Răsăriteană, România şi în celelalte ţări comuniste şi nici momentul în care acestea se vor petrece, eu, împreună cu mulţi alţi observatori, sesizam în inimile oamenilor o dorinţă adâncă pentru transformări. Când am ţinut prima adunare de evanghelizare în Berlin, în 1954, tensiunea în Europa era ridicată. În timpul acelor ani tumultuoşi de după sfârşitul celui de-al doilea război mondial a început războiul rece, dar termenul

de "război rece" nu exprima îndeajuns incertitudinea profundă şi teama resimţite de europeni atunci.

În timpul vizitei mele la Berlin am simţit că oamenii sunt stăpâniţi de teamă. În consecinţă, nu m-a surprins ridicarea Zidului Berlinului în 1961; ostilitatea dintre democraţii din vest şi comuniştii din est era prea aprigă. Luând în considerare natura şi consecinţele doctrinelor lor nemiloase, era inevitabil ca sovieticii şi nemţii din Germania de Est să îngrădească democraţia.

Înaintea ridicării zidului, neînţelegerile şi discordia dintre SUA şi Uniunea Sovietică - precum şi aventuri militare ca invazia Cubei, în aprilie 1961, acţiune sponsorizată de americani - păreau să aducă lumea în pragul războiului. În timp ce secretarul general al P.C.U.S., de atunci, Nikita Hrusciov şi preşedintele John Kennedy se urmăreau foarte atent unul pe celălalt, mii de est-germani se refugiau în Berlinul de vest. Pentru că exodul în masă era jenant, comuniştii au închis porţile. În luna august a acelui an, Hrusciov a ordonat ridicarea zidului.

Zidul Berlinului a fost mai mult decât beton şi sârmă ghimpată; a fost, mai presus de orice, o metaforă sinistră a puterii omenirii de a urî, întinzându-se de-a lungul a 20 de mile prin inima capitalei germane şi a altor 75 de mile în jurul oraşului şi, în final, de-a lungul întregii frontiere. Gărzi înarmate pândind în turnuri de pază erau aşezate pe toată lungimea zidului, făcând Berlinul de vest să pară mai degrabă un soi de lagăr decât un oraş european civilizat. Timp de aproape 3 decenii, sute de bărbaţi, femei şi copii au fost împuşcaţi de gărzile comuniste în timp ce încercau să traverseze acel teren ostil ce-i separa de libertate.

Când zidul a fost dărâmat, în 1989, acţiunea a fost precipitată şi de această dată de fuga a peste 120 000 de est-germani în Ungaria, de unde au trecut graniţa în Austria. Încă o dată, fuga de comunism era jenantă pentru guvernul est-german. Zeci de mii de muncitori calificaţi au fugit, confirmând astfel dezamăgirea şi nefericirea pe care le trăiseră sub regimul comunist. În cele din urmă, umilinţa a fost prea mare pentru guvernul est-german, iar represiunea guvernului n-a avut succes în faţa unui val neaşteptat de rezistenţă.

Erich Honecker s-a refugiat, la scurt timp, în Uniunea Sovietică. El îl invitase pe Mihail Gorbaciov la Berlin, în octombrie 1989, pentru a participa la sărbătorirea celei de-a 40-a aniversări a proclamării Germaniei Răsăritene comuniste. Dar populaţia de pe străzile Berlinului, Dresdei şi Leipzig-ului cerea reforme şi ameninţa că va demonstra împotriva lui Gorbaciov. Guvernul a împrăştiat atunci zvonuri despre declanşarea unei represiuni de genul celei din Piaţa Tiananmen, în cazul în care oamenii n-ar fi respectat ordinea. În realitate, guvernul n-ar fi avut puterea să ducă la îndeplinire asemenea ameninţări. Sovieticii au refuzat să-i ajute şi, în cele din urmă, Honecker, ultimul dintre comniştii din aripa dură, a fost răsturnat. După o perioadă de confuzie, Egon Krenz a fost ales să conducă guvernul provizoriu est-german, iar pe 9 noiembrie 1989 administraţia Krenz a anunţat că, pe viitor, zidul Berlinului nu va mai sluji drept barieră între Est şi Vest. Acel anunţ a fost începutul incredibilului şir de evenimente care au condus la reunificarea celor două Gemanii, pe 3 octombrie '90.

Speranţe împărţite

Îmi amintesc foarte clar evanghelizarea ţinută de echipa noastră în Berlin, în 1960, cu un an înaintea ridicării zidului. La adunările noastre care au avut loc în fiecare seară timp de o săptămână au participat peste o sută de mii de persoane. Kennedy era nu de mult timp instalat ca preşedinte al Americii şi, în ciuda disperării generale care domnea în rândul poporului german, exista un simţământ de optimism prudent, şi de speranţă. Am sesizat o dorinţă spre deschidere şi efortul de încercare de comunicare între organizaţii şi biserici. Dar, chiar aşa stând lucrurile, speranţele şi ambiţiile oamenilor erau deseori înăbuşite. Apoi am observat că diviziunile politice în Germania şi estul Europei se adânceau.

Dialogul est-vest dintre oameni, naţiuni şi biserici fusese restrâns în mod sever începând cu anul 1945. În perioada în care ne-am desfăşurat adunările noastre de evanghelizare am cunoscut cât de dificile erau comunicarea şi cooperarea. Dar împrejurările grele nu

ne-au oprit din a ne îndeplini misiunea. Între 1954 şi 1990 am organizat 8 evanghelizări în Germania şi, de fiecare dată, am simţit teama oamenilor, combinată cu foamea de adevăr şi dorinţa de a afla *rostul existenţei.*

Pe parcursul acestor 36 de ani am vorbit unui număr de peste un milion de oameni, în zece oraşe din estul şi vestul Germaniei şi am ţinut 3 evanghelizări în Berlin. Între 1977 şi 1990 am participat la adunări în toate ţările din blocul comunist, cu excepţia Bulgariei şi Albaniei.

Una dintre cele mai plăcute surprize am avut-o la evanghelizarea din 1957 în Berlin, unde peste o sută de mii de persoane - majoritatea provenind din zona de est - au venit să asculte predicarea Evangheliei. Acei oameni nu mă cunoşteau prea bine. Citiseră probabil în ziare despre succesul evanghelizării pe care o ţinusem la Londra şi veniseră să mă asculte din curiozitate. Îmi amintesc însă că, atunci când i-am îndemnat pe cei prezenţi să-L primească pe Hristos ca Mântuitor şi i-am rugat pe cei ce au făcut-o să păşească în faţă, părea că întreg auditoriul este gata să înainteze. A trebuit să le spun să se întoarcă la locurile lor. Consilierii echipei noastre n-ar fi putut face faţă unui număr atât de mare de oameni. Aşa încât le-am spus ca, dacă doresc să-L primească pe Hristos şi să cunoască ce înseamnă o viaţă schimbată, să ne scrie. În zilele care au urmat am primit peste şaisprezece mii de scrisori. Acesta a fost doar începutul. Acest început era o indicaţie clară a foamei spirituale adânci existente în oameni. Am părăsit apoi Germania şi am vorbit în adunări din toată Europa; peste tot întâlneam aceeaşi dorinţă fierbinte după mântuire; se născuse un fenomen spiritual.

Traind între teamă şi speranţă

M-am întors la Berlin, în ianuarie 1990, pentru a mă întâlni, în particular, cu liderii celor două Germanii. Doream să ştiu ce şanse aş avea să ţin o evanghelizare în Germania - de Est şi de Vest - în 1992. Am fost întâmpinaţi cu entuziasm de reprezentanţi ai Alianţelor Evanghelice din cele două Germanii. Au venit şi 2 episcopi protestanţi - Dr. Martin Kruse, din Berlinul de Vest, şi Dr. Gottfried Forck, din Berlinul de Est, care s-au oferit să ne susţină în rugăciune. Dr. Georg Sterzinsky, episcopul romano-catolic al Berlinului, a luat legătura cu noi pentru a ne încuraja.

La unison, aceştia mi-au spus că poporul german doreşte cu patimă să asculte predicarea Evangheliei, că oameni din cele două Germanii, divizată încă de zidul ideologic, trăiau "între teamă şi speranţă" şi ne-au rugat să venim în Germania nu în 1992, ci chiar atunci, în 1990.

Aşa am şi făcut. Am schimbat, în grabă, itinerariile şi pe 10 martie '90 ne instalam microfoanele în Piaţa Republicii, acea suprafaţă imensă din faţa Reichstag-ului - fosta clădire a Parlamentului - şi alături de Poarta Brandenburg. Pe acest loc de importanţă istorică, unde naziştii mărşăluiau cândva în numele urii, am ales noi să predicăm vestea bună a Evangheliei. În locul unde s-au născut ambiţiile demonice ale celui de-al 3-lea Reich am ales noi să proclamăm Evanghelia lui Isus Hristos. Naziştii au promis poporului german 1000 de ani de regim militar ale cărui caracteristici să fie puterea şi judecata; eu le-am vorbit despre vestea bună a iertării şi dragostei lui Dumnezeu. Judecata în faţa iertării şi dragostei - promisiuni diferite, pentru vremuri diferite. Acesta era mesajul meu pentru un popor care se zbătea între eşecul istoriei şi ideologiei sale şi speranţa pentru pace şi siguranţă.

Întreaga lume a privit, prin satelit, momentul când Zidul Berlinului a fost dărâmat. Bănuiesc că şocul nu a fost acela că zidul era, în sfârşit, distrus, ci acela că barierele politice erau îndepărtate, cărămidă cu cărămidă.

Când mă gândesc la schimbările care s-au petrecut în ultimii ani, mă minunez de ceea ce a înfăptuit Dumnezeu. Biblia spune:

"Împăraţii pământului se răscoală, şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Său, zicând: «Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanţurile lor!» Cel ce şade în ceruri râde, Domnul Îşi bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbeşte, şi-i îngrozeşte cu urgia Sa, zicând: «Totuşi, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt»" (Ps. 2:2-6).

Scriptura anunţă hotărârea lui Dumnezeu: ***"Aruncaţi-vă ochii printre neamuri, şi priviţi, uimiţi-vă, şi îngroziţi-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare, pe care n-aţi crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!"*** (Habacuc 1:5). Aceste cuvinte ne sugerează puterea lui Dumnezeu pe care El o va dezlănţui în finalul istoriei. Evenimentele petrecute în Europa începând cu vara anului 1989 ne ajută să înţelegem cât de impresionante sunt planurile lui Dumnezeu pentru lume.

Imaginea păcii

Locul de unde mă adresam celor veniţi să mă asculte în acea după-amiază de martie a anului 1990 se afla la câţiva yarzi* depărtare de o porţiune distrusă a Zidului Berlinului, din care muncitori cu fierăstraie şi lanterne scoteau barele metalice ce susţineau barierele. Am întrebat câţi dintre ei veneau din Germania Răsăriteană. Au ridicat mâinile mai mult de jumătate din cei 15-17.000 mii de oameni care veniseră, fără să ia în seamă vântul şi ploaia. Au ascultat cu atenţie şi speranţă mesajul meu de pace, pe care-l doream înalt, precum visele lor.

I-am anunţat că sunt urmăriţi de întreaga lume, iar creştinii de pretutindeni se roagă pentru ei. Le-am spus: *"v-am urmărit cu lacrimi de bucurie şi fericire cum aţi trecut acel zid"*. Acele evenimente aduceau o nouă *"speranţă că pacea lumii este aproape"*. *"Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre"*, le-am spus, adăugând că schimbările care au loc în lume demonstrează că El are privirea aţintită asupra noastră.

În ciuda frigului şi a ploii torenţiale, acei oameni ascultau cu atenţie răspunsurile la întrebările pe care le puneam şi care erau aceleaşi cu întrebările pe care oameni aflaţi în vremuri de zbucium sufletesc şi le pun. *"Cum poţi afla rostul vieţii şi fericirea?"* S-a aşternut o linişte adâncă. *"Cum poţi să fii eliberat de sentimentul de vinovăţie?"* Acest oraş vechi era încărcat de istorie şi de amintiri.

* 1 yard (yd.) este egal cu 0,914398 m.

Apoi am pus întrebarea pe care toţi ne-o puneam în cele din urmă: *"Ce se întâmplă după moarte?"*.

În mulţime se aflau şi 120 de ziarişti. Niciodată nu vorbisem în faţa unui număr atât de mare de jurnalişti. La conferinţa de presă pe care o ţinusem cu o zi înainte, unii dintre aceştia îmi puseseră întrebări personale: *"Crede Billy Graham că dispariţia Cortinei de Fier este un răspuns la rugăciune?"* Le-am răspuns afirmativ. Creştinii din est şi din vest se roagă de zeci de ani pentru această zi. Perspectiva eliberării, reunificării şi a libertăţii de închinare a făcut din această zi *"cea mai fericită zi pentru Germania"*. Nu-i putem niciodată mulţumi lui Dumnezeu îndeajuns pentru ce se întâmplă aici, le-am spus, dar o altă furtună primejdioasă se apropie de orizontul Germaniei: *pierderea valorilor morale şi spirituale*. Pornografia, prostituţia, drogurile, violenţa şi alte semne ale decăderii morale sunt deja prezente în Germania de Vest şi ameninţă estul ca niciodată până acum. Mi-am amintit de discuţia pe care o avusesem cu un grup de est-germani, lângă zid, cu o zi sau două în urmă. Aceştia îmi spuneau că erau atât încrezători, cât şi temători. Erau încrezători că pacea şi libertatea le vor ameliora viaţa, dar erau înspăimântaţi de lăcomia şi materialismul pe care le vedeau în Vest. Spuneau că preferă să rămână în spatele zidului, în sărăcie şi dependenţă, sub comunism, decât să descopere că *"libertatea"* nu era altceva decât *decădere morală, corupţie, păcat, violenţă şi lăcomie*, "atribute" care caracterizează atât de bine Occidentul. M-am gândit că acestea erau convingeri incredibil de înţelepte ale unor oameni care suferiseră deja atât de mult.

Năzuinţele sufletului

De-a lungul anilor am predicat în Germania mai mult ca în oricare ţară de altă limbă, decât engleza. Am spus acest lucru grupului de oameni care mă ascultau şi le-am mai spus şi faptul că ţineam mult la ei; le-am spus tinerilor germani că rugăciunea mea

pentru ei era ca niciodată să nu fie înşelaţi de materialism şi hedonism.* Acestea nu pot împlini dorinţele sufletului - numai Dumnezeu poate.

Cu o seară înainte de marea adunare publică, am organizat o întâlnire cu 1000 de lucrători ai Bisericii în renumita biserică *"Ghetsimani"* din partea de est a Germaniei. Acesta a fost locul de întâlnire pentru creştini şi democraţi, seară de seară, în anii premergători schimbărilor. Bărbaţi şi femei din clase sociale diferite şi de profesii diverse au venit să se încurajeze, să caute binecuvântarea Domnului şi să îi apere pe dizidenţii care au avut curajul să demaşte regimul comunist represiv. Le-am citit din cartea profetului Isaia şi din Epistola către Efeseni şi le-am spus că Dumnezeu le oferă prilejul să fie mesagerii înnoirii spirituale a Germaniei. *"Acest oraş divizat tânjeşte după o biserică - răspunsul viu la mesajul lui Hristos"*, le-am spus. *"Să îi privim pe oamenii de aici cu milă şi dragoste. Să învăţăm să ne rugăm împreună, fără să ţinem cont de mediul politic din care provenim"*.

Mulţi dintre cei mai mari oameni ai credinţei au trăit şi au predicat pe acest pământ. Mari sfinţi ai Bisericii romane s-au născut aici; Luther a pus în circulaţie legile Reformei la Wittenburg. Am afirmat cu toată convingerea: *"Cred că Germania poate fi un izvor al reînnoirii, dacă nu pierde această şansă"*. I-am îndemnat pe toţi cei prezenţi să se rededice lui Isus Hristos chiar atunci, acolo. Sute de mâini s-au ridicat. Se simţea o adiere a primenirii în acea biserică. Aceeaşi a fost atmosfera şi în după-amiaza următoare, când Jürgen Wohlrabe, preşedintele Parlamentului vest-berlinez, s-a adresat adunării noastre. *"Cuvintele tale ating inimi, pentru că ele transmit mesajul care ne-a fost dat acum două mii de ani şi pe care noi l-am uitat sau l-am ignorat. Oamenii înţeleg că Evanghelia este valabilă astăzi precum era atunci când a fost scrisă"*, a spus el. Referindu-se la evenimentele politice în curs de desfăşurare, Wohlrabe a spus: *"Viaţa noastră personală şi socială nu este determinată de valori materiale. Coordonatele valabile sunt credinţa creştină şi*

* Hedonism : concepţia care predomină plăcerea, desfătarea drept binele suprem, iar năzuinţa de a o obţine, principiu al comportamentului; cult al plăcerii.

responsabilitatea personală". Timp de o săptămână am văzut mâna lui Dumnezeu la lucru. Un şofer de taxi ne-a spus că nu era interesat de mesajul nostru dar, ascultând predicile şi văzând dragostea reală şi frăţia care se citea pe feţele noastre, şi-a dat seama că noi aveam ceva de care el ducea lipsă. Ne-a mărturisit că doreşte să ştie mai multe despre credinţa noastră. Un tânăr maghiar ne-a povestit cum viaţa lui se schimbase de când ne ascultase, pe Stadionul Popular din Budapesta, cu un an în urmă. Cineva ne-a istorisit cum a fost arestat la graniţă în 1960, încercând să ajungă la adunarea noastră. Doi soldaţi ai Armatei Populare a Germaniei Răsăritene au făcut o călătorie specială pentru a fi *"în părtăşie cu alţi creştini"*. Au fost multe asemenea mărturii. Un bărbat a venit doar pentru că bunicul său, care murise, îi vorbise mult despre predicatorul american Billy Graham, astfel încât el a fost curios să-l asculte. O femeie a venit la mine şi mi-a dat un cartonaş pe care scrisese că îl acceptase pe Isus Hristos pentru prima oară în viaţa ei. Scrisese cu ce avusese la îndemână - cu ruj.

De-a lungul anilor, sentimentele mele de milă şi afecţiune pentru est-europeni s-au adâncit. Am luat parte la speranţele, bucuriile şi tristeţile lor. M-au impresionat încercările prin care au trecut şi mă bucur de onoarea de a fi predicat în bisericile lor. Una dintre aceste ocazii speciale mi s-a oferit în Cracovia, Polonia, în 1978, pe vremea când Karol, Cardinal Wojtyla, era episcopul-şef al oraşului. Noi ne pregăteam să părăsim oraşul când, pe 16 septembrie, Wojtyla a fost ales în poziţia cea mai înaltă din cadrul Bisericii romano-catolice, fiind apoi instalat ca Papa Ioan Paul II, în cadrul unui serviciu religios solemn ţinut în ziua de 22 septembrie 1978.

Mesajul păcii

Între numeroasele prilejuri pe care le-am avut să predic în Est, ocazia de a vorbi de la amvonul Bisericii Baptiste din Moscova, în mai 1982, o socotesc ca dintre cele mai importante. În acea perioadă - acum mai bine de zece ani - nimeni nu îndrăznea nici să-şi închipuie schimbările pe care noi le-am văzut întâmplându-se în ultimii trei

ani. În timpul primăverii acelui an, discuţiile având ca subiect proliferarea armelor nucleare erau foarte încinse, transformându-se în lupte politice. Aşa încât, când am ajuns la Moscova, ca să predic şi să vorbesc, în cadrul unei conferinţe religioase, despre pace, mulţi occidentali au crezut că mi-am pierdut minţile. Conducătorii religioşi prezenţi la conferinţă reprezentau majoritatea religiilor importante din toată lumea şi dezbăteau o varietate largă de chestiuni. Eventualitatea unui holocaust nuclear era mare şi, întrucât războiul a fost întotdeauna o problemă morală şi spirituală în primul rând, simţeam că trebuie să vorbesc despre ea, oferind o perspectivă creştină asupra subiectului. Din păcate, unii creştini s-au dovedit a fi critici aspri. Presa mondială era, în general, divizată. Unii m-au mustrat rău, m-au considerat naiv şi deseori am fost citat într-un mod eronat. Dar alţii - mulţi dintre jurnaliştii care au călătorit cu mine sau au scris despre evenimentele din Moscova - au fost mai moderaţi. Acum, însă, cred că acele remarci au avut importanţa lor în a deschide ochii multor est-europeni faţă de vestea bună a lui Isus Hristos şi faţă de mesajul păcii pe care El îl oferă. În călătoriile mele în Uniunea Sovietică, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia şi Germania, în ultimii 10 ani, mulţi mi-au spus că discursul meu din Moscova a avut un impact serios asupra vieţilor lor. Datorită modului, momentului şi locului în care am ţinut acel discurs, aş dori să reiau aici o porţiune semnificativă şi să explic evenimentele ce se petrec acum pe scena lumii.

Discursul din Moscova

"Întreaga rasă umană stă sub sabia nucleară a lui Damocles, fără a şti când cineva va apăsa pe buton sau va da ordinul prin care o mare parte a planetei va fi distrusă. Eventualitatea declanşării unui război nuclear nu este doar o chestiune de ordin politic ... Cursa înarmării nucleare este, în primul rând, o problemă morală şi spirituală care trebuie să ne privească pe toţi. Este convingerea mea că răspunsurile venind doar din sfera politică nu sunt suficiente. Este acum momentul ca noi să îndemnăm lumea să accepte şi soluţiile de ordin spiritual".

O planetă tulburată

"Papa Ioan Paul II a spus: «Viitorul nostru pe această planetă, expusă anihilării nucleare, depinde de un singur factor: umanitatea trebuie să facă stânga împrejur către morală». Dar problema este: cum să o facă? Din punctul de vedere al tehnologiei, omul a depăşit cu mult capacitatea sa morală de a controla rezultatele tehnologiei. Omul însuşi trebuie să fie schimbat. Biblia ne învaţă că acest lucru este posibil prin înnoire spirituală. Isus Hristos a spus că omul trebuie să se nască din nou - să sufere o renaştere spirituală. Convingerea mea este că unul dintre cele mai tragice semne ale răzvrătirii omului împotriva lui Dumnezeu este, în generaţia noastră, posibilitatea unui război nuclear. Mă refer aici la întreaga gamă a armelor moderne capabile să distrugă viaţa - convenţionale, biochimice şi nucleare. Ştiu că problema apărării naţionale este complexă. Nu sunt un pacifist, nici nu sunt adeptul dezarmării unilaterale. Poliţia şi armata sunt, din păcate, necesare atâta vreme cât natura omului nu se schimbă. Dar producţia necontrolată a armelor de distrugere în masă în întreaga lume este un lucru nebunesc, care ameninţă să distrugă o mare parte a planetei, precum şi darul sacru al vieţii. Din punctul de vedere al creştinismului, posibilitatea unui război nuclear îşi are originea în lăcomia şi pofta nesăţioasă a inimii omului. Tendinţa spre păcat se perpetuează din generaţie în generaţie. Isus ştia aceste lucruri când a profeţit că vor fi războaie şi veşti de războaie până să vină sfârşitul. Psalmistul a spus: ***"... în păcat m-a zămislit mama mea"*** *(Ps.51:5). Este, deci, un păcat al naturii umane care trebuie recunoscut şi de care e necesar să ne ocupăm".*

Pacea între oameni

"Cuvântul «pace» are, în Biblie, trei înţelesuri. Este, în primul rând, pacea spirituală. Aceasta este pacea dintre om şi Dumnezeu. Apoi este pacea psihologică sau pacea interioară. În al treilea rând este pacea relaţională sau pacea între oameni. Biblia spune

că păcatul a distrus sau, cel puțin, a afectat toate aceste trei dimensiuni ale păcii. Când a fost creat, omul avea pace cu Dumnezeu, cu sine și cu ceilalți. Dar când s-a răzvărătit față de Dumnezeu, părtășia sa cu Dumnezeu s-a rupt. Nu mai avea pace cu sine însuși și nici cu ceilalți. Pot fi oare restabilite aceste trei dimensiuni ale păcii? Biblia spune că da. Ea afirmă că omul singur nu poate să refacă legăturile distruse, dar Dumnezeu poate și a și făcut-o. Biblia învață că Isus Hristos este singurul Fiu al lui Dumnezeu, trimis în lume să îndepărteze de la noi păcatele prin moartea Sa pe cruce, restabilind astfel pacea: pacea noastră cu Dumnezeu, cu noi înșine și cu ceilalți. Acesta este motivul pentru care Isus Hristos este miezul credinței creștine. Prin învierea Sa din morți, Hristos a demonstrat, o dată pentru totdeauna, că Dumnezeu este pentru viață, nu pentru moarte. Tradiția ortodoxă și liturghia sa divină pun acest eveniment glorios și triumfător la loc de frunte. Biblia afirmă: ***"Plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru"*** (Rom.6:23). *Indiciul ultim al alienării omului este moartea; indiciul ultim al dragostei reconciliante a lui Dumnezeu este viața.*

Creștinismul are un simbol comun tuturor credincioșilor: crucea. Noi credem că acolo, pe cruce, a fost posibilă restaurarea păcii, în cele trei dimensiuni ale sale. Despre Hristos, Biblia spune: ***"Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El (...) făcând pace, prin sângele crucii Lui"*** (Coloseni 1:19,20). *Biblia adaugă:* ***"Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea (...) El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape"*** (Efeseni 2:14,17). *Creștinul așteaptă cu nerăbdare vremea când pacea va domni peste toată creația. Creștinii de pretutindeni se roagă precum Isus i-a învățat pe ucenicii Săi:* ***"Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ"*** (Matei 6:10). *Numai atunci va fi rezolvată problema spirituală a rasei umane.*

Atât Biblia cât și crezurile creștine învață că va fi o judecată universală. Hristos va reveni, așa cum spun cuvintele vechiului Crez al Apostolilor, ***"să judece pe cei vii și pe cei morți"****. Apoi Împărăția lui Dumnezeu va fi statornicită și Dumnezeu Însuși va face toate lucrurile noi. Aceasta este speranța noastră. Dar, până atunci, Dumnezeu lucrează. Împărăția lui Dumnezeu nu este o realitate viitoare, ci una prezentă. Oriunde bărbați și femei se întorc la Dumnezeu în pocăință și credință, căutând apoi să împlinească voia Lui pe Pământ, acolo se naște Împărăția lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să coopereze cu toți cei ce lucrează în mod cinstit pentru pacea lumii, dar numai în ascultare față de Hristos, numit în Biblie Prințul Păcii".*

Vie Împărăția Ta

Dacă ar fi să țin acest discurs din nou, cred că m-aș opri pentru mai multe explicații asupra ideii că aceia care sunt supuși ai Împărăției lui Dumnezeu trăiesc într-o lume străină, ca pelerini. Împărăția este *deja* prezentă în viețile credincioșilor care Îl slăvesc pe Dumnezeu, prin cuvânt și faptă, în biserică și în societate. Dar lumea nu este *încă* Împărăția, pentru că, așa cum am văzut, ea se află sub dominația prințului acestei lumi, Satana. Oricum, Regele Isus l-a învins pe Satana, iar toți aceia care L-au recunoscut pe Hristos ca Împărat și care, astfel, au fost împăcați cu Dumnezeu, Îi aparțin Împăratului. Este Hristos regele vieții tale? Isus locuiește în ei prin Duhul Sfânt. Regele crucificat a primit toată autoritatea. Duhul Său este mai mare decât Satana și demonii lui: ***"... Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume"*** (1Ioan 4:4). Doar credincioșii sunt aceia care au fost izbăviți ***"de sub puterea întunericului"*** și care au fost strămutați ***"în Împărăția Fiului dragostei Lui"*** (Coloseni 1:13). De aceea, credincioșii aduc roadă în orice lucrare bună pe Pământ, dar ei nu pot să transforme lumea în Împărăția lui Dumnezeu. Numai întoarcerea Regelui pentru a domni peste Pământ poate face ca voia Lui să se facă pe Pământ, precum se face în Cer. Având în inima lui această speranță și

înlăuntrul său puterea Împărăției care va veni, să ne mai întrebăm de ce creștinul se luptă să lărgească Împărăția, care să cuprindă cât mai multe inimi, și de ce lucrează el pentru pacea care favorizează răspândirea Evangheliei? (1Timotei 2:4)

Dumnezeu domnește peste această lume, conducând-o în chip providențial spre ziua Împărăției care vine (Fapte 1:6,7). Aceasta va fi ziua harului pentru lume, când Isus va reveni pentru a întemeia Împărăția slavei. Omenirea trăiește acum perioada dintre ridicarea la Cer a lui Hristos și revenirea Lui ***"pe norii cerului, cu putere și cu o mare slavă"*** (Matei 24:30). Să mai lupte atunci creștinii pentru pace? De ce? În primul rând, pentru că ei au fost învățați să iubească această lume pierdută. În al doilea rând, pentru că ei iubesc acea creație a lui Dumnezeu care a fost blestemată și distrusă de păcat. În al treilea rând, pentru că ei îi iubesc pe aceia care au fost creați după chipul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu dorește ca toți să vină la pocăință. (2 Petru 3:9). Semnele Împărăției nu țin întotdeauna de domeniul politic, cu toate că au implicații politice. Isus a făcut semne și minuni pentru a aduce oamenii la credință, nu pentru a înfăptui o reformă politică (Ioan 20:30,31). Viața lui Isus înlăuntrul credincioșilor, prin Duhul Sfânt, îi conduce pe păcătoși la cruce, la locul de împăcare cu Dumnezeu. Apoi roadele neprihănirii și păcii penetrează societatea.

Izvorul schimbării

În toamna anului 1982 m-am reîntors în Europa pentru alte evanghelizări și întâlniri cu conducători politici și religioși. Am predicat de la amvonul lui Martin Luther în biserica din orașul Wittenburg pe 17 octombrie, zi în care, în anul 1517, Luther afișase cele 95 de teze ale sale care vor aprinde flacăra Reformei. Am citat din scrierile și învățăturile lui Luther și am simțit un puternic sentiment de prietenie față de est-germani, în special față de cei din Wittenburg. Mulți l-au primit atunci pe Hristos în inimile lor. Am mers apoi la Dresda, unde am fost rugat să predic în marea Biserică a Crucii, care fusese complet distrusă în bombardamentele din cel de-al doilea război mondial și refăcută în anii următori. În seara în care am predicat erau în biserică peste 7 000 de persoane. M-a uimit numărul mare de tineri. Cineva a estimat că 85% din public erau persoane în vârstă de până la 30 de ani. La sfârșitul serviciului divin, 2 500 de oameni au ridicat mâna pentru a-și exprima dorința de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor.

Astăzi știm că tineri ca cei din Dresda au fost scânteia care a aprins flăcările schimbării în acea parte a Europei. Ei erau lucrătorii pentru Evanghelie, care se întâlneau în Biserica *"Ghetsimani"*, care vegheau în nopți de rugăciune, care lucrau pe ascuns sau la lumina zilei, oricând aveau prilejul pentru a întreține speranțele de libertate în Est. Ei erau poporul lui Dumnezeu care caută neprihănirea Lui. Pavel scria corintenilor: ***"și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia"*** (2 Cor.3:17). Era evident că acești oameni erau sortiți să-și câștige libertatea. Așa cum vom vedea în capitolele următoare, de ei se vorbește chiar în cartea Apocalipsa. Căci ei reprezintă poporul lui Dumnezeu trăind în mijlocul Neamurilor, copiii lui Dumnezeu care vor trebui să ***"sufere multe"*** și să vestească Numele lui Hristos până la marginile Pământului.

În capitolele următoare, vom examina contextul cărții Apocalipsa, prizonieratul lui Ioan în tabăra romană de muncă silnică de pe Insula Patmos și modul cum a primit el mesajele de la Duhul lui Dumnezeu. În partea a doua a cărții mele, tratez pe larg primele capitole ale scrierilor lui Ioan; capitolele următoare se vor ocupa de imaginile cărții Apocalipsa și de realitatea acestora, oglindită în furtunile și controversele timpurilor noastre.

PARTEA A DOUA

FULGER PESTE INSULA PATMOS

Capitolul 4

ÎNLĂUNTRUL APOCALIPSEI

De-a lungul istoriei Bisericii, cartea Apocalipsa a fost neglijată, înţeleasă greşit şi interpretată în mod eronat mai mult decât oricare altă carte. În propriul său tratat, eruditul William Barclay, profund cunoscător al Bibliei, scria: *"Apocalipsa este, de departe, cea mai dificilă şi nedesluşită carte a Noului Testament; fără îndoială, însă, că vom descoperi că merită, infinit mai mult decât alte cărţi, să ne luptăm cu ea până când ne dă toate binecuvântările şi îşi deschide toate bogăţiile faţă de noi".*

Timp de secole, imaginile misterioase din cartea lui Ioan (Apocalipsa) au fost considerate de mulţi prea pline de enigme şi ireale. Dar este surprinzător cum evenimente politice recente - de la războiul din Golful Persic la dezmembrarea Uniunii Sovietice - au aruncat o nouă lumină asupra acestor mesaje aparent de neînţeles, astfel că acum ele nu mai sunt considerate confuze şi fantastice. Multe dintre textele pe care le credeam simbolice le socotesc acum dovezi ale apropierii furtunii. Până recent, descoperirile din cartea lui Ioan nu erau explicate şi nici nu constituiau subiect de predică în unele biserici, deoarece, pentru majoritatea oamenilor, ele erau ezoterice şi obscure. Cu toate acestea, în descrierea cărţii Apocalipsa, autorul scrie: "***Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!***" (Apoc. 1:3). Această binecuvântare ar trebui să ne încurajeze, să pătrundem în această lucrare pentru a o descifra în detaliu.

Chiar în dimineaţa în care scriam aceste rânduri - asta se întâmpla acum mai bine de un deceniu - am citit în ziar cuvintele unuia dintre cei mai mari conducători politici şi totodată un important scriitor. El folosea aceeaşi expresie: *"Vremea este aproape. Probabil, însă, că nu voi trăi să văd sfârşitul".* Aceasta este ironia cărţii: faptul că nu este încadrată în timp. "Apocalipsa" este reală astăzi, cum a fost întotdeauna; va fi la fel de urgentă mâine, precum a fost până acum. Şi deşi nu se citeşte uşor, este, totuşi, singura carte a Scripturii care promite în mod explicit binecuvântarea asupra acelora care o citesc şi păzesc lucrurile scrise în ea (Apoc. 22:7).

Studiez Biblia de peste 50 de ani şi deseori am fost intrigat, inspirat şi informat de cuvintele acestei cărţi, scrisă, prin inspiraţie divină, de Ioan, pe Insula Patmos. În biroul meu de acasă, în Carolina de Nord, am citit mii de pagini de articole şi lucrări ale unor cercetători, scrise despre această carte. În timpul meu de închinare am ascultat deseori vocea lui Dumnezeu vorbind prin apostolul Ioan. Dar gândindu-mă la tot ce am aflat în legătură cu această carte, cu imaginile sale sinistre şi structura propriu-zisă a revelaţiei, îmi dau seama că "Apocalipsa" *mă ajută să mă smeresc.* Mulţi oameni înţelepţi au căutat să găsească înţelesul scrierilor lui Ioan de-a lungul veacurilor. În lumina furtunii, care sunt convins că se apropie, mă simt obligat să recitesc cartea, pentru a descoperi înţelesul pe care îl are pentru vremurile noastre. Poate pentru că eu, ca şi Ioan, îmbătrânesc şi am o perspectivă mai largă asupra evenimentelor pe care le-am trăit. Există ceva ameninţător în aer; sunt intrigat de coexistenţa groazei şi a speranţei faţă de ceea ce va urma. Este adevărat că Ioan a scris cartea acum aproape 2000 de ani. Cultura lui şi cultura noastră sunt aproape incomparabile, dar mesajul descoperirilor are o importanţă crucială pentru vremurile în care trăim. Viziunile, visele şi coşmarele lui nu sunt menite să ne uluiască sau să ne încurce. Cuvântul "*apocalipsă*" este un cuvânt grecesc care înglobează verbul "*calypto*" (a acoperi, a învălui, a

ascunde) şi prepoziţia "*apo*" (de la - cu sensul de "a îndepărta"). Deci, "*apocalipsa*" înseamnă "*a da la o parte vălul*", "*a descoperi*", "*a deslusi*". Ameninţările de furtună făcute cunoscute de Ioan erau clare pentru creştinii din primul secol. Ele ar trebui să fie chiar mai limpezi astăzi.

Perceperea realităţii

Cu câţiva ani în urmă, mă aflam în Muzeul Luvru din Paris, privind o pictură a lui Renoir, aparţinând Impresionismului. Pictura era de dimensiuni apreciabile, iar eu, aflat la o distanţă de un pas de ea, căutam să o înţeleg. Vopseaua părea că fusese împrăştiată fără nici o noimă. Nu eram prea impresionat. *"Ce mai înseamnă şi asta?"* m-am întrebat cu glas tare. Soţia mea, Ruth, mi-a spus: *"Bill, depărtează-te de tablou şi ai să vezi"*. Stătusem prea aproape de capodoperă şi fiecare detaliu, fiecare pată de culoare, fiecare trăsătură de pensulă mă împiedicau să văd întregul. Fusesem atras de detalii. Dar, după ce am făcut câţiva paşi înapoi, misterul a dispărut brusc, descoperind o superbă imagine.

Cred că mulţi dintre noi am făcut aceeaşi greşeală în privinţa cărţii "Apocalipsa". Am preschimbat capodopera într-o mulţime de imagini şi trăsături de penel, încercând apoi să ghicim înţelesul modern al fiecărei stele, dragon sau număr. Am pierdut astfel planul viziunii profetului şi probabil şi urgenţa avertismentelor.

Nu ne putem permite să pierdem din vedere întregul şi tocmai acest lucru îl pot face pentru noi profeţiile lui Ioan. Chiar dacă se fac multe referiri la o perioadă de timp necunoscută şi la evenimente viitoare, aceste profeţii sunt adevărate - ele sunt descoperiri ale unor lucruri ce sunt gata să se întâmple.

N-am fost, până acum, surghiunit pe o insulă stâncoasă, lungă de 10 mile şi lată de 6 mile, dar am fost sortit să-mi trăiesc viaţa într-un şir nesfârşit de avioane, hoteluri, stadioane, săli de consiliu şi studiouri de televiziune. Nu sunt înconjurat de criminali şi prizonieri politici, ci de oameni obişnuiţi-oameni de afaceri, profesori, studenţi, muncitori, funcţionari, soldaţi. Nu mă găsesc deseori

singur, ascultând pescăruşii sau valurile mării spărgându-se de ţărm. Dar cred că înţeleg lumea lui Ioan şi dilema lui, ca purtător al unui mesaj divin zguduitor.

Profetul

Sunt deseori inundat de sunetele oraşului şi privesc oamenii adânciţi în activitate şi zgomot. Stau la un colţ de stradă - în New York, Paris, Londra sau Tokio - şi văd disperarea, teama şi plictiseala oglindite pe feţele trecătorilor. S-ar părea că eu şi Ioan n-avem nimic în comun. Totuşi, am uneori impresia că aud vocile pe care le-a auzit el. Aud ameninţările lor şi mă simt, ca şi Ioan, constrâns să le fac cunoscute.

Înainte de a analiza vedeniile, cred că este nimerit să-l cunoaştem mai bine pe Ioan. Ce era acest bătrân înţelept - poet, profet sau păstor? Ce l-a determinat să scrie o scrisoare cu care încă se mai luptă minţile credincioşilor şi ale necredincioşilor, după atâta vreme?. De-a lungul veacurilor au existat dispute cu privire la identitatea autorului. Dar tradiţia veche creştină, păstrată de Iustin Martirul, Clement, Origen, Ireneu, Eusebiu, Ieronim şi alţi învăţaţi din vechime, afirmă categoric faptul că autorul "Apocalipsei" era, de fapt, apostolul Ioan, ultimul ucenic în viaţă care -L cunoscuse pe Isus în timpul existenţei Lui în trup. Astăzi savanţi în profetologie - de la Dr. John Walvoord la episcopul Robinson - confirmă identitatea autorului cărţii. Acestora mă alătur şi eu.

Aproape toţi aceia care trăiseră alături de Isus şi fuseseră ucenicii Lui timp de 3 ani nu mai erau în viaţă atunci când Ioan scria "Apocalipsa". Potrivit tradiţiei creştine, ei fuseseră martirizaţi pentru credinţa lor în Hristos cel înviat.

Mulţi sunt de părere că viaţa lungă a lui Ioan, în care el a purtat şi povara primirii şi repovestirii descoperirilor pline de mister a fost, de fapt, un preţ mult mai mare decât moartea, pe care Ioan l-a plătit. Ioan a fost deseori numit ***"ucenicul pe care-l iubea Isus"*** (v.de ex. Ioan 21:20). Cunoscuta misionară şi scriitoare, Amy Carmichael, scrie că lui Ioan, ucenicul iubit, *"i-a fost încredinţat lungul martiraj al vieţii"*.

Sfântul care suferă

Poți să-ți imaginezi fulgerul care a aprins viața lui Ioan pe acea insulă pustie? Revelația pe care a primit-o din cer a fost, fără îndoială, o lovitură de trăsnet neașteptată. Acel bătrân cu pielea zbârcită care, cu mâini tremurânde, a acoperit nenumărate bucățele de pergament cu litere grecești, în închisoarea sa din stânci, acel bătrân fusese cândva tânărul pescar galilean care-și arunca mrejele în mare și care, plin de speranță, L-a urmat pe Isus, pentru a deveni pescar de oameni. Bătrânul exilat de mai târziu, umil și taciturn, privind, cu ochii slăbiți, către manuscrisul care crește, ar putea cu greu să-ți amintească de tânărul care stătea odinioară, alături de Isus, pe Muntele Schimbării la Față. Cu greu își aminteşte el de vremea când, impresionat de miracolele pe care le făcea Hristos și copleșit de puterea Lui, a cerut să fie secretar de stat în împărăția pe care Isus o va instaura în Ierusalim (Marcu 10: 35-45). Acum Ioan este lovit de fulgerul revelației divine.

Văzătorul bătrân și obosit, care se întinde epuizat pe masa grosolan cioplită din celulă, privise cândva către o cruce de lemn pe care atârna trupul Stăpânului său. Paralizat de durere și disperare, Ioan își văzuse visurile murind în acea zi. Trupul său, acum bolnav, târât de soldați pentru a începe o nouă zi de muncă în carierele de piatră, stătuse, demult, în mormântul gol în care fusese Isus și acolo speranța renăscuse în el!

Acum Ioan este împins cu brutalitate afară din peștera - închisoare. După micul dejun - o fiertură de ovăz - este legat cu lanțuri de colegii lui de surghiun. Șirul lung de puşcăriași este apoi escortat de gărzile romane pe drumul stâncos și șerpuitor care duce la cariere. Acum peștera este goală, dar grămada de pagini de pergament este așezată ordonat într-o scobitură secretă, acoperită cu paiele pe care doarme Ioan. Cândva, acele pergamente vor fi scoase pe furiș de pe insulă. Într-o zi, voluntari creștini vor copia manuscrisul lui Ioan, transmițând revelația lui Isus Hristos bisericilor din Asia. Din acele biserici, Apocalipsa lui Ioan va fi răspândită în întreaga lume, ajungând astfel și la tine. Controversa asupra acestor texte va crește. Reprezentanți religioși vor ține consilii pentru a găsi locul

"Apocalipsei" între scrierile creștine. Este această viziune inspirată de sus? Este ea demnă de încredere? Poartă ea autorizația lui Dumnezeu? Cum trebuie ea tălmăcită? Unii se vor ridica și vor condamna cartea lui Ioan, aruncând-o în foc. Alții vor vorbi în favoarea ei. Dar când praful se va așterne, cuvintelor lui Ioan - scrise pe insula umedă, Patmos, ce i-a servit drept cămin - li se va acorda locul cuvenit în canonul Scripturii. Mesajul lor va fi considerat nu ca unul limitat în timp și spațiu, de limbă și cultură, ci ca ***"insuflat de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună"*** (2 Tim. 3:16,17).

Ironia este că discuțiile privitoare la aceste texte nu țin cont de prevestirea evenimentelor de către îngeri. La sfârșitul cărții, Ioan înregistrează îngerii spunând de 2 ori ***"Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate"*** (Apoc. 21:5) și apoi: ***"Și îngerul mi-a zis: «Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile, cari au să se întâmple în curând»"*** (Apoc.22:6).

Pătrunzând viziunea lui Ioan

A socoti cuvintele lui Ioan ca ***"vrednice de crezut și adevărate"*** este un lucru, dar a le pătrunde înțelesul este cu totul altceva. Există în "Apocalipsa" imagini a căror frumusețe îmi taie respirația, dar care mă lasă complet nelămurit în privința înțelesului lor. Pentru un singur simbol folosit de Ioan am auzit cel puțin o sută de explicații diferite care, aș adăuga, nu mi s-au părut potrivite. Acest impediment, însă, nu ar trebui să ne îndepărteze de această carte și să ne determine să renunțăm la încercarea de a o înțelege. Probabil că nu vom înțelege totul, dar asta nu înseamnă că nu vom înțelege nimic.

Pentru a-l înțelege pe Ioan și a pătrunde cartea Apocalipsa, avem nevoie să ne amintim câteva lucruri importante legate de acest om remercabil. În primul rând că Ioan a scris "Apocalipsa" folosind

un limbaj poetic, cunoscut sub denumirea de limbaj apocaliptic. Un scriitor care descria revelaţii cereşti, precum Ioan, folosea în scrierile sale imagini vii şi simboluri pentru a vorbi despre judecata lui Dumnezeu şi sfârşitul lumii. În timpurile biblice, scriitorii întrebuinţau adesea un astfel de stil metaforic. În unele părţi ale Vechiului Testament (fragmente din cărţile lui Daniel şi Ezechiel), autorul foloseşte limbajul apocaliptic. Dificultatea constă în faptul că acest stil, care se serveşte de imagini şi simboluri, ne este străin nouă, astăzi. Fără îndoială că, pentru majoritatea cititorilor contemporani lui Ioan, nu era dificil să înţeleagă ce reprezentau simbolurile şi care dintre ele erau simboluri şi care nu. Nouă, celor de azi, ne trebuie un studiu atent pentru a înţelege părţile mai grele ale mesajului său (din care multe fragmente sunt citate din Vechiul Testament). Vor rămâne însă multe lucruri pe care nu le vom înţelege niciodată pe deplin. Ceea ce nu înseamnă că mesajul lui Ioan este pierdut pentru noi, cei de astăzi. Ci, dimpotrivă, vom fi recompensaţi din plin atunci când ne vom aventura să căutăm comorile ascunse ale cărţii. Nu socotiţi limbajul metaforic folosit de Ioan ca o barieră în înţelegerea cărţii, ci ca un mod în care el a zugrăvit planul lui Dumnezeu pentru viitor, în culori incredibil de vii.

În descrierea revelaţiei, Ioan s-a concentrat cu deosebire asupra unei teme de importanţă majoră: *sfârşitul istoriei umanităţii şi începutul glorioasei ere mesianice*. De aceea, mesajul său este unul de avertisment şi, în acelaşi timp, unul de speranţă: avertizează că judecata va veni curând şi redă speranţa că Hristos va avea victoria finală asupra răului şi Îşi va instaura Împărăţia Sa veşnică.

De acest mesaj avem nevoie astăzi - că păcatul nu rămâne nepedepsit şi că Dumnezeu va judeca. Avem nevoie să ştim că există speranţă pentru viitor şi că această speranţă o avem în Hristos. Într-o scenă de luptă din filmul lui Francis Ford Coppola "Apocalipsa acum", un sol rătăceşte pe câmpul de bătaie, priveşte haosul care domneşte şi întreabă: *"Cine este Şeful aici?"* Nu-i răspunde nimeni. Astăzi, mulţi oameni, văzând haosul şi răul din lume, se întreabă, poate inconştient, dacă există cineva care să conducă acest Univers. Răspunsul lui Ioan în cartea Apocalipsa

este categoric: da, există, acela este Dumnezeu! Nu mai există nici un motiv de deznădejde, pentru că Dumnezeu este credincios promisiunilor Sale de mântuire şi de viaţă nouă în Hristos. Mă rog ca, pătrunzând în mesajul lui Dumnezeu, acesta să convingă pe mulţi de realitatea judecăţii divine - care este atât de aproape - şi să le dea o nouă speranţă prin dragostea lui Isus Hristos.

Chemarea la pocăinţă

În al doilea rând, Ioan era şi prooroc. Profeţii cărora le erau descoperite evenimente ce se vor întâmpla la sfârşitul lumii erau toţi deznădăjduiţi cu privire la prezent şi priveau spre viitor aşteptând să-L vadă pe Dumnezeu la lucru. Profeţii care prooroceau evenimente ce aveau să se întâmple la scurt timp după înştiinţarea poporului aveau speranţă pentru prezent: speranţa că judecata lui Dumnezeu poate fi amânată dacă poporul se căieşte şi se întoarce la Dumnezeu în credinţă şi ascultare. Ceea ce nu înseamnă că aceşti profeţi ofereau o cale uşoară de ieşire din situaţiile grele, ca şi cum toate problemele ar dispărea dacă oamenii şi-ar declara credinţa în Dumnezeu. Ci, precum Winston Churchill stând printre ruinele Londrei bombardate, profeţii ofereau *"sânge, sudoare şi lacrimi"* pentru aceia care doreau să-L urmeze pe Dumnezeu. Nu va fi uşor să Îl slujeşti pe Dumnezeu şi să lupţi contra răului acestei lumi întunecate şi păcătoase; şi totuşi profeţii ştiau că Dumnezeu va ieşi victorios din această luptă şi că aceia care Îi aparţin vor fi părtaşi cu El la acea victorie.

Ioan era, deci, un prooroc ce chema oamenii din generaţia lui - şi a noastră - la pocăinţă, credinţă şi acţiune. Ştia că nu vom putea niciodată clădi Împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ, indiferent cât de greu am trudi. Numai Dumnezeu o poate clădi şi într-o zi o va face - în ziua când Hristos va reveni pe Pământ. Dar Ioan mai ştia că judecata lui Dumnezeu asupra acestei lumi ar putea fi amânată dacă noi ne-am pocăi şi ne-am întoarce la Hristos.

Acel bătrân de pe Insula Patmos, ales de Dumnezeu pentru a primi şi a face cunoscut mesajul Său special, era deci un profet al

vremurilor sale, dar şi unul al sfârşitului. De ce nu? La urma urmei, ca tânăr evreu, auzise din Vechiul Testament de judecata finală a lumii şi de instaurarea Împărăţiei lui Mesia. Ascultase şi chemarea proorocilor - Amos, Isaia, Ieremia şi alţii - care îndemnau oamenii să se întoarcă la Dumnezeu. Apoi, într-o zi, Ioan a auzit chemarea lui Isus Hristos şi L-a urmat. El a descoperit că, în Isus, mesajul profetului sfârşitului şi acela al profetului vremurilor sale se contopesc. În Isus, mesajul despre judecata care vine şi victoria finală se îmbină cu mesajul pocăinţei şi ascultării de Dumnezeu, în prezenţa răului care domneşte. *"În lume veţi avea necazuri,* le-a spus Isus ucenicilor Săi, *dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea"* (Ioan 16:33).

Trebuie să primim cuvintele lui Ioan ca pe acelea ale unui prooroc, vestind un mesaj nu numai pentru viitor, ci şi pentru prezent. Trebuie să ascultăm chemarea lui la pocăinţă şi îndemnul lui de a trăi pentru Dumnezeu, apărând puritatea, dreptatea şi neprihănirea, indiferent de cum trăiesc cei din jurul nostru.

În al treilea rând, Ioan era evanghelist. Grija lui nu era pentru cuvinte sterile, incapabile să influenţeze vieţile celor care le aud. Grija lui se îndrepta către oameni; către problemele zilnice cu care ei se confruntau căutând să fie credincioşi lui Dumnezeu; către presiunile şi persecuţiile pe care mulţi le sufereau pentru că erau creştini. De ce era Ioan preocupat de oameni? Pentru că ştia că Dumnezeu îi iubeşte şi de aceea a trimis pe Fiul Său să moară pentru ei.

Cuvântul "*evanghelist*" derivă de la cuvântul grecesc care înseamnă "*acela care anunţă veşti bune*" - în acest caz, cuvântul bun al Evangheliei.

Pentru unii, proorocia lui Ioan privitoare la viitor poate să fi părut deprimantă. Dar Ioan ştia că lucrul cel mai dăunător pe care l-ar fi putut face ar fi fost să îi asigure pe oameni că totul este în regulă şi că nu au de ce să fie preocupaţi de răul din lume sau de judecata lui Dumnezeu. Dar, în esenţă, mesajul lui Ioan este vestea bună a mântuirii în Isus Hristos.

Darul vieţii

Lumea noastră, dominată de haos şi întuneric, nu are nevoie mai mare decât aceea de a auzi Evanghelia lui Isus. Proorocia lui Ioan din cartea "Apocalipsa" se referă, în esenţă, nu numai la evenimente viitoare, ci şi la ce se întâmplă când Isus Hristos devine Domn şi Mântuitor al vieţilor noastre. Proorocia lui Ioan Îl are în centru pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru păcatele noastre şi a înviat din morţi pentru a ne da viaţa veşnică. Cuvintele cu care se încheie Evanghelia lui pot fi aplicate şi cărţii Apocalipsa: *"Dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu şi, crezând, să aveţi viaţa în Numele Lui"* (Ioan 20:31).

Ioan era şi păstor. "Apocalipsa" era ultima scrisoare a apostolului către cei pe care îi cunoştea şi pe care îi iubea. Şi-a început scrisoarea adresându-se fiecăruia dintre cele şapte grupuri de creştini împrăştiaţi în Asia Mică. Citind aceste scurte epistole, observaţi cât de bine îi cunoştea Ioan pe fraţii săi şi cât de mult îi iubea. Încercaţi să simţiţi, măcar pentru o clipă, teama lui pentru ei, ca şi pentru noi.

Este uşor să ne închipuim cum îşi începeau existenţa în Hristos creştinii din primul veac. Eu am predicat în peste 80 de ţări. Am văzut mii de oameni ascultând vestea bună a vieţii, morţii şi învierii lui Isus. Am văzut cum mulţi au alergat, la propriu, să Îl primească pe Hristos ca Mântuitor şi Domn al vieţii lor. Am fost martorul entuziasmului lor. Am fost mişcat să văd cât de repede se maturizau. Apoi, ca şi Ioan, am urmărit cum piere dragostea dintâi. Am văzut bărbaţi şi femei trecând la credinţă, apoi abandonând-o încetul cu încetul, lăsându-se din nou pradă imoralităţii, idolatriei şi autodistrugerii. Am cunoscut şi oameni care L-au acceptat pe Hristos şi au rămas credincioşi până la capăt, dar trecând prin cumplite suferinţe şi sacrificii.

Privind spre trecut, la anii pe care i-am dedicat propovăduirii, mă întreb: *oare am făcut credinţa creştină să pară prea uşoară?* Chiar înainte de a auzi expresia, aveam mereu în minte ceea ce

Dietrich Bonhoeffer numeşte *"har ieftin"*. Desigur că ***"prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă (...) Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni"*** (Efes.2:8,9).

Desigur că mântuirea noastră este rezultatul a ceea ce Hristos a făcut pentru noi în viaţa noastră, prin moartea şi învierea Sa, şi nu a ce trebuie să facem noi. Desigur că avem toate motivele să credem că El va duce până la capăt lucrarea pe care a început-o în noi. Dar, în dorinţa mea de a face cunoscut darul lui Dumnezeu, am vorbit eu îndeajuns despre preţul pe care El L-a plătit în războiul cu păcatul? Am vorbit eu limpede despre preţul pe care noi trebuie să-l plătim în războiul nostru cu păcatul care lucrează în jurul sau chiar înlăuntrul nostru?

Un mesaj al speranţei

Ioan se temea pentru turma lui în timp ce descria viziunea despre lumea aceasta (în care domneşte păcatul) şi despre cea viitoare (în care Dumnezeu va restabili neprihănirea şi pacea). El a scris despre războiul dintre cele două lumi şi despre cei care luptă şi mor în acest război.În centrul viziunii sale este Isus, Domnul lumii care vine, care a intrat în lumea aceasta pentru a salva omenirea (oriunde este un câmp de luptă), pentru a-şi conduce oamenii pe linia de front a inamicului şi a-i aduce acasă nevătămaţi. "Apocalipsa" nu este o lucrare academică destinată a fi citită într-o adunare de savanţi. Nu este un poem scris de un geniu literar, pentru a-şi distra publicul. Nu este jurnalul unui bătrân senil, care are halucinaţii din pricina singurătăţii şi izolării sale. "Apocalipsa" este scrisoarea unui păstor adresată turmei sale încercate, o telegramă urgentă, care transmite un plan de luptă genial, pentru un popor aflat în război. Ea reflectă oroarea unui câmp de luptă presărat cu cadavre. Este înfricoşător, dar este un plan care conduce la victorie, dacă nu în orice luptă, dar cu siguranţă în război.

Am auzit şi eu, precum Ioan, acel tunet îndepărtat. Am văzut fulgerul lovind în multe locuri; ştiu că uraganul care se apropie poate distruge întreaga omenire. Am văzut nori de furtună ridicându-se pe cerul mohorât. Dar am rămas un evanghelist al cărui singur scop este să proclame viaţa nouă în Hristos. Ne aşteaptă multe necazuri. În imaginile apocaliptice există atât avertismentul apropierii dezastrului, cât şi mesajul speranţei pentru vremurile tulburi pe care le vom trăi. De acest subiect mă voi ocupa în continuare.

Capitolul 5

SINGURA SPERANȚĂ LUMINOASĂ

Cu atâta haos care ne înconjoară, avem o nevoie copleşitoare de speranță. Oriunde privesc, văd luptă şi conflict, nu numai pe câmpurile de luptă, ci şi în jurul nostru, în casele noastre. Tradiționala siguranță a căminului nu mai există. Prea des, copii sunt violați şi maltratați de propriii lor părinți; alții sunt părăsiți, lăsați singuri acasă sau neglijați, aşa încât ei cresc marcați de amărăciune, mânie şi instabilitate emoțională. Prea mulți tineri şi tinere ajunşi la vârsta majoratului nu au rădăcini spirituale şi emoționale. Ei au fost deposedați de aceste valori de o cultură laică. Unii cu greu se disting de animale. Acțiunile unor conducători guvernamentali, funcționari publici şi educatori sunt deseori revoltătoare. Moralitatea oamenilor de pe stradă a ajuns în prezent la nivelul cel mai scăzut, cunoscut în istoria națiunii americane. Prea des societatea noastră transformă degenerați moral în eroi şi idoli. Unde este perspectiva speranței care ne susținea în trecut? Unde este credința care dă conținut vieții? În cartea mea **"Speranță pentru inima chinuită" ("Hope for the Troubled Heart"),** am tratat multe astfel de probleme şi am oferit un plan practic de recuperare a speranței. Este un plan pe care eu însumi l-am urmat şi garantez că funcționează. Dar criza credinței şi a speranței se accentuează cu fiecare zi ce trece. Pe lângă

îngrijorările noastre personale, furtuni naționale şi globale amenință viețile noastre. Dimensiunile traiului nostru zilnic au depăşit puterea noastră de a le face față. În studiile sale asupra profeției, dr. John Walvoord - autorul mai multor cărți în care analizează pasaje profetice din Biblie - scrie că, după părerea sa, lumea a intrat într-o perioadă de schimbări spectaculoase. *"Actuala criză mondială nu este rezultatul vreunui factor, ci un concurs de cauze şi efecte care se combină pentru a pregăti scena lumii pentru un conflict care, în scurt timp, ar putea să aducă civilizația apuseană înapoi cu sute de ani şi să stabilească noi centre ale puterii internaționale. Orice ne-ar aduce viitorul va fi cu siguranță total diferit de ce am cunoscut până acum. În acest tablou sumbru, numai Scripturile ne arată drumul bun şi ne dau o explicație inteligentă a confuziei generale ce există astăzi în lume"* (Walvoord, "Națiuni", 13).

Suntem adeseori uimiți de confuzia şi ignoranța pe care le întâlnim pretutindeni. Dar, potrivit celor spuse de dr. Walvoord, acestea sunt dovada păcatului din zilele din urmă. În lumina Scripturii, cele mai necugetate acte pot fi înțelese. Totuşi, confuzia este prezentă şi în Biserică. Cândva, Biserica oferea un standard de valori şi credințe pentru a scoate lumea din abisul autodistrugerii. Constatăm însă că acel standard a fost compromis de prea multe ori de teorii sociale care au luat loc adevărului Bibliei şi a fost discreditat de *eşecul moral al conducătorilor religioşi.*

Apostazie şi necredință

În multe biserici, Biblia este tratată ca o colecție de poveşti şi fabule scrise de oameni pe jumătate educați, în vremuri îndepărtate. Acele biserici "moderne" consideră că nimeni n-ar trebui să citească Biblia, aşteptându-se să găsească în ea adevărul absolut. Asemenea învățături sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Nimic nu dăunează mai mult credinței adevărate şi păcii în lume. Lumea are astăzi nevoie de ancore pentru a rezista uraganului care se apropie. Dumnezeu ne-a dat deja ancora care este Cuvântul Său, Biblia. Dr. Walvoord continuă: *"Semnificația crizei mondiale actuale constă*

*în faptul că aceasta conține practic toate elementele care conduc spre un sfârșit al civilizației ... Generația noastră este martora finalului «**vremii Neamurilor**» și stabilirii Împărăției Cerurilor pe Pământ, împlinindu-se astfel una dintre temele importante ale profeției - programul divin pentru națiunile lumii"* (Walvoord, "Națiuni", 15).

O viziune purtând un mesaj înfricoșător

Recent, găsindu-ne în Europa, eu și soția mea, Ruth, urmăream știrile în ziarele britanice, fraceze și americane. Într-o perioadă de două săptămâni, am decupat vreo douăzeci de articole în care erau prezente cuvintele "apocalipsă" și "Armaghedon". Reporteri, comentatori, editori păreau toți hipnotizați de noțiunea de sfârșit al lumii. Îmi amintesc de un articol din "London Times", de acum câțiva ani, intitulat "Umbra Armaghedonului". Articolul avansa ideea unui viitor război rasial în Marea Britanie. Alte coloane, editoriale, știri și scrisori către editori aveau subiecte precum temerile cu privire la un război nuclear, haosul economic, nefolosirea sau folosirea greșită a resurselor neregenerabile ale Pământului, crima, violența de pe străzi, viruși noi, ucigători, terorismul, schimbarea radicală a vremii, cutremurele, inundațiile, foametea, distrugerile și moartea. Oriunde am fost am întâlnit oameni - conducători sau oameni obișnuiți - care aveau o singură întrebare: există vreo speranță? Răspunsul presei mondiale este categoric: nu există nici o speranță pentru planeta Pământ!

Mă plimbam într-o dimineață în pădure, ținând într-o mână ziarul și în cealaltă cartea "Apocalipsa". Exilatul singuratic din Patmos scria pentru vremuri ca cele de astăzi. Viziunile sale sunt dătătoare de speranță. Deși scrisoarea era adresată celor șapte biserici din provincia romană Asia, mai precis credincioșilor creștini care constituiau bisericile din fiecare oraș, scrisoarea ne este adresată și nouă. Deși veștile pentru ei și pentru noi erau dătătoare de speranță, profeția lui pentru viitorul apropiat era întunecată. Ioan le scria prietenilor săi creștini de necazurile care vor veni peste ei și

îi sfătuia cum să le facă față. Oricum am privi profeția lui Ioan, ea conține vești și bune și rele.

Mi-am dedicat întreaga mea viață propovăduirii unui singur adevăr: *există speranță pentru omenire și ea stă în Isus Hristos.* El este Dumnezeu întrupat și povestea vieții, morții și învierii Lui este singura veste bună pentru noi. Am petrecut cincizeci de ani la colțuri de stradă și pe stadioane aglomerate propovăduind vestea bună a iertării. Poți și tu să fii primit de Creatorul Tău. El nu-și va mai aminti de trecutul tău și-ți va garanta viitorul prin credința în Isus, Domnul și Mântuitorul vieții tale. Mă bucur să răspândesc această veste bună, dar dacă este să iau în serios descoperirile date lui Ioan, știu că trebuie să vorbesc nu numai despre vestea bună, ci și despre veștile rele.

Vocația lui Ioan

Ioan era evanghelist, ca și mine. Sunt sigur că ar fi fost mulțumit să-și petreacă ultimile zile din viață scriind despre trecut. Gândiți-vă la întâmplările nepovestite despre Isus pe care le-ar fi putut împărtăși oamenilor din vremea lui - și a noastră. La urma urmei, Ioan era bătrân, iar bătrânii trăiesc din amintiri. Scrisese o evanghelie și trei scrisori către prieteni creștini și ar mai fi putut să scrie. Ar fi umplut alte pagini de pergament cu amintiri din acele minunate zile petrecute cu Stăpânul lui, lângă Marea Galileii și pe dealurile Iudeii. Ioan a fost un martor ocular al existenței trupești a lui Isus - Dumnezeu. Văzuse cum Stăpânul său vindecase bolnavi, scosese demoni din oameni și înviase morți. Ce carte dătătoare de speranță ar fi putut scrie! Dar n-a fost să fie așa. Șezând în lanțuri, acolo, pe Insula Patmos, luptându-se cu greutatea naturii sale omenești, l-a văzut pe Isus Hristos venind la el prin Duhul Sfânt, pentru a-i împărtăși veștile bune și rele, pentru a-l încunoștința în legătură cu **uraganul** pe cale să vină dar și cu pacea care-l va urma.

Pentru a înțelege viziunile avute de Ioan, veștile - și cele bune și cele rele, avertismentul și speranța pe care le exprimă aceste viziuni, trebuie să facem un pelerinaj individual pe Insula Patmos. Să ne

plimbăm pe țărm împreună cu bătrânul Ioan și să revedem ceea ce Ioan a văzut mai întâi. Trebuie să-l întrebăm pe Ioan și pe grupul de creștini răspândiți în imperiu ce vroiau să însemne acele viziuni, apoi să întrebăm ce înțeles au ele pentru noi. Închipuiți-vă: *"În ziua Domnului*, scria el grupului de credincioși ***"am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe"*** (Apoc.1:10). Aflăm că Ioan a avut descoperirea ***"în ziua Domnului"***. Poate în "bunăvoința" lor, gărzile romane i-au îngăduit acestui vizionar evreu să pună deoparte o zi din șapte pentru Dumnezeu, așa cum cereau legile Vechiului Testament. Poate că în acea zi soldații roamni îi înghesuiseră în rânduri pe toți ceilalți prizonieri neevrei, pentru a-i duce la carierele de piatră, lăsându-l pe bătrân să stea singur pe țărmul Mării Egee. Mi-l închipui stând acolo, rostind rugăciuni vechi, cântând din Psalmi, citând din memorie fragmente lungi din cărți de înțelepciune și meditând asupra înțelesului nou pe care Isus îl dăduse acestor practici străvechi.

Inima unui păstor

Deodată, Ioan se ridică și o pornește în josul țărmului. Este îngrijorat de soarta creștinilor de pe continent. Îi despart doar câteva mile de insulă. Cum ar vrea Ioan să îi vadă! Căci inima lui este inimă de păstor. Oare câți bărbați, femei, băieți și fete veniseră la credință datorită lui Ioan? Se simțea răspunzător față de ei pentru creșterea lor spirituală. Alți oameni ai credinței contribuiseră, direct sau indirect, la ridicarea bisericilor, dar aceștia (potrivit tradiției creștine) erau morți: Pavel, decapitat cu o sabie romană; Petru, crucificat cu capul în jos pe o cruce de lemn; Iacov, fratele lui Ioan, decapitat de Irod Agripa; și tânărul Marcu, bătut, târât pe străzile Alexandriei și ars de viu. Veștile neconfirmate cu privire la moartea sau dispariția prietenilor apropiați ai lui Ioan, lucrători împreună cu el în răspândirea Evangheliei, l-au lăsat probabil mai singur și mai temător pentru soarta bisericilor pe care le înființaseră împreună.

La început, a fi creștin în Imperiul Roman păruse un lucru simplu și neprimejdios. Cezarii garantaseră privilegii speciale pentru

evrei. Și cum, cea mai mare parte dintre primii credincioși creștini erau evrei, aceștia se bucurau de acele privilegii. Sub Pax Romana (pacea pe care Roma a instituit-o în lume prin puterea romană și cu ajutorul legilor romane) Biserica propășise. Chiar autoritățile romane salvaseră viața lui Pavel în Ierusalim, când soldații lui Cezar l-au scăpat de furia mulțimii revoltate la auzul predicii lui (Fapte. 21:31-32). Petru le scrisese primilor creștini că trebuie să se teamă de Dumnezeu și să dea cinste împăratului (1 Petru 2:12-17), chiar dacă împăratul era deseori aspru și persecuția începea. Până spre sfârșitul primului secol bunăvoința a încetat. Roma își pierdea influența asupra lumii. Împărații, dar și curțile împărătești deveniseră din ce în ce mai extravagante. Vistieria era aproape goală. Senatul roman impusese noi taxe pentru a compensa balanța financiară deficitară. La revolta care a urmat, Roma a răspuns cu sabia.

Nu era o sarcină ușoară pentru Roma să mențină un imperiu alcătuit din atâtea rase, religii și culturi diferite. Mișcările naționaliste, conspirațiile politice, terorismul și revolta deschisă s-au întețit, până când imperiul a fost amenințat și din lăuntru dar și din afară.

Un test de loialitate s-a născut din dorința paranoică a împăratului de a menține puterea Romei și de a-și controla supușii. La anumite serbări și festivități, supușii, așezați în rânduri, trebuiau să arunce tămâie în focul care ardea într-un vas de aur aflat la picioarele împăratului și să strige: *"Cezar este Domnul"*.

Isus sau Cezarul?

Mulți cetățeni ai imperiului erau mulțumiți să plătească tribut împăratului și imperiului care le dăduse pacea. Dar pentru creștini, un alt legământ de loialitate se găsea în centrul credinței lor: *"Isus este Domnul"*, nu Cezarul. În ciuda recunoștinței lor față de imperiu și de împărat, în ciuda îndemnurilor lui Pavel și Petru de a se închina lui Dumnezeu și a-i da cinste împăratului, acest act de închinare față de împărat era inacceptabil. Fiindcă au refuzat să-l pună pe Cezar înaintea lui Hristos, creștinii au început să fie prigoniți. William Barclay scrie: *"Acest mod de închinare [față de Cezar] nu era*

menit să înlăture celelalte religii. Roma era tolerantă. Oamenii trebuiau să i se închine lui Cezar şi Dumnezeului lor. Dar, din ce în ce mai mult, închinarea faţă de Cezar devenea un test de loialitate politică; ea însemna recunoaşterea dominaţiei lui Cezar asupra vieţii şi sufletului omului" ("Apocalipsa lui Ioan", 1:21,22).

Imaginaţi-vă un orăşel lângă Efes sau Laodicea. Creştinii sunt la lucru, uscând piei de animale la soare, colorând stofe, adunând recolta; îngrijind de familiile lor; studiind matematica şi istoria, la închinare, la muncă sau la joacă. Deodată se aud tropăituri pe străzile vecine. Caii sunt struniţi de un centurion roman şi de garda sa de onoare. O faţă de masă de piele este desfăcută. Un vas de ars tămâie este pus pe masă. Se aprinde o flacără. Trâmbiţele sună. Nu te poţi ascunde niciunde, nici timp de luat o decizie nu ai. Credincioşii trebuie să se alăture vecinilor lor în coloană. În acest timp, primarul aruncă tămâie în foc şi exclamă cu mândrie: *"Cezar este Domnul!"*. Ceilalţi fac la fel. Rândul se scurtează din ce în ce mai mult în faţă. Momentul deciziei se apropie. Vor căuta creştinii să evite conflictul şi să-şi protejeze viaţile închinându-se ca toţi ceilalţi? Vor bâigui şi ei *"Cezar este Domnul"*, furişându-se apoi spre casă? Ori vor recunoaşte acest act ca un simbol al unei neascultări mai grave, vor refuza tămâia, vor striga *"Isus este Domnul"*, plătind apoi preţul lipsei lor de loialitate faţă de stat?

Să se fi plimbat oare Ioan pe ţărmul insulei în acea zi de Sabat, amintindu-şi de centurion, de tămâie şi de decizia cu privire la loialitatea supremă pe care fiecare creştin a trebuit s-o ia? Cine ştie? Poate că el însuşi fusese într-una dintre acele coloane de oameni, înconjurat de vecini şi prieteni, şi atunci a căzut la testul împăratului. Drept pedeapsă a fost exilat pe insulă şi întemniţat. Nu ştim ce învinuiri i s-au adus apostolului, dar ştim de ce spune el că se afla acolo: ***"Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la Împărăţie şi la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturiei lui Isus Hristos"*** (Apoc.1:9).

Nu era uşor să fii creştin atunci. Nici acum nu este. La sfârşitul primului secol, în timpul exilului lui Ioan, prigoana îndreptată împotriva Bisericii creştine de către Imperiul Roman era puternică.

În acele vremuri era greu să-ţi păstrezi credinţa, ca şi acum de altfel. Momentele în care atunci aşteptai să fii ars de viu, pentru că n-ai ascultat de porunca Cezarului, erau groaznice, dar măreţe. Momentele în care zilnic suntem ispitiţi să cedăm valorilor acestei lumi, dând la o parte standardurile înalte ale Domnului nostru, sunt groaznice, dar scurte. Nici creştinii nu sunt scutiţi de ispita de a se lăsa în voia pasiunilor sau plăcerilor.

O decizie luată zilnic

Mulţi cred că numai creştinii care trăiesc în regimuri atee sau totalitare sunt aceia care trebuie să decidă zilnic cui să slujească. Fals! Orice creştin din orice fel de regim - totalitar sau democratic - trebuie să decidă zilnic dacă să Îi fie devotat lui Hristos şi Împărăţiei Sale sau să cedeze valorilor acestei lumi. Astăzi, în America, nu mai este atât de uşor să-L mărturiseşti pe Hristos. Intoleranţa faţă de creştini şi faţă de valorile creştinismului a crescut. Trebuie să ne luăm fiecare crucea lui, în fiecare zi, sau să trăim după standardul lumii.

Nu-i de mirare că Ioan se temea. Credincioşii aveau şi au de făcut o permanentă alegere. Acei creştini abia convertiţi din bisericile Asiei trăiau într-o lume (care nu se deosebea de a noastră) în care credinţa în Hristos îi situa în dezacord cu puterea politică, realitatea economică şi normele sociale. Alegerile pe care trebuia să le facă în fiecare zi erau dificile. Suferinţele care urmau erau mari. Îşi vor păstra ei credinţa? Vor fi ei îndeajuns de puternici sau vor ceda sub constrângerile şi durerea pe care le vor întâmpina în umblarea lor cu Isus? În fiecare zi, astăzi - ca şi atunci - creştinii sunt confruntaţi cu luarea multor decizii. Vor alege ei materialismul, plăcerile egoiste, practicile necinstite ale lumii? Tu ce faci când ai de luat asemenea decizii? Este dorinţa ta de a face voia lui Dumnezeu statornică sau alegi să faci voia celor din jurul tău? Biblia spune: ***"Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înnoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită"*** (Rom. 12:2).

Deodată, Ioan a auzit o voce *"ca sunetul unei trâmbițe"*. Este aici un mister. Nu știu cum a primit Ioan aceste descoperiri, sub ce formă i-au fost date. De câte ori citesc începutul viziunii (Apoc. 1:12-20), încerc să mi-o imaginez. Nu știm dacă Ioan, "în Duhul", ședea pe țărm, văzând acele imagini cu ochii minții. Se spune că Duhul a venit la Ioan, aflat într-o peșteră întunecoasă, și l-a scos de acolo, ducându-l în patru locuri, așa cum Isus a fost dus de Satana în deșert. Mi se pare mai verosimil ca viziunile să fi luat o formă reală, să capete substanță; ele ar fi fost, în acest caz, mai reale decât hologramele din "Casa bântuită" din Disneyland, unde duhurile dansează și trec prin ziduri, privite de tineri și bătrâni cu gura căscată.

Tablou al Insulei Patmos

Sunt convins că Ioan a văzut limpede ce a descris și a știut că descoperirea venea de la Dumnezeu. Eu cred că mesajul viziunilor lui are aceeași însemnătate pentru noi ca și pentru cele șapte biserici din Asia. Vino cu mine în Patmos! Imaginează-ți-l pe Ioan rugându-se cu lacrimi pentru bisericile lui. Deodată aude o voce, limpede ca sunetul unei trâmbițe, vorbindu-i.

Relatarea biblică ignoră primele cuvinte ale vorbitorului. A fost poate un salut, precum salutul îngerului adresat Mariei, înainte să-i vestească nașterea lui Isus. Poate că a fost slava Domnului strălucind cu putere sau o oaste de îngeri ca aceea care i-a făcut pe păstori să tremure de frică, înainte de a afla despre nașterea Mântuitorului. Nu știm care au fost primele cuvinte ale acelei ființe, dar știm cum a reacționat Ioan. A fost îngrozit. Întorcându-se să vadă cine vorbea, a fost orbit de lumina care venea de la șapte sfeșnice. În mijlocul luminii stătea un bărbat ai cărui ochi ardeau, iar capul și părul îi erau *"albe ca lâna albă"*. Picioarele Lui erau *"ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui"* (Apoc. 1:12-16). Ioan a

căzut la pământ *"ca mort"* înaintea acelei Ființe, înmărmurit și înfricoșat de ce vedea. Acel bărbat (care sătea în mijlocul luminii și era îmbrăcat cu o haină *"lungă până la picioare"* și era *"încins la piept cu un brâu de aur"*) era Isus. Dar Ioan nu și-a recunoscut Stăpânul. Era același Isus pe care Ioan Îl cunoscuse lângă Marea Galileii. Fuseseră împreună trei ani; cu toate acestea Ioan nu și-a recunoscut Mântuitorul. Era același Isus care Se arătase ucenicilor în camera de sus într-un trup nou, slăvit care mai purta încă semnele rănilor pe mâini, și picioare și semnul suliței care-i străpunsese coasta. Era același Isus care acceptase să îmbrace neputința unei ființe umane, pentru a împărtăși suferința omenească, pentru a simți slăbiciunile și ispitele care confruntă omenirea și pentru a o salva de păcat. Cu toate acestea, Ioan, ucenic și prieten apropiat, nu gândea că acel uriaș cu fața strălucitoare era Domnul lui înviat. Apoi, cu blândețe, așa cum o mamă îl trezește pe fiul ei dintr-un coșmar, silueta aceea s-a aplecat peste Ioan, căzut la pământ și înfricoșat, l-a atins pe umăr și i-a spus: *"Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților"* (Apoc. 1:17,18).

Un tablou cu năluci

Ce se întâmplă oare aici? Gândiți-vă la ce se petrecea în mintea lui Ioan. Cu câteva momente înainte de acea întâlnire neașteptată, meditase la viitorul Bisericii. Apoi, brusc, apare Însuși Hristos cel înviat să îi inspire mesajul de care este tot atâta nevoie azi pe cât era acum douăzeci de secole. Se întreba Ioan dacă el și turma lui aveau destulă putere să reziste pericolelor acestei lumi rele când, deodată, Creatorul și Susținătorul Universului i se revelează ca Acela care ține cheia, Acela care are puterea asupra acelor lucruri care înspăimântă cel mai mult omenirea: moartea și pierzania veșnică.

"Scrie!" i-a poruncit Domnul atotputernic. Apoi i-a indicat în mod precis cui să adreseze scrisoarea: conducătorilor bisericilor ("Îngerilor celor șapte Biserici" care, de fapt, înseamnă "păstorilor")

şi membrilor acelor biserici din care va străluci această lumină puternică ("cele şapte sfeşnice"). ***"Scrie dar lucrurile pe care le-ai văzut"***, a poruncit acea Persoană. ***"Scrie (...) lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele"*** (Apoc.1:19).

Aceasta este vestea bună. Încearcă să-ţi închipui cum te-ai fi simţit dacă ai fi fost în locul lui Ioan. Acum apostolul se gândeşte îngrijorat la prietenii săi creştini care se luptau să supravieţuiască în acele vremuri de persecuţie sângeroasă. În momentul următor, el stătea înaintea Domnului istoriei care îl asigură, prin însăşi prezenţa Lui, că El are putere deplină asupra acestei lumi. El are planuri pentru credincioşii Lui, şi vrea să ne spună cum putem deveni parte a planului Lui de mântuire şi reînnoire a Pământului. Poate că te confrunţi cu o anumită problemă de mai mult timp şi ai ajuns deja la disperare. Dar Hristos vine la tine şi îţi spune: **"Eu sunt Domnul! Nu există nici o situaţie pe care, prin puterea Mea, să n-o pot controla, aşa că te poţi încrede în Mine".**

Apoi urmează veştile rele şi cele bune. Cuvintele pe care Isus a poruncit lui Ioan să le scrie îmi amintesc de o catastrofă care a lovit statul California cu câţiva ani în urmă. Pentru trei ani, Coasta de Vest trecuse printr-o secetă severă, întreruptă de scurte ploi torenţiale şi inundaţii. Câţiva ani mai înainte, regiunea avusese parte de cea mai grea iarnă din istoria ei. Vânturi puternice rupseseră cablurile electrice, lăsând oraşe întregi fără lumină. Apele se revărsaseră, înghiţind case, diguri, parcuri şi autostrăzi. Plouase atât de mult încât râurile s-au umflat, inundând comunităţi şi distrugând recoltele, înecând oameni şi animale. Întreaga mass-media se ocupa de acest dezastru, sfătuind populaţia cum să îi facă faţă. Ştirile de pe pagina întâi a ziarului "Los Angeles Times" anunţau că vor urma şi alte evenimente grave. Oamenii de ştiinţă de la Institutul de Tehnologie din California i-au îndemnat pe oameni să se pregătească pentru un cutremur de mari proporţii. Instrucţiunile erau clare. S-a recomandat alcătuirea unor liste de necesităţi. S-au dat îndrumări precise cu privire la modul în care populaţia trebuie să reacţioneze: să se îndepărteze de clădiri cu geamuri de sticlă; să stea sub tocurile uşilor sau să

fugă spre spaţii deschise; să nu iasă din apartamente fără să se asigure că nu vor fi loviţi de cărămizi sau bucăţi de tencuială care cad; fiecare să îşi pregătească medicamentele şi să-şi ajute vecinul, întrucât autostrăzile vor fi închise, iar maşinile de intervenţie nu vor putea face faţă tuturor solicitărilor.

Gândiţi-vă la sărmanul californian, răzbind cu greu printre ruinele inundate ale casei sale de lângă ţărm, primind vestea că, în curând, un cutremur va arunca în mare ce a mai rămas în picioare după inundaţii. Printr-o astfel de încercare grea treceau creştinii din bisericile Asiei - veşti rele şi veşti bune sosind împreună. Ei aveau deja necazuri mari. Această realitate este recunoscută în cele şapte scrisori către biserici (Apoc. 2:3). Credincioşii sunt avertizaţi să nu mai facă lucrurile care nu-I plac Domnului. Dar nenorociri mai mari sunt pe cale să vină. Cel de-al doilea avertisment răsună puternic în liniştea dinaintea furtunii, care începe în momentul când se rup sigiliile şi viitorul este descoperit.

Vestea bună este că Dumnezeu are un plan de mântuire a lumii. Mai întâi, profetul îi îndeamnă pe credincioşi să-şi pună viaţile în ordine. Acesta este sfatul lui imediat, pe termen scurt, completat cu instrucţiuni despre modul cum poate fi îndeplinit. Ioan numeşte păcatele lor şi îi previne în legătură cu consecinţele. Îi îndeamnă să se lupte până la biruinţă. (Ne vom ocupa de aceste şapte scrisori, urmărind importanţa lor pentru noi, în capitolul următor).

Indicatoare ale nădejdii

Profetul însă proroceşte nenorociri mai mari. Trebuie să ne pregătim să le întâmpinăm. Acesta este mesajul celor patru călăreţi ai morţii şi pustiirii care aleargă acum spre noi. Vestea bună este că putem birui păcatul, neputinţa şi suferinţa din viaţile noastre şi astfel să ne întărim îndeajuns pentru a birui păcatul, neputinţa şi suferinţa care ne stau înainte. Cel mai important indicator al nădejdii este Cuvântul lui Dumnezeu, care ne previne cu privire la prăpădul iminent şi arată şi drumul spre locul de adăpost.

Eu şi soţia mea, Ruth, ştim că Dumnezeu poate să-şi salveze credincioşii. A făcut-o de atâtea ori. Ruth s-a născut şi a crescut într-o familie de misionari în China. Ea a văzut cum Dumnezeu şi-a pregătit Biserica de acolo în vremuri de necaz, cu scopul de a o întări pentru încercările mai mari care îi stăteau înainte. Creştinii chinezi au supravieţuit acelor ani grei; ba mai mult, numărul lor a crescut, au devenit mai puternici, toate acestea petrecându-se în vremuri de încercare. Aşa că ne bucurăm să ştim că, în necazuri şi frământări, există o singură nădejde pentru viitor. Dumnezeu are un plan pentru poporul Său şi bucuros îl împărtăşeşte celor care cred. Viziunile lui Ioan sunt indicatoare clare menite să ne conducă pe cale.

Capitolul 6

BIRUITORUL

Apocalipsa 2-3

Cartea Apocalipsa a fost întotdeauna considerată o carte a misterelor. Limbajul său tainic şi provocator precum vechile hieroglife pune la încercare imaginaţia. De multe ori în naraţiunea lui Ioan mai numeroase sunt întrebările pe care le evită decât acelea la care răspunde. Unul dintre motive ar fi acela că Ioan ne arată doar un crâmpei din lumea spirituală, nevăzută, dar reală.

Unul dintre misterele despre care vorbeşte Ioan în scrisori este acela că lumea noastră vizibilă este un loc temporar şi ireal. Lumea adevărată este cea nevăzută. ***"Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veşnice"*** (2 Cor. 4:18). Ioan vroia să spună două lucruri: că lumea spirituală există în mijlocul nostru, nevăzută; şi că modul nostru de vieţuire şi deciziile pe care le luăm în această lume fizică au consecinţe veşnice în viaţa viitoare. Această realitate a căpătat noi înţelesuri în epoca noastră. Ioan trebuie să fi fost copleşit de realitatea orbitoare a lumii nevăzute care i-a apărut pe Insula Patmos.

Când Duhul lui Hristos cel înviat a venit în celula goală, locuită de bătrânul Ioan, apostolul trebuie să fi fost cuprins de teamă şi veneraţie. Era una dintre arătările lumii nevăzute. Ca prizonier

roman, înfometat, adesea bătut, viaţa sa era la fel de reală şi lipsită de mistere pe cât era podeaua rece pe care dormea sau precum pâinea şi apa; sau precum durerea din încheieturi sau cea pricinuită de rănile de pe mâini şi picioare.

Tradiţia povesteşte că faţa lui Ioan era zbârcită şi arsă de soare. Braţele erau musculoase, iar mâinile aspre. Ca prizonier politic, exilat pe o stâncă din apropierea coastei Turciei moderne, Ioan trebuia să care pietre desprinse din stâncile de granit până la docul unde trebuia să fie încărcate în ambarcaţiunile de transport. Fortăreaţa supraveghea istmul îngust dintre Golful Scala şi Golful Merika. Pietrişul pe care Ioan îl ducea în spinare era folosit la construcţia temeliei templelor şi palatelor împăratului Domiţian şi la pavarea străzilor şi drumurilor care toate duceau la Roma.

Chiar şi soldaţii romani se mirau de dârzenia cu care acest evreu cu părul şi barba cărunte lucra alături de ceilalţi prizonieri ziua, pentru ca noaptea să scrie "poveşti" pe care nu le înţelegea nimeni.

Dar Ioan nu scria pentru că dorea să scrie, el era constrâns, în mod misterios, s-o facă. El scria sub inspiraţia Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care i se arăta în vise, atunci când veghea. La începutul cărţii sale, Ioan scrie: ***"În ziua Domnului eram în Duhul. Şi am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbiţe, care zicea: «Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte şi trimete-o celor şapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodicea»"*** (Apoc.1:10,11). Aşa încât, în celula lui, Ioan, văzătorul lumii nevăzute, şi-a petrecut fiecare moment liber înregistrând toate înştiinţările adresate unei lumi zbuciumate. Am deseori sentimentul că, în multe privinţe, lumea veche în care trăia Ioan este asemenea cu a noastră.

Viziunea apostolului

Scrisorile, scrise de Ioan pe parcursul a câtorva luni, au fost copiate şi trimise celor şapte biserici din Asia. Apocalipsa lui Ioan a fost numită astfel după cuvintele cu care se deschide scrisoarea:

"Descoperirea lui Isus Hristos" sau, pe scurt, *"Descoperirea"*, constituind ultima şi cea mai controversată carte a Noului Testament.

Nu cunoaştem detaliile întâlnirii lui Ioan cu Duhul lui Dumnezeu, aşa cum descrie Biblia modul în care s-a arătat Dumnezeu lui Moise, Avraam, Iacov şi Pavel. În primele trei cărţi din Noul Testament ni se relatează apariţia lui Moise şi Ilie înaintea lui Isus pe Muntele Schimbării la Faţă. În toate aceste istorisiri, oamenii reacţionează toţi la fel: cad cu faţa la pământ înspăimântaţi, înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Apostolul Ioan nu face excepţie. Cade la pământ înaintea prezenţei Domnului înviat. Poate că a încercat mai întâi să-şi ferească ochii de lumina orbitoare. Persoana aceea avea ochii ca două flăcări, şapte sfeşnice ardeau în jurul Lui. Valurile mării reflectau razele soarelui - ce spectacol de lumină!

Poate că Isus a ieşit din lumină, s-a apropiat de Ioan şi l-a apucat de braţ, ridicându-l cu grijă. Poate că privirile lor s-au întâlnit pentru un moment şi atunci Ioan şi-a recunoscut Stăpânul - acelaşi Isus care mersese alături de el pe ţărmul Mării Galileii şi pe străzile Ierusalimului. Ioan a încercat atunci aceeaşi dragoste puternică faţă de Isus pe care o încerca odinioară pe când străbăteau colinele Iudeii. A simţit poate mâna lui Isus pe umărul său, conducându-l de-a lungul ţărmului spre temniţa din stâncă. Poate că Ioan s-a împiedicat, pătrunzând în întunericul celulei şi încercând să ajungă la lampa cu ulei. S-a aşezat apoi înaintea scândurii de lemn care îi servea drept masă de scris şi altar, aşteptând ca Domnul să îi vorbească.

Dincolo de realitate

Tu poate că îţi imaginezi altfel întâlnirea lui Ioan cu Hristos, dar amănuntele nu au importanţă. Pe mine, însă, amănuntele acestea mă ajută să îl văd pe proorocîmpreună cu Domnul înviat. Căci orice formă va fi luat descoperirea - fie că a fost una intimă, în care Isus s-a descoperit minţii lui Ioan, fie că ea a fost o experienţă reală - a

înţelege acele momente şi a pricepe ce s-a întâmplat cu adevărat acolo, pe insulă, înseamnă să ne dăm seama de minunea şi nădejdea descoperirii lui Hristos.

Credeţi că fiecare credincios are nevoie de o revelaţie precum aceea a lui Ioan? Nicidecum. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, Biblia, care ne este de ajuns. Vrei să Îl cunoşti pe Dumnezeu mai profund? Vrei să cunoşti voia Lui pentru viaţa ta? Citeşte Scripturile în fiecare zi. Prin ele Dumnezeu ţi se va revela.

Domnul înviat i-a poruncit lui Ioan să scrie. ***"Scrie"***, i-a spus. ***"Scrie (...) taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sunt îngerii*** [păstorii] ***celor şapte Biserici; şi cele şapte sfeşnice sunt şapte Biserici"*** (Apoc. 1:19,20). Apoi a început seria epistolelor către cele şapte biserici din provincia romană a Asiei. ***"Îngerului Bisericii din Efes scrie-i!"*** porunceşte Domnul cel înviat. Acele şapte scrisori scurte devin astfel parte a Cuvântului veşnic al lui Dumnezeu, la fel de plin de autoritate şi demn de încredere acum precum era atunci când a fost scris.

În primul rând, înţelegem că Dumnezeu iubeşte pe fiecare individ în parte. Ne cunoaşte pe fiecare pe nume. Vă invit să cercetaţi amănuntele din aceste scrisori. Dumnezeu rosteşte nume. El descrie situaţii. Laudă bisericile pentru izbânzile lor. Le mustră pentru păcatele lor. Le dă sfaturi pline de căldură şi iubire. Toate aceste lucruri îmi dau un puternic sentiment de speranţă. El ne cunoaşte aşa cum o mamă îşi cunoaşte copilul. Domnul nostru înviat nu s-a retras undeva, într-un colţ al Universului; El este prezent, prin Duhul Sfânt, în fiecare credincios. Când citeşti şi studiezi Cuvântul Lui sau când te opreşti să Îi asculţi glasul, El îţi va vorbi numai ţie.

În al doilea rând, El îi consideră pe credincioşii Săi ca mădulare ale aceluiaşi trup. El era preocupat de fiecare dintre bisericile Asiei. El nu a adresat scrisorile unor conducători politici sau unor adunări de episcopi sau clerici. El a scris unor biserici, fiecăreia în parte, unor grupuri restrânse de credincioşi; s-a adresat păstorilor şi membrilor bisericilor în aceeaşi măsură. Dumnezeu ne doreşte pe noi, copiii Lui, împreună în lucrare şi în închinare într-o biserică locală.

Aceeaşi grijă pentru viaţa bisericilor o are El şi acum: care sunt relaţiile lor cu Dumnezeu, care sunt relaţiile între ele, cu comunităţile din care fac parte şi cu lumea. El doreşte să fie alături de noi când trecem prin necazuri. Toate aceste lucruri ar trebui să ne dea nădejde!

În al treilea rând, chestiunile despre care a vorbit Domnul înviat atunci sunt aceleaşi cu cele despre care ar vorbi astăzi. Problemele noastre nu sunt unice. Păcatele noastre, ispitele, slăbiciunile, nevoile sunt aceleaşi cu ale celor din vechime. Şi acest lucru îmi dă nădejde. Căci Isus a anticipat greutăţile cu care ne confruntăm astăzi; mesajul pe care El l-a transmis atunci este mesajul pe care trebuie să-l auzim noi astăzi.

În al patrulea rând, deşi forma în care sunt scrise scrisorile este aceeaşi, conţinutul fiecăreia este unic. El ştie că fiecare biserică se confruntă cu ispite proprii, aşa încât adresarea este individuală. Isus nu dă sfaturi pentru mase de oameni. Şi acest lucru este dătător de nădejde. Cuvintele Lui pentru ei ne vorbesc şi nouă, dar şi ispitele noastre sunt specifice; de aceea, studiaţi aceste scrisori cu certitudinea că veţi găsi mesajul potrivit situaţiei prin care treceţi.

Aceste şapte epistole arată că Hristos cunoaşte viitorul. El ştia de preţul pe care vor trebui credincioşii să îl plătească, pentru a se păstra neîntinaţi. Dar mai ştia că acele biserici nu erau încă pregătite; nu erau îndeajuns de puternice pentru a intra în luptă fără ajutor. El ştia că, dacă nu se vor pregăti, nu vor supravieţui; dacă nu vor învăţa cum să biruiască, vor fi biruiţi.

Sfaturile cuprinse în scrisori sunt extrem de preţioase şi pentru noi. Ele ne ajută să înfruntăm răul care este în lume şi să-l biruim.

Efes şi Laodicea: chemarea la înflăcărare sfântă

Efes era un important oraş - port la Marea Egee. Apostolul Pavel ajutase mult la înfiinţarea bisericii din acest mare centru comercial şi religios. În inima oraşului se înălţa templul zeiţei Artemis (Diana), construcţie care se număra printre cele şapte

minuni ale lumii antice, de patru ori mai mare decât Partenonul din Atena. Pavel fusese aproape să-şi piardă viaţa propovăduind împotriva închinării idolatre (Fapte 19). A petrecut doi ani în Efes, ajutând biserica abia născută să crească, să se maturizeze. Această lucrare a adus multă binecuvântare Împărăţiei lui Dumnezeu. Efes a devenit locul de unde Vestea cea Bună a mântuirii prin Hristos se va răspândi în întreaga Asie.

Există în cartea Faptele Apostolilor un moment impresionant, când prezbiterii bisericii din Efes vin să-l întâlnească pe Pavel în Milet, pentru a-şi lua rămas bun. Apostolul pleca în ultima sa călătorie la Ierusalim. De acolo va merge la Roma, unde îşi va găsi sfârşitul. Prezbiterii plângeau în timp ce Pavel le împărtăşea gândurile lui de despărţire. Esenţa sfaturilor lui era aceasta: ***"După plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; (...) De aceea vegheaţi ..."*** (Fapte 20:29,31). Se pare că prezbiterii au luat seama la cele spuse de Pavel, căci în scrisoarea adresată de Hristos Bisericii din Efes, scrisă cu peste jumătate de veac mai târziu, Domnul este mulţumit de faptul că ***"... ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi"*** (Apoc. 2:2). Pavel îi îndemnase pe prezbiteri în Milet să îi ajute pe cei slabi. În epistola Sa, Hristos laudă biserica pentru ***"faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta"*** (Apoc.2:2). Însă în ciuda ascultării şi răbdării lor, ceva rău se întâmplase ***"... ţi-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ţi aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi"*** (Apoc.2:4,5).

La patru mile depărtare de Râul Maeander [azi Menderes] din Asia Mică, de-a lungul unui afluent important, se întindea cetatea Laodicea. Oraş prosper în timpul exilului lui Ioan, situat pe drumul dintre Roma şi provinciile din sud, Laodicea era un puternic centru bancar. Un alt motiv de mândrie: era centrul medical, recunoscut în lumea întreagă pentru tratamentul cu alifie vindecătoare pentru ochi. Oile, renumite pentru lâna lor neagră, de calitate, păşunau pe dealurile care înconjurau cetatea. Cele mai scumpe şi rafinate veşminte din imperiu erau ţesute aici, folosindu-se stofe negre scumpe şi elegante. Ce ironie (şi ce exemplu perfect pentru atenţia la detalii a Domnului nostru viu) ca El să spună bisericii din

Laodicea ***"eşti sărac, orb şi gol"*** (Apoc.3:17). Nu cunoaştem istoria timpurie a tinerei biserici creştine de aici, dar ştim cât de mult a preţuit-o Hristos, căci a mustrat-o sever: ***"Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea"*** (Apoc.3:16). Apoi, Hristos continuă cu una dintre cele mai cunoscute şi emoţionante invitaţii din literatura biblică: ***"Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, şi pocăieşte-te! Iată, Eu stau la uşă, şi bat; Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine"*** (Apoc.3:19-20). Atât credincioşii din Efes cât şi cei din Laodicea îşi pierduseră înflăcărarea sfântă. Acelaşi lucru se întâmplase Ierusalimului pe vremea lui Ieremia: ***"Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: «Mi-aduc aminte încă de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta, când erai logodită, când Mă urmai în pustie, într-un pământ nesemănat»"*** (Ieremia 2:1,2). Cu alte cuvinte, poporul îşi pierduse dragostea dintâi şi Dumnezeu îi mustra.

Prima dragoste a efesenilor fusese înlocuită cu o credinţă în puritatea doctrinară. Ar fi recunoscut cu uşurinţă orice erezie şi pe orice eretic. Cunoşteau, probabil, crezurile pe dinafară şi le transmiseseră, cu credincioşie, din generaţie în generaţie. Dar Hristos porunceşte bisericii: ***"Pocăieşte-te!"***. Pocăieşte-te de răceala inimii tale şi de lipsa de zel; de lipsa de iubire şi de grijă pentru ceilalţi.

Rugăciunilor înfocate ale primilor credincioşi laodiceeni le-au luat locul rugăciuni de mulţumire confortabile. Hristos însă ironizează rugăciunile lor: ***"... zici: «Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic», şi nu ştii,*** îi prevenea El, ***că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol"*** (Apoc. 3:17).

Am fost odată invitaţi, eu şi Ruth, să ne petrecem vacanţa în casa unor prieteni bogaţi. Au hotărât să dea o petrecere la care să invite vecinii şi m-au rugat să spun câteva cuvinte. Am explicat Evanghelia pe scurt şi simplu, amintindu-le celor care mă ascultau că plăcerile şi posesiunile nu sunt veşnice şi că numai acela care Îl cunoaşte pe Isus Hristos ca Mântuitor poate fi cu adevărat fericit. Când am terminat ce aveam de spus, o femeie atrăgătoare, cunoscută pentru imoralitatea ei ca şi pentru modul său de viaţă extrava-

gant, tânără şi îmbrăcată elegant, a început să râdă. *"Dar, Billy, a protestat ea, ce ai să ne spui nouă, celor care suntem pe deplin fericiţi?"*. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, acea femeie era pierdută, demnă de milă, săracă, oarbă şi goală, după cum au demonstrat anii care au urmat acelei petreceri. Hristos spune celor ca ea: ***"Pocăieşte-te!"***.

Problema lipsei entuziasmului spiritual

Pentru bisericile din Efes şi Laodicea problema era aceea a pierderii entuziasmului spiritual. ***"Ţi-ai părăsit dragostea dintâi"***, scria Ioan efesenilor. ***"Nu eşti nici rece, nici în clocot"*** era mesajul pentru laodiceeni. Credinţa lor fierbinte de la început se răcise. Recunoaştem aceste schimbări dacă ne uităm în urmă, la propria noastră experienţă spirituală.

Îmi amintesc de prima dată când am văzut-o pe Ruth. A fost dragoste la prima vedere. Am fost copleşit de emoţie. Îmi amintesc de prima dată când i-am ţinut mâna într-a mea, de emoţia primului sărut, de ochii ei strălucind de iubire; de luna noastră de miere şi anii care au urmat. Prima dragoste este minunată. Dar flăcările primei pasiuni fizice se sting în mod inevitabil. Şi astăzi ne iubim foarte mult, dar pasiunea tinereţii noastre a dispărut; astăzi, dragostea noastră înseamnă altceva. Este interesant că verbul "a iubi" este activ, nu pasiv. Dragostea trebuie să aibă un obiect. Trebuie să iubim ceva sau pe cineva. Există mai mult decât dragostea fizică. Ea se formează după o viaţă de predare. Eu şi Ruth putem sta o seară întreagă pe verandă, fără să rostim un cuvânt, dar în comuniune totală şi chiar comunicând unul cu altul. Dragostea este chiar mai mare acum, pentru că legătura dintre noi şi predarea, unul faţă de celălalt, sunt mai adânci. De-a lungul anilor, am cunoscut multe cupluri în care nu exista această legătură spirituală. În unele cazuri, dragostea era doar fizică. Flăcările lunii de miere pieriseră, făcând loc obişnuinţei. Când pasiunea dragostei dintâi piere, odată cu ea pier şi practicile asociate.

Dacă eşti creştin, îţi aminteşti probabil de clipa când ai auzit pentru prima oară de Isus Hristos şi ai crezut în El ca fiind Mântuitorul şi Domnul vieţii tale.Îţi aminteşti cum ai îngenunchiat lângă patul părinţilor tăi sau înaintea unui altar din biserică. Poate că ai răspuns invitaţiei adresate în cadrul unei evanghelizări. Îţi aminteşti de ziua când ai devenit membru al unei biserici şi ai simţit îmbrăţişările pline de iubire ale altor creştini? Îţi aminteşti de ziua în care ai fost botezat şi de bucuria pe care ai simţit-o în acel act de credinţă? Când L-am acceptat pe Hristos, cineva mi-a făcut cadou o broşură cu titlul **"Comori biblice"**. Conţinea versete de memorat şi chiar imnuri. Ziua mulgeam vacile de la ferma tatălui meu, cântând acele imnuri şi memorând versete. Îţi aminteşti de ziua când ai intrat într-un grup de creştini pentru a face o lucrare creştină? Îţi aminteşti de dragostea ta dintâi şi cum te închinai, cum Îl mărturiseai pe Hristos, cum lucrai, cum aveai părtăşie cu ceilalţi creştini, atunci? Despre aceste lucruri a scris Ioan.

Hristos dorea ca efesenii şi laodiceenii să renunţe la religia lor respectabilă, comodă, lipsită de ardoare şi căldicică. Îi cheamă înapoi la zelul spiritual al dragostei dintâi. El îi dorea vii, dependenţi de stăpânul lor, gata să rişte, plini de înflăcărare. Căci numai în elanul dragostei dintâi ar fi găsit ei puterea de a face faţă încercărilor.

Actul acceptării

Mesajul revenirii la dragostea dintâi atinge şi inimile noastre, deşi este adresat bisericilor din Efes şi Laodicea. Poate că tu nu-l cunoşti pe Isus în mod personal, ca Mântuitor şi Domn al vieţii tale. Poate că n-ai cunoscut minunea iertării păcatelor tale. Înainte de a continua să citeşti această carte vreau să ştii că poţi cunoaşte toate aceste lucruri acum. Vei întreba: *"Ce trebuie să fac?"* În primul rând, acceptă faptul că ai nevoie de Hristos. Mărturiseşte-i că eşti un păcătos. În al doilea rând, fii gata să te întorci de la păcatele tale (să te pocăieşti). În al treilea rând, crede că Isus Hristos a murit pentru tine pe cruce şi a înviat apoi din morţi. În al patrulea rând,

în rugăciune, invită-L pe Hristos să intre în inima ta şi să preia controlul vieţii tale. În momentul în care Îl primeşti ca Mântuitor şi Domn al tău, El îţi dă bucuria siguranţei vieţii veşnice pe care o vei petrece alături de EL. Este simplu: Dumnezeu te iubeşte. Hristos a murit pentru tine. Te pocăieşti de păcatele tale. Eşti iertat. Şi descoperi şi tu bucuria dragostei dintâi.

Am cunoscut recent un avocat. Eram în avion şi el bea tot ce-i servea stewardesa pentru a-şi înghiţi amarul. Nu mai lucra. Era membru al unei biserici, dar spunea că ar dori cu adevărat să-L slujească pe Dumnezeu. Am înţeles atunci că nici măcar nu-L cunoştea pe Domnul. L-am rugat pe T. W. Wilson, asociatul meu, să îi împărtăşească mesajul mântuirii (eu trebuia să mă pregătesc pentru o întâlnire). Am aflat apoi că omul s-a reîntors în biserica unde era membru şi a rugat păstorul să-i îngăduie să spună câteva cuvinte într-un program de duminică seara. A recunoscut în faţa Bisericii că fusese un făţarnic. Apoi a adăugat: *"Mulţi dintre dvs. sunt făţarnici, cum am fost eu. Dar acum eu sunt în pace cu Dumnezeu"*. De curând şi-a mărturisit experienţa şi în alte biserici. Deşi fusese mult timp membru al unei adunări de credincioşi, abia de curând cunoscuse dragostea dintâi.

Ioan are câteva recomandări pentru aceia care şi-au pierdut prima dragoste: ***"Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te, şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine şi-ţi voi lua sfetnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti"*** (Apoc.2:5). Vechiul Testament este plin de expresii care descriu relaţia de dragoste dintre Dumnezeu şi poporul Său. În Noul Testament, Biserica este *"mireasa lui Hristos"*. Dumnezeu doreşte ca noi să fim credincioşi legămintelor noastre. În vremurile în care trăim avem nevoie să ne amintim că dragostea este mai mult decât sentiment. Dragostea lucrează, este activă. ***"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"*** (Ioan 3:16).

"Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul" (1 Ioan 3:18). Poţi şi tu să revii la dragostea dintâi. Dumnezeu te îndeamnă s-o faci.

Faptele dragostei

Când suntem îndrăgostiţi, dorim, mai presus de orice, să fim cu cei pe care îi iubim. Ne place să vorbim cu ei şi să-i ascultăm. De multe ori am căutat un loc liniştit în care să fiu singur cu Dumnezeu, să vorbesc cu EL, să umblu cu El. Deseori, înaintea evangheliZărilor la care trebuia să vorbesc, alegeam să mă plimb singur în pădure sau pe munte, pentru a mă ruga Domnului, a vorbi cu El sau a medita. Îmi amintesc că înaintea cruciadei londoneze din 1954 am petrecut mult timp pe veranda "Casei Chapman", cum o numim noi, cei din Montreat. Era casa unuia dintre marii evanghelişti ai altei generaţii, J.Wilbur Chapman, şi locul în care fusese compus cunoscutul imn "Palatele de fildeş". Stăteam acolo, singur, pe veranda aceea, vărsându-mi inima înaintea Domnului şi Îl auzeam vorbindu-mi şi asigurându-mă că va fi cu noi în acea cruciadă. Eram tineri şi fără multă experienţă atunci, dar încercam să câştigăm pentru Hristos unul dintre marile oraşe ale lumii. Cruciada londoneză era planificată să dureze o lună, dar ea a durat trei luni, la sfârşitul cărora zeci de mii de oameni şi-au mărturisit credinţa în Hristos. Vestea despre succesul cruciadei s-a auzit în lumea întreagă, îmbărbătând creştinii de pretutindeni.

Îmi mai amintesc şi de cruciada din New York, organizată la Madison Square Garden, şi care a durat şaisprezece săptămâni. Ne-am confruntat cu multe probleme, chiar înainte de începerea acţiunii. Obişnuiam să mă plimb pe potecile din jurul casei vărsându-mi inima înaintea Domnului. Şi în cele mai negre momente am simţit atingerea mâinii Sale pe mâna mea întinsă în întuneric.

Când ai pus ultima oară deoparte o după-amiază în care să stai singur cu Domnul, să-I vorbeşti, aşa cum i-ai vorbi celui mai bun prieten? Încă de la începutul vieţii mele de credinţă mi-a plăcut să citesc, să studiez şi să memorez Cuvântul Domnului. Eram dornic să aflu ce doreşte Isus de la mine, să-I cunosc voia. Când te-ai adăpostit ultima oară de zgomotele care acoperă glasul Lui blând şi liniştit, pentru a citi şi memora acele versete biblice care dau vieţii înţeles şi speranţă?

Îmi amintesc ce mult îmi plăcea să fiu în tovărăşia fraţilor şi surorilor din biserică, la închinare. Este atât de uşor să părăseşti frecventarea regulată a bisericii sau să te muţi în altă adunare. Singuri şi rupţi de la închinarea împreună cu ceilalţi credincioşi, dragostea noastră se va răci. Îţi aminteşti poate de bucuria de a-ţi mărturisi credinţa atunci când L-ai cunoscut pe Domnul, sau de zelul cu care lucrai pentru a-i ajuta pe săraci, sau de fericirea de a-i învăţa pe alţii, sau de a da - cât de uşor este să încetezi de a mai face toate aceste lucruri care izvorăsc spontan din focul dragostei dintâi, care se stinge atât de uşor!

"Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut", scrie Ioan, inspirat de Duhul Sfât. *"Pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi"*. Poate că îţi lipseşte dorinţa de a încerca să-ţi redobândeşti prima dragoste; ţi se pare că memorarea de versete este o corvoadă. Te gândeşti că nu o să fii în stare să îţi faci timp pentru a sta, din când în când, singur cu Domnul în rugăciune; sau să găseşti o biserică de care să aparţii. Poate că vei refuza să te implici din nou; este mai uşor să te izolezi şi să nu fii rugat să dai, să înveţi, să lucrezi sau să conduci. Dar ia seama: ai fost prevenit. Dacă Îl refuzi pe Dumnezeu, s-ar putea să fii "*aruncat afară*". Această prevenire este pentru tine. Priveşte în jurul tău şi vei vedea câte pericole sunt pe cale să se abată asupra ta. Pregăteşte-te!

Pergam, Tiatira şi Sardes: Chemarea la neprihănire

La nord de Efes, pe valea râului Hermus, se găsesc cele trei oraşe care fac obiectul următorului grup de epistole din Apocalipsa. Pergam, oraş de coastă, era capitala provinciei romane Asia. Înţesat cu temple păgâne şi locul în care s-a ridicat primul templu al cultului imperial al Romei, Pergam era oraşul în care Cezarul era venerat ca Dumnezeu. Tiatira, situată lângă râul Lycus, era un centru de negoţ prin care trecea o importantă rută comercială. Multe asociaţii de negustori îşi aveau sediul în Tiatira. Pentru a lucra, aveai nevoie de dovada că eşti membru al unei astfel de bresle. Imoralitatea

banchetelor organizate de bresle era cunoscută şi pe deplin acceptată. Sardes, oraş comercial bogat, era şi el cunoscut pentru modul de viaţă uşuratic şi extravagant. Oraşul fusese de două ori capturat de duşmani din cauza lipsei de băgare de seamă, în ciuda fortificaţiilor sale.

În timp ce creştinii din Efes şi Laodicea erau convenţionali şi comozi, bisericile din Pergam, Tiatira şi Sardes erau, se pare, victime ale pasiunii fizice exacerbate care îi dusese în idolatrie şi imoralitate.

În fiecare caz, Domnul laudă, mai întâi, bisericile, înainte de a le mustra aspru. Celei din Tiatira îi spune: *"Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, şi ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: «Ştiu faptele tale, dragostea ta, credinţa ta, slujba ta, răbdarea ta şi faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi"* (Apoc. 2:18,19). Deşi avea puţine motive să o laude, Domnul promite totuşi bisericii din Pergam: *"Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni decât acela care-l primeşte"* (Apoc.2:17). Cu alte cuvinte, în Pergam exista un grup restrâns de credincioşi care stăruiau în a nu-şi pierde dragostea dintâi. Domnul spune aceleaşi cuvinte şi despre Sardes: *"... ai câteva nume, care nu şi-au mânjit hainele"* (Apoc. 3:4).

Hristos a găsit motive de laudă pentru fiecare din cele trei biserici. Mulţi care citesc aceste texte îşi închipuie că bisericile din Pergam, Tiatira şi Sardes erau căzute, deosebindu-se de adunările de astăzi în toate privinţele. Nu acesta este însă adevărul. Multe lucruri erau lăudabile în vieţile acelor biserici, dar, fără ca ele să ştie, se găseau în mare pericol. Din păcate, o paralelă între acele adunări şi cele din ziua de astăzi ar dezvălui multe lucruri negative, comune.

Bisericii din Pergam, Ioan îi scrie: *"Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo nişte oameni care ţin de învăţătura lui Balaam, care a învăţat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca ei să mănânce din lucrurile jertfite idolilor şi să se dedea la curvie. Tot aşa, şi tu ai câţiva care, de asemenea, ţin învăţătura Nicolaiţilor, pe care Eu o urăsc"* (Apoc. 2:14,15).

Bisericii din Tiatira îi scrie: ***"Dar iată ce am împotriva ta: tu laşi ca Iezabela, femeia aceea, care se zice proorociţă, să înveţe şi să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor"*** (Apoc.2:20).

Bisericii din Sardes îi sunt adresate următoarele cuvinte: ***"... eşti mort. Veghează şi întăreşte ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu"*** (Apoc.3:1,2). Oare ce se întâmplă aici? Ce este atât de grav în biserica din Pergam încât să-L facă pe Domnul cel viu să-i ameninţe că dacă nu se vor pocăi El va lupta împotriva lor cu sabia gurii Lui? Ce se întâmplă în Tiatira, căci Domnul îi avertizează: ***"Voi lovi cu moartea pe copiii ei*** [ucenicii profetului mincinos din această biserică]. ***Şi toate bisericile vor cunoaşte că «Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii şi inima»; şi voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui"*** (Apoc.2:23). Ce s-a întâmplat în Sardes, căci Domnul le spune: ***"Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine"*** (Apoc.3:3). Există în scurtele epistole ale lui Ioan câteva indicii care vor rezolva misterul mâniei lui Hristos faţă de aceste trei biserici. Balaam era un profet din Vechiul Testament care i-a îndepărtat pe copiii lui Dumnezeu de la calea care ducea în Ţara Făgăduinţei, atrăgându-i în oraşele şi practicile duşmanilor Domnului, moabiţii (vezi Numeri 22:21,24,31). Un comentator al Bibliei îl consideră pe Balaam un exponent al compromisului cu religia falsă. Nicolaiţii erau adepţii unui profet mincinos din primul secol care îi învăţa pe creştini să adopte obiceiul de a se închina în faţa dumnezeilor falşi ai oraşului şi de a prelua practicile lor sexuale imorale, aşa încât Evanghelia să fie mai uşor de acceptat pentru oameni.

Iezabela fusese o prinţesă feniciană care, cu secole înainte, devenise soţia unui împărat al Israelului. Ea a insistat în a continua să practice închinarea faţă de Baal, prin aducerea de jertfe, îmbinată cu închinarea faţă de Dumnezeul Israelului. Ea a îndrăznit chiar să-i îndemne pe israeliţi să se închine idolului ei, adoptând şi practicile imorale legate de cultul acestui idol. O femeie din Tiatira, pe care Ioan o numea "Iezabela", îi învaţă pe creştinii din primul secol să se închine dumnezeilor oraşului şi să practice păcate sexuale.

Oamenii o îngăduiau, ba chiar o ascultau. Imaginaţi-vă situaţia în care se găseau creştinii. Ei trăiau în oraşe în care erau veneraţi mulţi dumnezei; căminele vecinilor lor aveau altare ale diverselor zeităţi; în locuri retrase sau în mari temple erau prezente statui şi simboluri ale unor zei ai familiei, dumnezei ancestrali, dumnezei antici legendari şi ale dumnezeului Romei, Cezar. Un creştin nu putea păşi în casa vecinului său fără să treacă pe lângă un altar păgân. Nu putea cumpăra carne care să nu fi fost mai întâi jertfită unui dumnezeu fals. Nu putea să facă afaceri fără să nu păşească în templul zeului patron al breslei. În piaţă sau la lucru, nu putea evita mulţimile din faţa templelor zeiţelor Diana sau Isis. Nu putea străbate oraşul fără să nu treacă pe lângă santinelele sau preoţii care supravegheau locul în care mulţimile se puteau închina lui Cezar.

De ce să îi jignească pe vecini ignorând sau, mai rău, condamnând credinţele lor? Nu era decât o jertfă simbolică - o portocală pusă pe altarul vecinului sau o firimitură de tămâie aşezată la picioarele statuii imense, din marmură, a lui Cezar. Şi dacă şi-ar fi plecat şi el capul în timpul rugăciunii lor sau dacă s-ar fi alăturat celor care intonau imnuri zeilor la întâlniri sociale, politice sau de afaceri? De ce să fie rigid? De ce să nu se închine singurului Dumnezeu adevărat atunci când este singur şi să se închine şi înaintea dumnezeilor falşi de la fiecare colţ de stradă? Ar fi fost chiar atât de grav? Şi în fond, ce atâtea discuţii despre imoralitatea sexuală? Exista un sanctuar superb lângă cetatea Antiohiei, oraşul în care s-a născut prima biserică a Neamurilor (Fapte 11:19). Templele zeiţei Diana şi zeului Apolo erau înconjurate de pajişti cu iarbă bogată, grădini pline de flori, fântâni arteziene şi chiparoşi. Cetăţeni de frunte din lumea afacerilor sau politicieni marcanţi se întâlneau aici pentru a se odihni, a discuta afaceri şi a se închina. Prostituatele templului erau trimise de preoţi să îi întreţină pe cei prezenţi. Ceea ce Ioan numea imoralitate sexuală era o practică obişnuită în primul secol al creştinismului, făcând chiar parte din închinare (mă refer aici la necredincioşi). Bărbaţii aveau neveste şi concubine. Nevestele se ocupau de copii. Concubinele erau pentru satisfacerea sexuală a bărbaţilor.

Care era atunci problema? De ce era Hristos atât de mânios din pricina adulterelor ocazionale? Îşi satisfăceau doar nevoile sexuale. De ce erau standardele lui Hristos cu privire la practicile sexuale atât de dure, de rigide? De ce este idolatria (închinarea la valorile acestei lumi) atât de des legată de imoralitate (cedarea în faţa pasiunilor sexuale)?

Revăzând istoria plină de urcuşuri şi coborâşuri a poporului evreu, vă veţi aminti cum Dumnezeu a salvat o mulţime pestriţă de sclavi evrei şi i-a trimis în Ţara Făgăduinţei. Ei erau plini de recunoştinţă faţă de Dumnezeu, ***"au crezut în cuvintele Lui şi au cântat laudele Lui"*** (Ps. 106:12). Dar, curând, recunoştinţa lor s-a topit şi ei au început să cârtească.

Cârteala şi recunoştinţa nu pot exista împreună în viaţa unui credincios. Dacă eşti recunoscător, nu vei cârti. Cârteşte şi nu vei mai fi recunoscător. Psalmistul scrie: ***"Dar au uitat curând lucrările Lui şi n-au aşteptat împlinirea planurilor Lui. Ci i-a apucat pofta în pustie şi au ispitit pe Dumnezeu în pustietate"*** (Ps. 106:13,14).

Atunci când Israel Îl iubea pe Dumnezeu şi Îi era recunoscător pentru îndurarea Lui, când căuta să-I facă voia şi asculta de poruncile Lui, îi biruia pe duşmanii lui. Dar când focul dragostei pentru Dumnezeu şi dorinţa de a-I împlini voia se stingeau, Israel era înfrânt în luptă. Când Moise a dispărut pe vârful Muntelui Sinai pentru o perioadă mai lungă de timp, israeliţii s-au dedat idolatriei şi l-au pus pe Aaron să le facă un viţel de aur din podoabele pe care le luaseră cu ei din Egipt. Când Moise a coborât de pe munte, i-a găsit dansând şi chefuind, într-o orgie de idolatrie şi imoralitate.

Există o singură dorinţă care ne poate ajuta să ne controlăm multele dorinţe care ne ispitesc: dorinţa fierbinte de a-L cunoaşte şi a-L asculta pe Dumnezeu. Când această dorinţă se stinge, cedăm celorlalte dorinţe, cele păcătoase. Când întrerupem legătura cu Hristos, încercăm să umplem golul cu alte lucruri. Despre aceste lucruri citim în fiecare zi în ziare. Amintiţi-vă de fiul risipitor, care încerca să-şi umple stomacul cu roşcovele porcilor, dar nu i le dădea nimeni. Cunosc oameni care merg mereu la

petreceri: jocuri de noroc, băutură, droguri, încercând tot ce această lume poate oferi. Dar nimic nu satisface foamea sufletului.

Astăzi există mulţi oameni, chiar în ţările aşa - numite creştine, care practică închinarea la Satan pentru a-şi astâmpăra dorinţele. Dar numai Dumnezeu poate să umple golul din suflet. Nici măcar dragostea umană nu poate satisface dorinţa după dragostea lui Dumnezeu care există în suflet. În loc să ne întoarcem la dragostea Tatălui, începem o căutare nebunească a iubitului desăvârşit. Idolatria este strâns legată de imoralitate: când dragostea naturală, aceea a lui Dumnezeu, este pervertită, oamenii caută substitute de orice fel.

În Patmos, Hristos cel înviat a prevenit bisericile din Asia. Le-a poruncit să se oprească din a ceda presiunilor de a se conforma valorilor lumeşti. "***Pocăieşte-te!***", porunceşte Ioan. "***Veghează!***", avertizează el. ***"Ţineţi cu tărie ce aveţi!"***, îi imploră el. Ecoul cuvintelor lui străbate secolele, ajungând până la noi.

Urmăriţi căsniciile creştinilor astăzi. Rata divorţurilor este aproape la fel de ridicată ca cea întâlnită la familiile de necredincioşi. Aproape zilnic aud zvonuri despre vreun lider din biserică a cărui căsnicie se clatină. Prea des văd cum dragostea dintâi se stinge - fie că vorbim despre căsnicii sau despre viaţa spirituală. Aceasta era problema efesenilor şi a laodicieenilor. Prea des vedem creştini care adoptă valorile şi practicile imorale ale lumii acesteia, precum creştinii din Pergam, Tiatira şi Sardes.

Testul iubirii

Este interesant, dacă nu tulburător, să comparăm nivelul pasiunii noastre de a-L cunoaşte pe Hristos şi voia Lui pentru viaţa noastră cu practicile noastre zilnice. În mod cert, acela care îşi urmează Stăpânul cu pasiune îşi va birui mai uşor celelalte pasiuni decât acela a cărui dragoste dintâi s-a stins. Aceia care sunt implicaţi în practici distructive şi înjositoare sunt cei a căror iubire pentru Hristos şi-a pierdut din intensitate şi încearcă să umple golul spiritual satisfăcându-şi plăcerile trupeşti. Numai Dumnezeu însă

poate umple golul sufletesc. Iubirea omenească va da greş, ca şi sexul şi materialismul. Scriptura afirmă că dragostea pe care am avut-o pentru Domnul atunci când L-am cunoscut nu trebuie lăsată să se stingă. Pentru aceia care se închină singurului Dumnezeu adevărat, porunca este clară: ***"Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine"*** (Exod 20:3). Instrucţiunile lui Dumnezeu cu privire la moralitatea sexuală sunt la fel de clare. Atât Vechiul cât şi Noul Testament ne îndeamnă la puritate sexuală. Textul din Evrei 13:4 spune: ***"Căsătoria să fie ţinută în toată cinstea şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe preacurvari"***. În 1 Cor. 6, Pavel scrie: ***"Fugiţi de curvie! (...) cine curveşte păcătuieşte împotriva trupului său. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt (...)? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul (...) vostru!"*** (versetele 18, 19, 20).

Adulterul (relaţii sexuale cu oricine altcineva decât soţul sau soţia) şi preacurvia (relaţii sexuale în afara căsniciei) sunt interzise, deoarece sunt distructive, dezumanizante şi înjositoare pentru creaţia lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă că imoralitatea sexuală, deşi pentru scurt timp o sursă de plăcere fizică şi un mod de evadare emoţională, va conduce în cele din urmă la dezamăgire, durere copleşitoare şi chiar moarte. Biblia este categorică: ***"Să nu preacurveşti"*** (Exod 20:14).

Se pare că toate distracţiile şi chiar reclamele publicitare ne învaţă altceva. Ne îndeamnă să ne bucurăm de viaţa aceasta şi să nu ne preocupăm de cea viitoare. Ne-am obişnuit cu expresii ca: "Nu ai decât o viaţă". Comicul Richard Pryor a spus: *"Bucuraţi-vă cât puteţi de mult. Chiar dacă veţi trăi nouăzeci de ani, gândiţi-vă că veţi fi morţi pentru mult mai mult timp"*.

În lumea noastră decăzută, influenţele satanice sunt pretutindeni, împingându-ne spre idolatrie şi imoralitate sexuală. Un trai moral este greu de dus. Este nevoie de altruism şi de puterea de a alege mereu să facem voia lui Dumnezeu. Uneori vor apărea tensiuni între dorinţele noastre de neprihănire şi cele legate de omul firesc din lăuntru. În lupta noastră interioară, familia şi prietenii pot fi de ajutor, ca şi păstorul bisericii, consilierul spiritual sau alţi creştini.

Stabilirea unor obiective, practicarea disciplinei, crearea de interese şi de sisteme de recompensare a faptelor pozitive - toate acestea ajută. Dar în lupta pentru neprihănire nimic nu ajută mai mult decât o relaţie vie, pasională cu Hristos prin Duhul Său şi dorinţa înflăcărată de a cunoaşte şi împlini voia Lui.

Acei copii ai lui Israel care au lăsat să se stingă prima lor dragoste şi care au cedat în faţa valorilor lumeşti nu au ajuns niciodată în Ţara Făgăduinţei. Biblia spune: ***"căci au pierit în pustie"*** (1 Cor.10:5).

Preţul pe care îl plătim - vieţi distruse şi visuri sfărâmate - atunci când lăsăm dragostea dintâi să moară este mult mai mare decât ne putem închipui atunci când începem să cedăm valorilor şi practicilor păgâne. Citind aceste rânduri îţi vei da poate seama că ai păcătuit înaintea lui Dumnezeu şi ai nevoie de iertarea Lui. Poate că ai căzut în păcatul curviei sau ai îngăduit dorinţelor şi plăcerilor lumeşti să-ţi umple inima şi mintea. Oricare va fi fost păcatul tău, trebuie să te pocăieşti şi să te întorci la Hristos, în credinţă, pentru ca El să-ţi facă parte de iertare şi viaţă nouă.

Smirna şi Filadelfia: problema suferinţei

Smirna, acum oraşul Izmir din Turcia, era şi este unul dintre marile centre comerciale şi de afaceri din Orientul Apropiat. Cu aproape două secole înainte de Hristos, Smirna a urat Romei bun venit şi l-a slujit pe Cezar cu o loialitate de netăgăduit. Cetatea era probabil cea mai frumoasă din întreaga regiune. Multe secte religioase îşi aveau sediul aici, inclusiv aceea ai cărei adepţi se închinau Cezarului. Deşi unsprezece oraşe au rugat Senatul roman să aprobe construirea unui templu al împăratului Tiberiu, acesta a fost în cele din urmă ridicat în Smirna. Aici trăia şi o puternică comunitate minoră de evrei, care s-a alăturat Romei în a face viaţa creştinilor grea.

Filadelfia, situată la est de Smirna, era construită pe un platou care dădea în valea râului Cogamus. Acest oraş prosper era numit

"poarta către Răsărit". Era străbătut de caravane care mergeau sau se întorceau de la Roma, capitala imperiului. Ioan scrie Filadelfiei: ***"... ţi-am pus înainte o uşă deschisă"*** (Apoc.3:8). Şi aici sinagoga evreilor era puternică şi ostilă tinerei biserici creştine. Nu ştim aproape nimic în legătură cu bisericile din Smirna şi Filadelfia, în afară de cele scrise în cele două epistole dictate lui Ioan de către Hristos, pe Insula Patmos.

Ştim că ambele biserici erau credincioase. Nu există nici un cuvânt de critică la adresa lor. Ioan scrie bisericii din Smirna: ***"Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat) ..."*** (Apoc.2:9). Bisericii din Filadelfia îi scrie: ***"Ştiu (...) că ai puţină putere şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu"*** (Apoc. 3:8). Se pare că aceste două biserici erau mici, sărace şi înfruntau acelaşi mediu ostil (Ioan, el însuşi evreu, se referă la "o sinagogă a Satanei"). Pentru ambele biserici, viitorul păstra multe încercări.

Există însă o mare diferenţă între aceste biserici. În vremurile tulburi care vor urma, sau aşa cum scrie Ioan Filadelfiei, în "***ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului***", una dintre ele (Smirna) va trece prin mari suferinţe, în timp ce cealaltă va scăpa nevătămată. Toate presupunerile noastre cu privire la suferinţă sunt puse la încercare de aceste două epistole. Ambele biserici par la fel de credincioase. Totuşi, una va suferi "până la moarte". Cealaltă nu va suferi deloc.

Dar această inegalitate aparentă are câteva precedente în Scriptură. În Evrei, capitolul 11, există o listă lungă de oameni pe care Dumnezeu i-a izbăvit. Dar în versetul 35, autorul scrie: ***"unii (...) n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea şi au fost chinuiţi"***. De exemplu, în cartea Faptele Apostolilor, ni se relatează că Iacov a fost decapitat, iar Petru izbăvit.

În aceste, texte ca şi în altele, ni se reaminteşte că suferinţa are o componentă necunoscută, misterioasă. Ioan consideră că suferinţa este parte a credinţei creştine. El nu se întreabă de ce o biserică suferă şi cealaltă nu. El nici măcar nu se aşteaptă ca Dumnezeu să mântuiască biserica din Smirna de suferinţa ei. Însă are încredere că Dumnezeu va păzi biserica din Filadelfia de suferinţa care va încerca lumea.

Ioan transmite veştile rele bisericii din Smirna: ***"... diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte"***. Pentru Filadelfia are veşti bune: ***"... te voi păzi şi Eu de ceasul încercării"*** (Apoc. 2:10; 3:10). Suferinţa este o realitate. Pentru ambele biserici sfatul lui Hristos este simplu. Pentru Smirna: ***"Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii"*** (Apoc. 2:10). Pentru Filadelfia: ***"Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa"*** (Apoc.3:11).

Este bine să luăm aminte la câteva aspecte ale suferinţei. În primul rând, să ne aşteptăm la suferinţă. Nu fi surprins, nu te simţi precum o victimă, nu fi mândru de suferinţa prin care treci, dar nici nu te teme de ea. Suferinţa face parte din viaţa creştinului. În al doilea rând, nu te uita la ceilalţi, dacă suferă sau nu; comparaţiile sunt, în ambele sensuri, demoralizatoare. În al treilea rând, recunoaşte că nu este nevoie de bogăţii sau influenţă socială pentru a fi credincios (aminteşte-ţi ce sărace erau aceste două biserici), ci de răbdare. Una dintre roadele Duhului este răbdarea (Gal. 5:22). În al patrulea rând, adu-ţi aminte că suferinţa pământească va lua sfârşit într-o zi şi moartea a doua, moartea veşnică, nu ne va vătăma. În al cincilea rând, reţine că atunci când un creştin îşi poartă suferinţa cu credincioşie, Dumnezeu este glorificat. Robii lui Hristos care au suferit aici, pe Pământ, vor fi proslăviţi într-un mod special. Fiecăruia i se va da un nume nou, "***pe care nu-l ştie nimeni decât acela care-l primeşte***". Hristos a spus bisericii din Filadelfia: ***"Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu"*** (Apoc. 3:12).

Cu câţiva ani în urmă, fotograful canadian Yousuf Karsh mi-a trimis un album cu fotografiile lui. Pe hârtia de ambalaj vameşul ştampilase cuvintele: *"valoare de conţinut"*. Sub ştampilă era scris: *"cu autograful autorului"*. Într-adevăr, pe prima pagină a cărţii era autograful adresat mie. M-am gândit că este un lucru interesant: cartea costa probabil patruzeci sau cincizeci de dolari, dar autograful îi urcase mult valoarea. Valoarea noastră, a celor care credem în Isus Hristos, este aceea că, într-o zi, vom primi semnătura Autorului.

Eu nu pot înţelege raţiunea suferinţelor şi a persecuţiei. Nu ştiu de ce biserici dintr-o parte a lumii îndură suferinţe groaznice şi lipsuri, în timp ce alte biserici sunt bogate şi nu suferă deloc. Nu ştiu

de ce tinerii evanghelişti care s-au adunat în Amsterdam în 1983 şi 1986 au acum cicatrice de la arsurile şi bătăile pe care le-au îndurat pentru slava lui Hristos, în timp ce eu am fost păzit de astfel de încercări. Nu ştiu de ce Corrie ten Boom a asistat la moartea sorei ei, într-un lagăr nazist, sau de ce Joni Eareckson Tada este acum paralizată de la gât în jos.

Poate că şi tu ai trecut prin suferinţe cărora nu le-ai înţeles rostul. Poate că te-ai mâniat chiar pe Dumnezeu, pentru că le-a îngăduit, în timp ce alţii nu au asemenea probleme. Nu lăsa amărăciunea să lucreze în tine, ci mai degrabă învaţă să te încrezi în Hristos în orice situaţie. Învaţă să spui, împreună cu Pavel: ***"... m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întăreşte"*** (Filipeni 4: 11-13).

Îndurând până la capăt

Acum câţiva ani, călătorind într-una din ţările comuniste din Răsărit, un preot ortodox care mă însoţea mi-a spus: *"Fiecare credincios îşi poartă crucea. Ştiu care e crucea noastră. M-am întrebat însă care este a dvs.?"*. Apoi, privind mulţimea de reporteri care aşteptau în spatele meu, a spus: *"Acum ştiu!"*.

Hristos ne porunceşte să biruim prin puterea pe care numai El ne-o poate da atunci când ne punem încrederea în El şi în promisiunile Lui. Biruieşte!, strigă Mântuitorul. ***"Celui ce va birui"***, scrie Ioan la sfârşitul fiecăreia dintre epistolele către cele şapte biserici. Ne scrie şi nouă, celor care, ca şi creştinii din primul secol, vom suferi pentru Hristos şi Împărăţia Lui. Biruiţi!, au strigat păstorii celor şapte biserici către turmele lor care, apoi, s-au alăturat sfinţilor şi martirilor ştiuţi şi neştiuţi. Biruiţi!, ne spune şi nouă Cuvântul, ca să ne putem alătura cândva acelora care au fost ignoraţi, umiliţi, judecaţi pe nedrept, închişi, bătuţi, torturaţi şi omorâţi. Pe oricine rabdă până la capăt îl aşteaptă o cunună a biruinţei.

Capitolul 7

ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU

Apocalipsa 4-5

Printre cele mai emoţionante momente din viaţa mea sunt şi acelea în care, stând în faţa a mii de oameni, le adresez invitaţia de a-L primi pe Hristos ca Mântuitor şi Domn. Urmăresc lupta interioară care li se oglindeşte pe feţe, atunci când Duhul lui Dumnezeu le atinge inimile. Aceia care se hotărăsc pornesc, unul câte unul, spre locul de mărturie. Deseori văd lacrimi de emoţie pe feţele lor. Uneori văd bucuria lor, ştiindu-se iertaţi de Mântuitorul lor plin de iubire. Dar mai văd şi pacea care li se citeşte în priviri.

Uneori, cei care îşi predau vieţile lui Isus, venind spre locul unde îşi vor mărturisi public credinţa, îi îmbrăţişează pe consilierii spirituali sau pe prietenii cu care au venit. Dar văd uneori feţe care oglindesc confuzie şi îndoială. Aceştia se întreabă de ce sunt acolo, în faţă.

Eu cred că Domnul nostru se gândea la unii credincioşi atunci când i-a vorbit lui Ioan pe Insula Patmos. Hristos cunoştea încercările prin care vor trece credincioşii din bisericile Asiei şi din bisericile din lumea întreagă, pe tot parcursul istoriei omenirii. Hristos ştia preţul pe care ei îl vor avea de plătit pentru a birui. Ştia că vor avea nevoie de puterea Lui pentru a lupta şi de promisiunile Lui că, într-o zi, El însuşi le va şterge lacrimile şi că vor fi cu El etern,

în veşnicie. Încheind fiecare dintre cele şapte epistole, Hristos adresează o invitaţie nu necredincioşilor, aşa cum fac eu, ci credincioşilor. Această invitaţie este, cred, cea mai frumoasă şi plină de putere din toată Biblia.

Când Ioan scria epistolele, el ştia suferinţa pe care o îndurasră creştinii în lupta lor de a rămâne credincioşi. Mai ştia că încercările vor lucra răbdarea şi vor clădi un caracter nou. În epistola sa către romani, apostolul Pavel scrisese: *"... ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre, căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea"* (Rom. 5:3,4). Cuvintele lui Hristos către credincioşi sunt: *"Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar şi pocăieşte-te!"* (Apoc.3:19). Dar răsplata pocăinţei este minunată. Hristos continuă: *"Iată, Eu ştau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine"* (Apoc. 3:20).

Promisiunea prezenţei Sale

Promisiunea prezenţei lui Hristos alături de aceia care trec prin încercări este valabilă pentru toţi creştinii. Suntem asiguraţi că, în furtunile vieţii, Hristos Însuşi stă la uşă, aşteptând să fie invitat înăuntru. El aşteaptă să cineze cu noi, aşteaptă să fie părtaş la durerile noastre, să ne reîmprospăteze curajul, să intre şi să converseze cu noi. Nu suntem singuri. Nu vom fi niciodată. El este acolo; tot ce trebuie să facem este să Îi deschidem uşa. De ce ai nevoie astăzi? Ai nevoie de mângâiere în încercările de care ai parte? Hristos aşteaptă. Ai nevoie de iertarea păcatelor? El bate la uşă. Ai nevoie să te rededici în slujirea lui Dumnezeu? Oricare ar fi nevoia ta spirituală, aminteşte-ţi că Hristos bate la uşa inimii tale chiar acum. El este Domnul întregului Univers şi doreşte să fie şi Domnul vieţii tale. În timpul judecăţii lui Isus în Ierusalim, guvernatorul roman s-a întors către mulţime şi a întrebat: *"Dar ce să fac cu Isus, care se numeşte Hristos?"* (Matei 27:22). După părerea mea, această întrebare este cea mai importantă din câte

s-au pus vreodată. Este şi întrebarea pe care tu trebuie să ţi-o pui. Nimeni nu poate da răspunsul în locul tău. Dacă n-ai luat până acum hotărârea de a-L primi pe Isus Hristos ca Domn al vieţii tale, tu nu vei fi părtaş al promisiunilor Sale. El a spus: *"Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul"* (Apoc. 3:21-22). Ce s-a întâmplat apoi este uluitor. Ioan scrie: *"După aceste lucruri, m-am uitat şi iată că o uşă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe, şi care vorbea cu mine, mi-a zis: «Suie-te aici şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!» Numaidecât am fost răpit în Duhul"* (Apoc.4:1,2). Nu ştim ce însemna pentru Ioan *"în Duhul"*, dar ce a văzut este clar. Datoria noastră este de a încerca, în duh de rugăciune, să pătrundem înţelesul viziunii sale.

Tronul de slavă

Între două capitole, unul conţinând porunci practice către biserici şi altul conţinând teribila ameninţare a celor patru călăreţi ai Apocalipsei, este descrisă viziunea care este temelia nădejdii credinciosului şi a întregii cărţi. Dacă Ioan era îngrijorat de starea lumii, de viitorul ei şi de cum vor face faţă creştinii încercărilor, dacă era uimit de puterea răului şi de *aparenta* neputinţă a binelui, viziunea care a urmat i-a schimbat gândurile. Ea oferă o promisiune la fel de mare şi pentru vremurile noastre. *"Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva"*, scrie Ioan (Apoc.4:2). Este greu de descris Persoana care şedea pe tron. Iată ce spune Ioan: *"Cel ce şedea pe el avea înfăţişarea unei pietre de iaspis şi de sardiu"*. Probabil că Ioan era orbit de slava care înconjura scaunul de domnie, înconjurat de un curcubeu ca o piatră de smarald. *"Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi sunete"*, iar înapoia tronului, reflectând întreaga scenă, era ceva ce părea o mare de sticlă, limpede precum cristalul. Împrejurul scaunului de domnie erau alte douăzeci şi patru

de tronuri, pe care şedeau douăzeci şi patru de bătrâni îmbrăcaţi în alb şi purtând cununi de aur. În jurul tronului stăteau patru făpturi vii. Prima semăna cu un leu, a doua - cu un viţel, a treia avea faţa asemănătoare cu a unui om, iar a patra semăna cu un vultur care zboară (Apoc.4:7). Fiecare făptură vie avea şase aripi şi erau pline de ochi. Impactul vizual al acestei scene trebuie să fi fost copleşitor. De nouăsprezece secole, comentatorii Bibliei analizează scena, numindu-i pe cei douăzeci şi patru de bătrâni (presupuşi a fi cei doisprezece patriarhi ai Vechiului Testament şi cei doisprezece apostoli ai Noului Testament) şi descriind făpturile vii (consideraţi a fi serafimi şi heruvimi, făpturi create pentru a îndeplini poruncile lui Dumnezeu). Ioan nu a avut timp să analizeze ce vedea. Dar a înregistrat amănunţit tot ceea ce a auzit. Acele făpturi puternice, angelice nu se opreau din a spune: ***"Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!"*** (Apoc.4:8).

Atunci când făpturile vii ***"aduceau slavă, cinste şi mulţumiri Celui ce şedea pe scaunul de domnie şi care este viu în vecii vecilor"*** (Apoc. 4:9), cei douăzeci şi patru de bătrâni cădeau înaintea Lui, I se închinau şi îşi aruncau cununile înaintea Lui, spunând:

"Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost făcute!" (Apoc.4:11).

Mister şi măreţie

Din acest moment, bătrânul apostol este condus în prezenţa Misterului din spatele Universului. Dumnezeu nu poate fi descris. Ioan putea doar să descrie reacţia faţă de prezenţa lui Dumnezeu, atât la făpturile angelice cât şi la cele umane. Da, ar fi putut descrie culori şi splendori, măreţie şi putere, dar, deşi stătea înaintea Lui, Dumnezeu rămânea un mister pentru Ioan - şi pentru noi -, Misterul care a fost, care este şi care va fi întotdeauna, Misterul din spatele Creaţiei şi a păstrării ei, Misterul vrednic să primească slava, cinstea şi puterea.

Hristos cel înviat îl chemase pe Ioan în prezenţa lui Dumnezeu pentru ca bătrânul - şi prin el, toţi - să ştim că: în spatele Universului există o Putere şi o Persoană vrednică de laudele şi încrederea noastră. În ciuda multor afirmaţii contrare, noi nu suntem abandonaţi pe o Planetă ce se învârteşte nebuneşte în Univers, pierdută între galaxii de sori arzători şi de corpuri cereşti stinse. Noi suntem copiii unui Dumnezeu mare şi minunat care locuieşte în mijlocul slavei şi care duce la îndeplinire planurile Sale cu privire la creaţia Sa.

Acest mister este sursa nădejdii noastre. Puterile pregătite pentru a distruge nu reprezintă puterea supremă. Nici persoanele cu autoritate în viaţa noastră nu reprezintă puterea finală, supremă; mame, taţi, profesori, păstori, consilieri spirituali, politicieni, diplomaţi, bancheri, ofiţeri de poliţie, asistenţi sociali, supraveghetori şi temniceri, vameşi, dictatori şi soldaţii lor, regi şi preşedinţi - toţi vor sta într-o zi, neputincioşi, înaintea lui Dumnezeu.

Apocalipsa a fost scrisă pentru a ne reda speranţa. Nu sunt sigur de forma în care Ioan a avut viziunea, dar sunt sigur de adevărul pe care îl prezintă. Acela că există un Dumnezeu în spatele întregii Creaţii. Deşi rămâne, în multe privinţe, învăluit în mister, eu sunt convins că El a creat Planeta noastră, El m-a creat pe mine şi că El îşi iubeşte Creaţia şi are un plan pentru a o mântui. Dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi meritat laudele noastre.

George Ladd a scris despre această scenă: *"Oricât de necontrolabile par forţele răului pe Pământ, ele nu pot anula sau eclipsa faptul că, în spatele a tot ce se vede, Dumnezeu stă pe scaunul Său de domnie, cârmuind întregul Univers"* (Un comentariu al Apocalipsei lui Ioan, pg.70). Dumnezeu cârmuieşte! Acest adevăr este prezent în fiecare capitol al cărţii lui Ioan şi dacă-l crezi, îţi va schimba viaţa. Încredinţează-ţi viaţa şi viitorul, lui Dumnezeu, căci numai El cunoaşte viitorul. Poţi să te încrezi în El, pentru că te iubeşte şi pentru că El guvernează Universul.

De unde ştiu că mă iubeşte? Ştiu că L-a trimis pe singurul Său Fiu pentru a muri pe cruce pentru păcatele noastre. ***"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"*** (Ioan 3:16). De unde ştiu că guvernează Universul? Ştiu

că Isus Hristos a distrus puterea întunericului şi a păcatului prin învierea Lui din morţi. Hristos este viu!

Deodată, Ioan vede că Dumnezeu ţine în mână o carte *"scrisă pe dinăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi"* (Apoc. 5:1). Un înger strigă: *"Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?"* (Apoc. 5:2). S-a aşternut tăcerea. Ioan plângea, pentru că *"nu se găsea nimeni (...) care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea"* (Apoc. 5:3).

De ce plângea Ioan?

Dumnezeu Însuşi ţinea în mână un comunicat, o scrisoare, ultimele ştiri, o listă şi nimeni nu era vrednic să rupă peceţile. Ioan plânge. Nu este nimeni care să ne poată spune ce scrie în carte? Nu este nimeni vrednic să ne transmită mesajul lui Dumnezeu? Deodată, unul dintre bătrâni se apropie de Ioan şi îi spune: *"Nu plânge: Iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei"* (Apoc. 5:5). Ioan s-a întors atunci în direcţia în care arăta bătrânul. Ce aştepta el să vadă? Un leu, bineînţeles, simbolul tradiţional evreiesc al biruitorului Mesia, care urma să vină pe Pământ pentru a-şi salva poporul de jug. Dar Ioan scrie: *"... am văzut stând în picioare un Miel. Părea jungheat"* (Apoc.5:6).

Un alt mister. Cine era Mielul acela? Cu ani în urmă, chiar el, Ioan, transcrisese cuvintele lui Ioan Botezătorul, care-l identificau pe Hristos cu Mesia: *"Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!"* (Ioan 1:29). Mielul era Isus, Mesia, Unsul lui Dumnezeu, singurul Lui Fiu. Hristos a avut de jucat două roluri în mântuirea omenirii. Mai întâi, El S-a întrupat. În acel trup umil, El a suferit şi a murit. Prin jertfa Sa, pedeapsa pentru păcatul omenirii a fost plătită. În al doilea rând, El va cârmui ca Domn, ca Mesia promis, ca leul lui David, în splendoare şi putere.

Ioan îl privea pe Mielul lui Dumnezeu, Cel ce a adus jertfa desăvârşită. Deodată, apostolul Îl vede pe Hristos - Mielul înjunghiat - luând din mâna lui Dumnezeu cartea pe care nimeni nu îndrăznise s-o deschidă. Bătrânii şi făpturile vii s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, cântând şi lăudându-L. Universul a auzit atunci *"o cântare nouă"*: *«Vrednic eşti tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru. Şi ei vor împărăţi pe pământ!»"* (Apoc. 5:9-10).

Apoi Ioan a văzut *"de zece mii de ori zece mii şi mii de mii"* de îngeri, aşezaţi împrejurul scaunului de domnie, alăturându-se în cântarea aceea de laudă pentru Hristos - Mielul, care umplea prăpastia de tăcere dintre Dumnezeu şi creaţia Sa: *"Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!"* (Apoc. 5:12).

Viziunea se lărgeşte. Cântarea se aude mai tare. Ioan spune, cuprins de uimire: *"Şi pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, şi tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului să fie lauda, cinstea, slava şi stăpânirea în vecii vecilor!»"* (Apoc. 5:13).

Din nou bătrânii cad înaintea scaunului de domnie şi se închină, iar cele patru făpturi vii rostesc solemn *"Amin!"*.

Misterul Trinităţii

Capitolele 4 şi 5 ale Apocalipsei conţin două mari adevăruri spirituale. În primul rând, există un Dumnezeu puternic în centrul Creaţiei care este vrednic de încrederea şi laudele noastre. În al doilea rând, mijlocitorul între Dumnezeu şi om este Isus, Mântuitorul şi Domnul nostru. Prezenţa lui Dumnezeu în splendoarea Sa, înconjurată de slavă, ne orbeşte. Fără să-L cunoaştem pe Hristos nu ne putem nici măcar închipui cine şi cum este Dumnezeu. Dar vedem în Isus, Mielul lui Dumnezeu, tot ceea ce avem nevoie ca să cunoaştem din Dumnezeu. Isus i-a spus lui Filip: *"Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl"* (Ioan 14:9). De la Isus învăţăm tot ceea ce avem nevoie să ştim despre Dumnezeu.

Viziunea lui Ioan este sursa de nădejde de care ne putem agăţa. Dacă Dumnezeu ar sta izolat, înălţat pe un tron înconjurat de tunete

şi fulgere, ce nădejde am mai avea într-un asemenea Dumnezeu, puternic, dar impersonal? Dar ar fi o greşeală foarte mare să-L socotim pe Isus doar un om extraordinar, care a suferit şi a murit, care ne-a dat un exemplu de cum trebuie să trăim; un om bun, omorât de oameni de nimic, aşa cum şi Lincoln şi Gandhi au fost asasinaţi. Isus nu a fost doar un om bun. El este Dumnezeu şi Fiul lui Dumnezeu. El este acelaşi Dumnezeu atotputernic ce se descoperă în dragoste. În viziunea lui Ioan Îl vedem pe Tatăl prin perspectiva vieţii, morţii şi învierii Fiului, iar a treia Persoană a Trinităţii, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ne face toate aceste lucruri cunoscute. Cine poate să explice un asemenea mister?

Descriind viziunea, Ioan ar dori să ne vadă şi pe noi în acea mulţime din jurul tronului; să ne vadă aruncându-ne la pământ şi lăudându-L pe Dumnezeu; ridicându-ne glasul spre a cânta slava lui Dumnezeu. Acesta este adevărul minunat al descoperirii lui Ioan: Isus, Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu, este singurul vrednic să desfacă peceţile cărţii lui Dumnezeu şi să facă de cunoscut Cuvântul lui Dumnezeu. Numai Isus, Domnul înviat, poate să ne conducă prin viitorul pe care cartea lui Dumnezeu îl descoperă.

Adevărul venirii Lui

În vara anului 1989, am fost intervievat de un reporter al unui ziar londonez, care m-a întrebat dacă sunt de părere că lumea Îl va recunoaşte pe Isus atunci când El va reveni pe Pământ. Am auzit oameni spunând că, dacă Isus ar veni acum, ar fi probabil crucificat mai repede decât acum două mii de ani. I-am răspuns reporterului fără ezitare: *"Da, pentru că atunci nu va mai veni călare pe un măgar. El vine ca Rege al regilor şi Domn al domnilor"*. Orice crezi despre Isus Hristos, să ştii că El nu Se va reîntoarce ca rob. El vine ca Împărat.

Când citim descrierile slavei lui Hristos glorificat şi ale tronului de judecată, ştim că simplele cuvinte nu sunt capabile să redea realitatea. Maiestatea Dumnezeului nostru nu poate fi percepută de

minţile noastre limitate. Acesta este Domnul Isus Hristos, Dumnezeul puterii şi slavei, Dumnezeul care Se va întoarce în lumea noastră.

Un rabin a spus, nu de mult, unui grup de turişti creştini care vizitau Israelul: *"Ştiţi, religiile noastre nu sunt chiar atât de diferite. Când Mesia va veni, Îl vom întreba: «Este aceasta prima sau a doua Ta venire?»"*. Dar umorul acestei remarci nu poate ascunde consecinţele ei grozave. Pentru că, atunci când Hristos va reveni, această mică diferenţă va însemna totul.

Isus Hristos, Mesia, s-a prezentat de atâtea ori ca fiind Mântuitorul lumii. El a spus: ***"Iată Eu stau la uşă şi bat"***. De douăzeci de secole El îşi trimite profeţii, apostolii, sfinţii, martirii şi credincioşii - precum tu sau eu - în lume, pentru a propovădui Numele Lui. El ne cere să ascultăm glasul Lui, să-L recunoaştem, prin credinţă, şi să-L primim în vieţile noastre ca Domn. Atunci când Îl vom vedea faţă în faţă va fi prea târziu să ne hotărâm.

Iată cuvintele lui Isus din Evanghelia după Matei: ***"Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri"*** (Matei 7:21). În Evanghelia medicului grec, Luca, Isus spunea:

"Căci (...) mulţi vor căuta să intre, şi nu vor putea. Odată ce Stăpânul casei se va scula şi va încuia uşa, şi voi veţi fi afară, şi veţi începe să bateţi la uşă, şi să ziceţi: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» drept răspuns, El vă va zice: «Nu ştiu de unde sunteţi». Atunci veţi începe să ziceţi: «Noi am mâncat şi am băut în faţa Ta, şi în uliţele noastre ai învăţat pe norod». Şi El va răspunde: «Vă spun că nu ştiu de unde sunteţi; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii». Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov, şi pe toţi proorocii în Împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară" (Luca 13:24-28).

Ce scenă sfâşietoare! Ce dramatic va fi pentru aceia care au fost orbiţi de mândria lor personală sau de inteligenţa lor, de ideile lor înşăduitoare, de necredinţa în adevărul cuvintelor lui Hristos! Căci de două mii de ani, Cuvântul lui Dumnezeu este propovăduit fără încetare. Eu însumi l-am predicat de mii de ori în ultimii cincizeci de ani. Nici un om din lumea civilizată nu poate pretinde că n-a auzit

vestea că Isus Hristos vrea să fie Domn al vieții sale. Nimeni nu se poate scuza folosind ignoranța, drept pretext.

Sfânta Scriptură este cartea cea mai citită din istoria lumii. Chiar și astăzi, vânzarea de Biblii întrece vânzarea oricărei alte cărți. În țările est-europene, care și-au câștigat de curând libertatea, nu sunt îndeajuns de multe exemplare pentru a satisface foamea după Dumnezeu a oamenilor. Societatea Biblică Internațională, Societatea Biblică Americană și alte organizații au donat milioane de exemplare, care nu sunt nici pe departe suficiente. Nici un roman polițist, sau carte de spionaj sau carte de cult, sau orice altceva nu întrece Biblia, ca număr de exemplare vândute. Adevărul nu este deci departe. Atunci, ce scuze mai ai?

Una dintre probleme este că Satana este viu și se simte bine pe Pământ. El este un mincinos și un înșelător care stă în spatele nostru, bătându-și joc, ironizând și râzând de Cuvântul lui Dumnezeu, convingând oamenii că Biblia este o carte printre atâtea altele. *"Este plină de judecăți"*, spune el; *"Este plină de găuri"*. Dar Satana este ***"mincinos și tatăl minciunii"***, spune Biblia (Ioan 8:44). Sunt de acord cu Peter de Parrie, un tânăr autor, care afirmă că i se pare ciudat ca aceeași oameni care nu se gândesc să pună la îndoială instrucțiunile de funcționare ale aparatului video sau cuptorului cu microunde *"se reped cu întrebări privitoare la instrucțiunile lui Dumnezeu în cele mai importante chestiuni ale vieții"*. Dacă manualul aparatului lor de filmat japonez îi atenționează să îl ferească de apă, ei așa fac, dar dacă Biblia, care are o autoritate incomparabil mai mare și un termen de garanție mult mai îndelungat, le spune: ***"Fugiți de curvie!"***, ei refuză să mai asculte.

Un cuvânt pentru națiuni

Mă găseam, cu câțiva ani în urmă, în biroul unui politician sus pus. La un moment dat, m-am uitat țintă în ochii lui și l-am întrebat: *"Domnule, l-ați primit vreodată pe Hristos ca Mântuitor al vieții dumnevoastră?"* N-a răspuns nimic. După mai mult de un minut de tăcere, a spus: *"Știți, nimeni nu mi-a pus întrebarea aceasta până*

acum". L-am întrebat dacă nu ar dori să-L primească pe Hristos chiar atunci și să capete siguranța vieții veșnice. *"Asta înseamnă pocăință"*, i-am spus, întinzând mâna spre el. I-am explicat că înseamnă credință în Isus Hristos, și numai în El. A rămas tăcut timp de două sau trei minute. Apoi, întinzând mâna spre mine, mi-a spus: *"Vreau să-L primesc acum"*. Ne-am rugat amândoi. Era membru al unei biserici. Toată viața fusese printre creștini, dar nu se predase niciodată Domnului. Nimic pe lume nu contează mai mult decât această mărturie personală.

Mama mea obișnuia să se uite pe fereastră în fiecare dimineață și să spună: *"Poate vine Domnul astăzi"*. Ea trăia cu această speranță. Semnele venirii Lui nu au fost niciodată atât de clare ca acum. Toți aceia care se găsesc în afara familiei lui Hristos se află sub judecata lui Dumnezeu. Pentru a fi părtași la răsplata vieții veșnice și a siguranței în prezența Dumnezeului Apocalipsei, trebuie mai întâi să-L recunoaștem pe Fiul Său. Acest lucru nu este facultativ, orice ți-ar spune instinctul, tradiția sau credința ta.

În prima sa epistolă, Ioan scrie: ***"Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața"*** (1 Ioan 5:12). Simplu, nu-i așa? Fără o cunoaștere personală a lui Hristos ca Domn, posibilitatea de a fi în pace cu Dumnezeu dispare brusc, atunci când viața ta ia sfârșit.

În Apocalipsa, Ioan înregistrează îndemnul adresat de Hristos credincioșilor de a birui. În epistole el scrie: ***"Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?"*** (1 Ioan 5:5). Apoi adaugă: ***"Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său"*** (1 Ioan 5:10). Mai mult, oricine nu crede că Isus Hristos este Fiul proslăvit al lui Dumnezeu este împotriva lui Hristos. Ioan numește o asemenea persoană Anticrist. ***"Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl"*** (1 Ioan 2:22,23). Logica este simplă și absolut convingătoare. Cuvântul lui Dumnezeu este limpede.

Ioan ne îndeamnă apoi să rămânem credincioşi învăţăturilor Scripturii pe care le-am primit în cursul anilor. ***"Ce aţi auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce aţi auzit de la început, şi voi veţi rămâne în Fiul şi în Tatăl"*** (1 Ioan 2:24).

Răsplata credincioşiei, promisă de învăţăturile Scripturii, este viaţa veşnică, spune Ioan în versetul următor. Hristos vine să-Şi ia Biserica. Aceasta ar trebui să fie speranţa noastră. Ce slavă mai mare poate exista decât aceea de a sta înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, de a ne smeri în faţa măreţiei Sale de necuprins şi de a-L auzi spunând: ***"Bine, rob bun şi credincios"*** (Matei 25:21).

PARTEA A TREIA

ÎN MIJLOCUL FURTUNII

Capitolul 8

FUGA DIN PARADIS

"M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, şi a pornit biruitor, şi ca să biruiască."

(Apoc. 6:2)

"La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul" (Gen.1:1). Prin însăşi natura Lui, Dumnezeu creează. El este Creatorul, pe care-L descoperim în Creaţia Sa. Apostolul Pavel spune: ***"În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El"*** (Rom.1:20). Dacă cunoaştem ceva despre Creţia Lui, ştim ceva despre Dumnezeu. Căci ceea ce face Dumnezeu este să creeze.

În cartea Genesa, cartea începutului, citim cum Dumnezeu a făcut Pământul şi tot ce se află pe el. El l-a făcut neasemuit de frumos: mările, munţii, pădurile maiestuoase, preeriile şi toate formele de relief, de o varietate infinită, care populează orice parte a Planetei noastre. Toate acestea şi universul care ne înconjoară au fost făcute de Dumnezeu: sunt creaţia Lui.

Eu şi Ruth locuim în munţi, în Carolina de Nord. În fiecare zi trăim minunea răsăritului şi a apusului de soare, ca şi cum ar fi pentru prima oară când am asista la un astfel de spectacol. Lumea din jurul nostru este plină de minuni. Psalmistul David scrie: ***"Cerurile spun slava lui Dumnezeu, şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui"*** (Ps.19:1). Dacă ai stat vreodată într-o poiană, într-o dimineaţă cețoasă de vară, oriunde de-a lungul Parcului Blue Ridge, cred că ştii acum ceva despre lucrarea mâinilor lui Dumnezeu.

De când oamenii au zgâriat primle lor desene pe piei uscate de animle, pe papirus sau pe pereţii peşterilor, ca la Altamira şi Aurignac, ei au lăudat frumuseţea uimitoare a Creaţiei lui Dumnezeu, chiar dacă o făceau în mod inconştient. Lumea creată de Dumnezeu a fost perfect gândită pentru viaţă, cu hrană, ape repezi strălucitoare de munte şi orice lucru plăcut. A fost concepută de Dumnezeul nostru plin de iubire spre bucuria singurelor fiinţe făcute după chipul Său, bărbatul Adam şi femeia Eva.

Imaginea Paradisului, prezentată în cartea Genesa, este scurtă, dar frumoasă. Moise scrie: ***"Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; şi a pus acolo pe omul pe care-L întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuţi la vedere şi buni la mâncare, şi pomul vieţii în mijlocul grădinii, şi pomul cunoştinţei binelui şi răului ... Domnul Dumnezeu a luat pe om şi l-a aşezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze şi s-o păzească"*** (Gen. 2:8-9;15).

Aceasta era viaţa de care Dumnezeu ar fi vrut să ne bucurăm pentru totdeauna, dar El a făcut ceva ce numai un creator plin de dragoste ar face: ne-a dat minte şi voinţă proprie. Biblia ne spune că Dumnezeu doreşte să aibă o relaţie de părtăşie cu noi. Nu ne-a făcut roboţi sau făpturi fără minte, ci fiinţe capabile să facă alegeri, să iubească. Ce s-a întâmplat cu omenirea de când Creaţia este rezultatul alegerilor pe care le-am făcut prin voinţă proprie? De când Adam şi Eva au fost amăgiţi de Satana în Grădina Edenului, crezând că pot fi ***"ca Dumnezeu"***, omenirea a fost nevoită să-şi ducă existenţa într-o lume mai puţin plăcută decât Edenul. Suntem vinovaţi de a fi păcătuit împotriva Creatorului nostru.

Toţi au păcătuit

Alegând să nu asculte de Creatorul lor, Adam şi Eva au păcătuit. Ce este păcatul? Teologul şi scriitorul dr. Myron Augsburger spunea:

"Păcatul este pervertirea binelui; este forma ieftină a ceva mai bun. Păcatul nu se referă doar la lucrurile pe care le-am făcut; el este, mai degrabă, o pervertire profundă a fiinţei noastre care ne determină să ne autoîndumnezeim şi să ne cerem independenţa. În acest mediu al centrării în sine, noi ne formăm după propria noastră imagine, încetând să mai fim ceea ce am fost concepuţi să fim: *oameni creaţi după chipul lui Dumnezeu.*

Soluţia pentru păcatul nostru nu este să ne întoarcem de la lucrurile rele pe care le-am făcut. Soluţia este să ne întoarcem la Dumnezeu şi să ne deschidem fiinţa pentru a-L primi. În fond, orice păcat este îndreptat împotriva lui Dumnezeu" ("Conştiinţa în formă de Hristos", 29).

Să ne oprim puţin din studiul revelaţiei lui Ioan şi să vedem de unde a pornit omenirea şi cât de coruptă este acum. Însăşi imaginea călăreţilor indică gravitatea consecinţelor păcatului. Prin aroganţă, îndărătnicie şi trufie, lumea şi-a câştigat pedeapsa. În goana noastră, ne-am afundat în mlaştina dilemei umaniste. Este trist faptul că două secole de cercetare ştiinţifică şi tehnologică au convins omenirea că Dumnezeu nu are nici o contribuţie la actul de creaţie. Prin studiu şi geniu, cele mai pătrunzătoare minţi ale omenirii au atins marginile creaţiei divine şi au decis că nu există Dumnezeu. Mă gândesc la copilul care, atât de absorbit fiind de avionul lui de hârtie, uită de Boeing-ul 747 care îl poartă în jurul lumii.

Afirmaţia de bază a umanismului este aceea atribuită scriitorului existenţialist Jean-Paul Sartre: *"omul se inventează pe sine"*. Ea exprimă eroarea fundamentală. Psihiatrul Viktor Frankl, supraviețuitor al unui lagăr de exterminare nazist, a scris, în replică la afirmaţia lui Sartre: *"Eu cred că sensul existenţei noastre nu este inventat de noi, ci mai degrabă descoperit"* ("Omul în căutarea sensului vieţii"). Cu alte cuvinte, importanţa şi sensul vieţii nu depind de cine suntem, ci de ce facem cu tot ce ne-a dat Dumnezeu.

Problema mereu actuală este că oamenii nu fac ce ştiu că este bine. Ei îşi urmează propriile lor dorinţe, contrare voii lui Dumnezeu, dar *"fiindcă am semănat vânt vom secera furtună"* (Osea 8:7). Pavel scrie în epistola sa către Romani: ***"Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu"*** (Rom.3:23). Cealaltă jumătate a ecuaţiei este: *"plata păcatului este moartea"* (Rom.6:23). Cauza este încăpăţânarea noastră; preţul este despărţirea veşnică de Dumnezeu.

Înşelătorul

Primul călăreţ descris de Ioan în cartea Apocalipsa călăreşte un cal alb. Au existat multe controverse cu privire la identitatea călăreţului. Textul ne spune că acesta poartă o cunună, iar în mână ţine un arc. În capitolul 19, Hristos este înfăţişat pe un cal alb, purtând multe cununi. Această descriere i-a dus pe mulţi la concluzia că acel călăreţ din capitolul 6 este Hristos. Eu nu susţin această părere. În limba greacă în care este scris textul, cuvântul pentru cununa pe care o poartă călăreţul calului alb este *"stephanos"*, ce se referă la cununa victoriei, purtată de un învingător. Cununile pe care Hristos le poartă în capitolul 19 se numesc, în limba greacă, *"diadema"*, cununi împărăteşti. Deşi călăreţul calului alb se aseamănă cu Hristos, înfăţişarea lui este, în mod deliberat, înşelătoare. O privire mai atentă ne descoperă adevărata lui natură. El este un învingător care porneşte ***"ca să biruiască"***, nerăbdător să îi îndepărteze pe toţi cei care îi stau în cale; caracteristica lui este dorinţa de putere. Deci, cine este acest călăreţ? El nu este Hristos, ci un înşelător care caută să amăgească inimile şi minţile oamenilor. Scopul lui este acela de a-i face pe oameni să îl recunoască drept domn pe el, şi nu pe Hristos.

Este necesar să ne amintim mereu că Biblia îl numeşte pe Satan înşelător, adversar implacabil al adevărului lui Dumnezeu. Isus, vorbind despre Satana, spune: ***"El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii"*** (Ioan 8:44). În Apocalipsa capitolul 20, Ioan vorbeşte despre judecata finală a diavolului *"care-i înşela"* (versetul 10).

Călăreţul care amăgeşte este în plină activitate în lume încă de la începutul ei. El a lucrat în grădina Edenului, când s-a apropiat de Adam şi Eva şi prin puterea lui diabolică de a amăgi i-a convins să îi întoarcă spatele lui Dumnezeu şi să nu asculte de porunca Lui clară. Drept rezultat, rasa umană a căzut din slavă, în deznădejde şi moarte.

De la Eden până la Armaghedon există o luptă continuă între forţele lui Dumnezeu şi forţele Satanei, între lumină şi întuneric, între bine şi rău. Orice bărbat, femeie şi copil sunt prinşi în acest război. Satana luptă să domine şi să distrugă creaţia lui Dumnezeu. În acelaşi timp, Creatorul nostru plin de dragoste şi milă încearcă să salveze ceea ce a creat. Grădina Edenului a fost "runda întâi" a luptei. De atunci ea a devenit ceea ce dr. Arno C.Gaebelein a numit, *"conflictul tuturor vremurilor"*. Cândva, Satana şi lucrările lui vor fi distruse definitiv, iar Hristos va cuceri victoria, dar până atunci lupta continuă.

Conflictul dintre Cain şi Abel a fost lucrarea Înşelătorului. El a semănat nemulţumire între israeliţii care au fost scoşi de Dumnezeu din Egipt, convingându-i că un viţel de aur i-ar putea salva sau că ar fi trebuit să se întoarcă la "huzurul" din Egipt. El rătăcea prin pustia Sinai, răspândind minciuni printre copiii lui Israel, pentru a-i face să pună la îndoială promisiunile lui Dumnezeu şi pentru a-i împiedica să intre în Ţara Făgăduinţei. Lupta a continuat fără încetare: Dumnezeu îndemnând omenirea să-L urmeze pe calea păcii şi siguranţei; răul, năpustindu-se pe calul său alb, pândind, ademenind, minţind şi înşelând pe cei nepăsători.

Călăreţul care amăgeşte l-a sedus pe Samson, judecătorul evreu, dotat de Dumnezeu cu o putere neobişnuită. A ajuns apoi la David, împăratul Israelului, căruia i-a promis plăceri netulburate, pe care trebuia să le obţină prin uciderea soţului Bat-Şebei. După această faptă, sabia nu s-a mai îndepărtat de casa lui David. Călăreţul a alergat apoi la Iuda şi i-a promis putere în schimbul trădării singurului Fiu al lui Dumnezeu. Dar Iuda a primit, în loc de putere, o frânghie cu care s-a spânzurat.

Lucrarea trădării

Primul călăreț năvălește în viețile noastre astăzi așa cum face de mii de ani. Zgomotul venirii sale se aude din ce în ce mai tare. Ne promite orice, în schimbul neascultării noastre față de Dumnezeu. Aceia care cred în Isus Hristos trebuie, dar, să facă tot ce pot, prin puterea lui Dumnezeu, ca să se împotrivească amăgirii.

Una dintre cele mai mari probleme ale omenirii este faptul că anii de minciună au condus la erodarea moralei și valorilor creștine. Înșelătorul a amăgit cultura americană și a convins oameni importanți din guvern, mass-media, universități și chiar biserici că negrul este alb și răul este bine. Un sondaj Gallup arăta, în 1985, că 90% din americani pretind să aparțină tradiției iudeo-creștine. Dar realitatea vieții de zi cu zi în America și în Occident demonstrează că morala biblică este abandonată. Cultura tradițională va accepta orice set de valori sau principii și orice fel de conduită, atîta timp cât nu sunt, în mod evident, creștine.

În articolul ei intitulat "Numele binelui și al răului" publicat de ziarul "First Things", profesorul Joyce A. Little scrie: *"Nefiind dispus să fie imaginea lui Dumnezeu în această lume și incapabil, în ciuda multor afirmații contrare, de a deveni Dumnezeu, în orice sens serios al cuvântului, omul modern caută ceva - orice, de fapt - care să-l informeze, să-i dea o identitate: conștiința cosmică a filozofiei New Age, vrăjitoria mitologiei, arhetipurile psihologiei lui Jung, eroul cu o mie de fețe a lui Joseph Campbell, călătoria lui Carl Sagan prin Univers, cultul pentru Elvis, Marilyn și Madonna, relațiile lui Robin Leach cu lumea celor bogați și celebri, consilieri și astrologi personali, puteri demonice promise de cultele satanice. Nici o piatră nu a rămas neîntoarsă în această căutare frenetică a drumului de urmat"* ("First Things", mai 1992, 29).

Cultura tradițională militează împotriva virtuților creștine. De câte ori am auzit de "fundamentaliști", atacați de presă, sau de formule ironice precum "brașoave biblice"! În timp ce principiile și valorile dispar, chiar și unii lideri creștini sunt atrași de momeala păcatului și cad din har. Apostolul Petru ne avertizează pe toți:

"Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, și caută pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că și frații voștri în lume trec prin aceleași suferințe ca voi" (1 Petru 5:8-9). Înșelătorul, călare pe calul său alb, este acum liber în lume. A reușit să amăgească pe mulți și își etalează acum cununa victoriei.

Judecata sigură a lui Dumnezeu

În unele privințe, judecata lui Dumnezeu este ca durerea în trup. Când simțim o durere sau o jenă, de obicei așteptăm un timp ca să dispară. Dar dacă durerea continuă și crește, mergem să consultăm un doctor pentru a ști ce o cauzează. În acest stadiu, doctorul poate trata și ușura durerea. La început, durerea este ca o alarmă, anunțând un pericol potențial. Scopul durerii a fost de natură *corectivă* - să ne anunțe că ceva nu este în regulă, așa încât noi să acționăm pentru a îndepărta neregula.

Judecata lui Dumnezeu este deseori *corectivă*, în sensul deja explicat. Are intenția să ne reamintească de necesitatea de a ne pune de acord cu Dumnezeu înainte ca alte complicații să apară. Dumnezeu folosește uneori încercările pentru a ne învăța și ne ajuta să devenim mai eficienți pentru slava Lui. Autorul epistolei către evrei scrie: ***"Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului, și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește (...) Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată, pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii"*** (Evrei 12:5,6,11).

Cei patru călăreți ai Apocalipsei dezvăluie probleme morale și spirituale adânci care afectează viețile noastre. În capitolele următoare vom analiza pe fiecare dintre acești patru călăreți, pentru a afla ce dorește Dumnezeu să ne spună. În fiecare perioadă din istoria omenirii au existat înaintași ai acestora, cu misiuni bine determinate; nu numai pentru creștinii din bisericile Asiei, dar și pentru noi, cei de astăzi.

Undeva, deasupra Insulei Patmos, sigiliul a fost rupt. Cei patru călăreți sunt gata să-şi încalece armăsarii. Apoi Ioan aude pe una dintre cele patru făpturi, care slujea lui Dumnezeu la Tronul Său de slavă, strigând cu nerăbdare ***"Vino!"*** Apoi, spune textul, călărețului ***"i s-a dat o cunună"*** (Apoc.6:2). Le fel de fulgerător precum a apărut, călărețul dă pinteni armăsarului său alb pursânge şi se năpusteşte asupra Pământului ***"ca să biruiască".***

Imaginea trebuie să fi fost foarte limpede pentru Ioan. Văzuse probabil legiunile romane invadând Ierusalimul, conduse de un centurion biruitor călare pe un mândru armăsar alb, ținând în mână un arc, simbolul victoriei şi puterii. Poate că viziunea este chiar o retrospectivă subtilă a unui eveniment care s-a întâmplat în Imperiul Roman, înainte de exilul lui Ioan în Patmos.

Romanii erau curajoşi, dar se temeau totuşi de vecinii lor, parții, care amenințau hotarele de răsărit ale imperiului. Parții călăreau cai albi, iuți şi erau arcaşi neîntrecuți. În anul 62 d.Hr. armata romană a fost învinsă de către parți şi obligată să se predea. Se pare că parții erau arcaşi atât de îndemânatici, încât chiar în galopul calului puteau să ochiască un duşman, aflat şi el călare, pe câmpul de bătaie. William Barclay scrie că mai există încă o expresia englezească veche, *"lovitura Parților"*, care înseamnă *"o lovitură finală, devastatoare, la care nu mai există nici o posibilitate de a răspunde"*.

Uraganul care se apropie

Revăzând diverse comentarii ale cărții Apocalipsa, îmi stăruie în minte întrebarea: sunt judecățile profețite de Ioan inevitabile? Se vor întâmpla ele în mod sigur sau pot fi cumva întârziate sau chiar îndepărtate? Cu alte cuvinte, sunt ele *condiționate,* astfel încât pot fi evitate prin pocăință şi credință sau sunt *necondiționate,* se vor întâmpla oricum?

Nu este o întrebare la care să se găsească uşor un răspuns. Probabil că unii dintre cei ce studiază în mod sincer Biblia nu îmi vor împărtăşi părerea. Totuşi, după un studiu atent, am ajuns la

concluzia că răspunsul este: *ambele*! Într-un moment cunoscut numai de Dumnezeu, cei patru cai şi călăreții lor se vor năpusti pe scena istoriei acestei lumi, aducând înşelăciune, războaie, foamete şi moarte de proporții nemaiîntâlnite până acum. Dumnezeu îi va folosi pe acești patru călăreți într-un înfricoşător act de judecată a lumii şi, aşa precum un val uriaş mătură totul în cale, înainte să se spargă de țărm, tot aşa, nimic nu le va putea sta în cale călăreților. Biblia spune limpede că judecata lui Dumnezeu este certă şi se apropie: ***"pentru că*** [El] ***a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta ..."*** (Fapte 17:31).

Dovezile judecății, deja vizibile în lume, demonstrează că sfârşitul este aproape. Poate că judecata lumii a şi început. Dar, chiar şi aşa stând lucrurile, eu cred că există speranța unei amânări, dacă poporul lui Dumnezeu reacționează la timp şi vine înaintea Lui în umilință şi rugăciune. De-a lungul istoriei au existat multe ocazii în care Dumnezeu a amânat judecata, deoarece oamenii s-au pocăit şi s-au întors la El în credință şi ascultare. Pocăința sinceră este unica noastră speranță.

De-a lungul secolelor, multe plânsete de suferință s-au auzit în lumea noastră. Atâtea nenorociri sunt consemnate pe paginile cărților de istorie - războaie, foamete, moarte. Luptele şi conflictele au fost mereu prezente printre oameni, încă din ziua în care Adam şi Eva au ales să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. De atunci, moartea bântuie fiecare oraş şi cătun din lume. Uneori, în mod surprinzător, avem parte şi de perioade de pace şi linişte. De ce? Eu cred că Dumnezeu Îşi opreşte, din când în când, judecățile, uneori pe perioade de generații, pentru că există oameni care ascultă chemarea Sa şi se întorc la El, în pocăință şi credință.

Să ne amintim, de exemplu, de modul în care a procedat Dumnezeu cu poporul capitalei Ninive a Asiriei. Era un popor rău, păgân, idolatru, care a luptat de multe ori împotriva poporului lui Dumnezeu. Domnul a trimis pe profetul Iona la Ninive, pentru a face cunoscută judecata ce urma să vină asupra lor: ***"Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi vesteşte acolo strigarea pe care ți-o voi da! (...) «Încă patruzeci de zile, şi Ninive va fi***

nimicită!»" (Iona 3:2,4). Dar, când împăratul cetății a auzit mesajul lui Iona, s-a căit şi a poruncit şi poporului să se pocăiască. Aşa încât Dumnezeu nu a mai pedepsit cetatea. Mai târziu, însă, când fărădelegea a crescut iarăşi, şi oamenii nu s-au pocăit, Dumnezeu a judecat cetatea Ninive. De multe ori lucrurile se petrec la fel. Într-o zi, judecata va veni peste lume în toată puterea sa, dar, între timp, mâna lui Dumnezeu se opreşte din a ne pedepsi, aşa cum primul cal, cel alb, este încă reținut până să fie lăsat liber în lume.

Chemarea la arme

N-aş vrea să creadă cineva că, întrucât judecata finală este inevitabilă, noi trebuie să stăm deoparte cu brațele încrucişate şi să nu facem nimic pentru a lupta împotriva răului. Da, judecata finală a lui Dumnezeu este inevitabilă, dar numai El ştie când se va produce. Până atunci, noi trebuie să învățăm lecția celor patru călăreți şi să ne comportăm în aşa fel, încât Dumnezeu să fie bucuros să amâne judecata şi să mai dea lumii răgaz pentru a auzi Cuvântul Său şi a se întoarce la El.

Să luăm din nou exemplul durerii. Ştim că nimeni nu poate evita moartea. Dar, atunci când ne îmbolnăvim, nu spunem: "Ei bine, oricum o să mor, aşa că n-are nici-un rost să mă mai îngrijesc". Nu! Căutăm atunci un medic să ne trateze, sperând să ne facem bine şi să trăim încă mulți ani. În acelaşi mod, este inevitabilă judecata lui Dumnezeu asupra lumii. Când auzim zgomotul copitelor celor patru cai apropiindu-se, să luăm seama la avertismentul lui şi să ne pocăim înainte de a fi prea târziu. Aşa cum a mai procedat în trecut, Dumnezeu poate să amâne judecata pentru o vreme.

Primul pas în înfrângerea Înşelătorului este să recunoaştem că există. Al doilea pas: să recunoaştem că lucrează prin amăgire. Metoda folosită de călărețul armăsarului alb este mereu aceeaşi: *amăgirea.* El promite lumii pace, dar îi dă o pace falsă. El va trimite în lume un supraom care va impune un suprasistem cu pumnul. Isus a spus: *"Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veți primi"* (Ioan 5:43). Lumea care L-a respins pe Isus Hristos îl va primi pe Anticrist cu brațele deschise.

Biblia ne învață că un supraom, numit Anticrist, va conduce cândva lumea. În 1 Ioan 2:18 citim: *"are să vină anticrist"*. Pe de altă parte, Ioan a profețit că, înainte de venirea lui Anticrist, în lume va fi *"duhul lui Anticrist"*(1 Ioan 4:3) şi că vor fi *"mulți anticriști"* (1 Ioan 2:18). În capitolul următor vom examina câteva dintre amăgirile şi manifestările lui Anticrist în lumea noastră de azi.

Capitolul 9

AMĂGIREA SPIRITUALĂ

Mă aflam cândva la Paris cu Ruth, în camera noastră de hotel. Într-o după-amiază, am primit o vizită ciudată. Doi străini stăteau la uşă. Unul dintre ei îi explica soţiei mele, într-o engleză stricată, că celălalt este "Mesia" care venise să mă vadă, "din însărcinare divină". După plecarea lor, Ruth a remarcat: "Omul pretindea a fi Hristos, dar era incapabil să ne vorbească în limba noastră". Există astăzi o mulţime de impostori care se dau drept Mesia - atât bărbaţi cât şi femei. Unii sunt handicapaţi din punct de vedere mintal sau emoţional. Alţii au motivaţii foarte periculoase şi puteri demonice de care se folosesc. Dar toţi sunt, evident, impostori.

Biblia spune că vor fi din ce în ce mai mulţi Hristoşi mincinoşi până la apariţia lui Anticrist. Acesta va fi omul Satanei. Imitându-L pe Hristos, el garantează pacea, dar este la fel de fals ca pacea pe care o oferă. Epoca lui de aur va fi însă de scurtă durată.

Unii dintre aceşti înşelători sunt, în mod făţiş, în alianţă cu Satana. Alţii vorbesc direct despre puterile ispititoare ale răului şi cheamă oamenii să se închine la picioarele Diavolului. Închinarea declarată la Diavol este, probabil, înşelăciunea cea mai uşor de recunoscut.

Biblia satanistă, din care s-au tipărit, până în prezent, aproape un milion de exemplare, declară scopurile şi practicile închinătorilor sataniști. Sub conducerea unora ca Anton LaVey şi Michael Aquino, sataniştii conving mii de bărbaţi, femei şi în special adolescenţi să îi urmeze în practicile lor diavoleşti. Ca autor al unor cărţi precum **"Ritualuri Satanice"** şi **"Vrăjitoarea desăvârşită"**, LaVey este, probabil, cel mai cunoscut şi convingător preot satanist din America.

Pervertirea binelui

Cartea lui Jerry Johnston, intitulată **"Hotarul răului: originile şi ascensiunea satanismului în America de Nord"**, prezintă o imagine uluitoare a pericolelor reale ale satanismului şi altor "arte negre", în societatea americană. Johnston descrie modul în care tinerii sunt recrutaţi, iniţiaţi în ritualurile şi practicile bizare ale satanismului şi chiar sacrificaţi. Cartea arată cum "căutătorii" inocenţi sunt conduşi într-o existenţă în ocult.

Care este pericolul în astfel de credinţe? În cartea sa, devenită clasică, **"Acele noi culte curioase"**, William J. Petersen, fost editor al revistei "Eternity", scrie: *"Cea mai josnică blasfemie din ritualul satanist este cina neagră"* (pg.80). Petersen descrie cum, în cadrul cinei negre, participanţii pervertesc tot ce ştiu din creştinism. Crucifixul este atârnat cu susul în jos. Altarul este acoperit cu o pânză neagră, în loc de una albă. Imnurile sunt cântate de la sfârşit către început. Ritualul este condus de un preot răspopit şi ori de câte ori este menţionat numele de Domn sau Hristos, preotul scuipă peste altar sau chiar mai rău. Pentru a face blasfemia mai josnică, se adaugă şi rituri sexuale. Uneori un copil este înjunghiat. În timpul ritualului, închinătorii se leapădă de credinţa lor, îl recunosc pe Satana drept Domn şi, când ceremonia ia sfârşit, marele preot încheie cu un blestem, în loc de binecuvântarea creştină.

Indiferent de cât de evident de rele şi respingătoare par toate acestea, să nu uitaţi că ele nu sunt ficţiune. Nu mai sunt nici măcar fenomene rare. Astăzi există mii de sataniști în lumea întreagă. În călătoriile mele am întâlnit multe feluri de închinători sataniști.

Într-o seară ţineam o adunare de predicare a Cuvântului în Nürnberg - Germania, pe acelaşi stadion pe care Hitler obişnuia să-şi ţină cuvântările. Era greu pentru noi să ne aflăm în acel loc. Auzeam parcă masele de oameni strigând "Sieg, Heil!". Ne-am dat seama că aici a declarat cel de al treilea Reich război lumii şi, urmărind să-şi pună în aplicare ideologiile păgâne, a exterminat milioane de evrei şi alţi prizonieri, pe motive politice, religioase şi psihologice. Dar astăzi eu predicam Cuvântul la şaizeci de mii de oameni, iar ei cântau şi-L lăudau pe Domnul. Mii de oameni L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor şi Domn al lor, în cele câteva seri în care am predicat acolo. Prezenţa lui Dumnezeu părea să alunge vechii demoni care bântuiseră acel loc. Apoi, într-o seară, am observat, de pe platforma unde stăteam, grupul de satanişti care se adunaseră chiar lângă porţile stadionului. Folosind vechi ritualuri demonice, ei încercau să facă vrăji asupra adunării noastre. Ştirea privind prezenţa lor acolo s-a răspândit, creştinii s-au rugat, iar răspunsul la rugăciunile lor a fost că nimic rău nu s-a întâmplat.

Puterea rugăciunii

Într-o altă seară, mă aflam, în Chicago, la un serviciu de evanghelizare, când trei sute de închinători ai Satanei s-au apropiat, încercând să pună stăpânire pe platforma de pe care predicam şi să oprească serviciul divin. Ei îşi anunţaseră planul dinainte, dar eu nu-i crezusem. Adunarea cântase două imnuri, Beverly Shea cântase o cântare veche, iar Cliff Barrows se pregătea să dirijeze corul într-un imn de laudă. În acel moment, un poliţist s-a repezit pe scenă şi i-a şoptit ceva la ureche primarului, care venise să ne salute. În acelaşi moment, sataniştii au pătruns în sală şi se îndreptau spre scenă. La acea seară de tineret erau prezenţi peste treizeci de mii de tineri. Cei aşezaţi pe rândurile din spate ale sălii i-au văzut pe satanişti intrând. Primarul oraşului s-a întors către mine şi mi-a spus: "Dr. Graham, vom lăsa poliţia să se ocupe de intruşi". "Lăsaţi-mă să încerc în alt fel, domnule primar" l-am rugat. Am întrerupt cântarea corului şi m-am adresat celor treizeci de mii de

tineri prezenţi. Le-am spus: "Circa trei sute de închinători ai Satanei au pătruns în sală. Ei au spus că doresc să pună stăpânire pe scenă. Îi puteţi auzi acum". Adunarea putea acum să audă cântarea sataniştilor. Toţi s-au întors să-i vadă. Se produsese deja o mare tulburare în sală. Am continuat să mă adresez adunării: "Vreau ca voi, tineri creştini, să-i înconjuraţi pe aceşti închinători ai Satanei. Iubiţi-i. Rugaţi-vă pentru ei. Cântaţi-le. Şi încetul cu încetul să-i conduceţi spre uşile pe care au intrat". N-o să uit niciodată acel moment! Sute de tineri creştini s-au ridicat de pe scaune şi au făcut exact ce le cerusem. Unii s-au luat de mâini şi au început să cânte. Alţii şi-au pus mâinile peste satanişti şi au început să se roage pentru ei. Alţii şi-au mărturisit credinţa lor. Iar alţii se rugau. Duhul lui Dumnezeu se mişca printre copiii Lui, pentru a dovedi lucrarea Satanei în mijlocul nostru. Eu priveam în linişte. Am aşteptat şi m-am rugat până ce pacea a fost restabilită. Am reluat apoi serviciul divin.

S-a mai întâmplat şi pe stadionul din Oakland, California. Sute de satanişti au invadat locul, căutând să tulbure pe cei veniţi să asculte Cuvântul Domnului. Am procedat la fel ca în Chicago. Sute de creştini s-au ridicat în picioare şi i-au condus cu blândeţe pe satanişti afară din stadion. I-am rugat pe tineri să-i înconjoare şi să-i iubească. Aşa au făcut! După câteva zile am primit o scrisoare din partea unuia dintre conducătorii grupului de satanişti care îmi mulţumea pentru ce făcusem. El scria: "Cred că ne-aţi salvat vieţile". Puterea acelor tineri creştini venise nu din forţa răului şi a violenţei, ci din hotărârea lor liniştită, iubitoare şi evlavioasă.

O furtună a discordiei

În ultimii ani observăm schimbări pozitive în biserici. Multe dintre acestea cresc spectaculos, formând apoi "biserici filiale". La seminariile evanghelice participă un număr neaşteptat de mare de lideri spirituali.Grupuri restrânse de studiu biblic există acum cu miile. În acelaşi timp, însă, există o nemulţumire crescândă faţă de "creştinismul tradiţional", în special printre tinerii meseriaşi din

mediul urban. Aceştia, a căror vârstă este cuprinsă între treizeci şicinci şi patruzeci de ani, au crescut într-o perioadă de nemulţumire şi suspiciune. Au o neîncredere înrădăcinată în "fundamentalism". Ei au fost martorii scandalurilor din creştinătatea americană, în care au fost acuzaţi de promiscuitate şi întrebuinţare greşită a fondurilor mulţi predicatori, prin intermediul televiziunii. Potrivit unor rapoarte recente, cultura noastră tradiţională hedonistică a îndepărtat o mare parte a acestei generaţii de la religie.

În cartea lor de mare succes **"Megatendinţe 2000"**, John Naisbitt şi Patricia Aburdene afirmă că religia are un impact crescând asupra actualei generaţii. Ei citează un sondaj Gallup din 1987 care arăta că 94% dintre americani cred în Dumnezeu. Dar autorii se întreabă: "Sunt americanii religioşi sau spirituali?" (pg.295). Autorii arată că, în timp ce bisericile conservatoare, bazate pe învăţăturile biblice, cresc în mod constant, noi mişcări, precum New Age sau alte mişcări "netradiţionale", iau avânt. Aceiaşi autori citează datele din *"Enciclopedia religiilor americane"* conform cărora patru sute de noi grupări religioase s-au format în America între anii 1987 şi 1989.

Ce reflectă aceste statistici: deziluzie sau nemulţumire? Eu cred că reflectă atât deziluzie cât şi nemulţumire. Adolescenţi şi adulţi tineri experimentează practici şi credinţe exotice în dorinţa de a găsi "unitatea" cu "forţa". Milioane de oameni au fost amăgiţi, iar acolo unde există minciună, ea este urmată de deziluzie. Deziluzia şi minciuna sunt alternativele cele mai importante ale adevăratei credinţe în Dumnezeu şi sunt lucrarea primului călăreţ al Apocalipsei.

Înşelătorul amăgeşte oamenii în multe feluri; în primul rând, el îi face pe oamenii suspicioşi şi îi determină să ignore orice fel de religie. Când ne simţim izolaţi, neiubiţi, singuri şi părăsiţi într-un univers întunecat şi rece, avem nevoie de Dumnezeu. Dar Înşelătorul ne spune: "Nu există Dumnezeu". Filosoful Friedrich Nietzsche a spus: "Dumnezeu a murit". Nu-L căutaţi pe Dumnezeu sau pe Isus Hristos, ne şopteşte Diavolul, căutaţi eliberarea. Eu cred că acesta este adevăratul motiv al faptului că atât de mulţi oameni se droghează astăzi în America. De aceea, promiscuitatea sexuală este atât de răspândită, iar abuzul de alcool atât de obişnuit. Fără

credinţa în Dumnezeu, oamenii sunt singuri. Vor face totul ca să umple golul din vieţile lor, dar fără Hristos nimic nu va reuşi. Sfântul Augustin a spus: "Tu ne-ai făcut pentru Tine; inimile noastre nu-şi găsesc liniştea decât atunci când se odihnesc în Tine" (**"Confesiunile Sfântului Augustin"**, 1:1).

Mişcarea New Age

O a doua formă de minciună este înlocuirea credinţei adevărate cu credinţe false. Ascensiunea, pe parcursul ultimilor douăzeci şi cinci sau treizeci de ani, a aşa-numitei mişcări New Age este cel mai bun exemplu. New Age este, de fapt, un alt avertisment, care arată că omul este în căutarea "transcendenţei", nu a neprihănirii. Fie că este Răsăritul, Unitatea, Geea, Meditaţia Transcendentală, Taoismul, ufologia, cristalologia, adorarea unor zeiţe păgâne, reîncarnarea, armonia, numerologia, astrologia, vindecarea holistică, gândirea pozitivă sau oricare altele dintre sutele de tehnici de "dezvoltare a conştiinţei". Perioada actuală este dominată de căutarea unei "unităţi divine" mistice, căutare care demonstrează, de altfel, eşecul umanismului modern păgân, de a satisface foamea sufletului.

Omenirea a fost creată pentru a fi în părtăşie cu Dumnezeu. După cum trupul are nevoie de oxigen, aşa duhul omului are nevoie de Dumnezeu. Toţi dorim să-L cunoaştem pe Dumnezeu şi să comunicăm cu El, dar, de la căderea lui din Rai, omul este vinovat de păcat. Numai pocăinţa - smerirea înaintea crucii lui Hristos - ne va readuce în starea de părtăşie cu El.

Dezastrul pe care-l produce umanismul şi diversele lui forme, printre care şi New Age, nu este numai nebunia de a-ţi pune încrederea într-o fiinţă atât de vulnerabilă şi limitată, cum este omul, ci acela că separă omul de sursa autentică de putere. David se lamentează în Psalmul 10: ***"Cel rău zice cu trufie: «Nu pedepseşte Domnul! Nu este Dumnezeu!» Iată toate gândurile lui"*** (Ps.10:4) şi se pare că aceste cuvinte sunt astăzi mai adevărate ca oricând.

Mulţi oameni au hotărât că nu au loc, nici nevoie, de Dumnezeu în vieţile lor. Dumnezeul lui Iacov este prea rigid. Problema este că

negarea existenţei lui Dumnezeu nu este în stare să-L facă să dispară, la fel cum negarea existenţei Serviciului Intern de Venituri nu poate să-l facă pe perceptor să dispară. Mulţi oameni care şi L-au imaginat pe Dumnezeu aşa cum au vrut ei vor fi îngroziţi când se vor găsi înaintea Dumnezeului adevărat al Cerului. Pentru că Dumnezeu există şi a Lui este Împărăţia şi puterea şi slava în veci. Nici idealismul pios, nici iluzia numită New Age şi nici o cantitate, oricât de mare, de tăgăduire nu pot schimba acest adevăr.

Filosofia New Age îl transformă pe Dumnezeu în altceva. De aici ajunge să afirme că toţi suntem dumnezei. Pe ultima pagină a cărţii sale **"Într-un picior"** ("Out on a limb"), actriţa Shirley MacLaine încearcă să arate că este egală cu Dumnezeu:

"Ştiu că exist, deci SUNT.
Ştiu că sursa numită Dumnezeu există. Deci ESTE.
Deoarece sunt o parte din acea forţă, EU SUNT ceea ce SUNT".

Pentru un Dumnezeu neprihănit nu există blasfemie mai mare decât aceasta, dar o asemenea urâciune a ajuns să fie o erezie obişnuită. Este una dintre dovezile care demonstrează realitatea călăreţului pe calul său alb, care ***"a pornit biruitor şi ca să biruiască"*** prin minciunile lui.

Lucrarea Înşelătorului

În aceste vremuri dominate de filosofia umanistă, omul vrea să creadă că poate fi propriul său dumnezeu. Remarca lui Protagoras: "Omul este măsura tuturor lucrurilor" reprezintă esenţa ideologiei umaniste. Dar lucrarea supremă a Satanei este să întrerupă relaţia oamenilor cu Dumnezeul Universului printr-o minciună, pe care Diavolul a folosit-o prima dată în Eden: ***"veţi fi ca Dumnezeu"*** (Gen.3:5).

Deoarece îşi are originea într-o teologie falsă şi, în special, pentru că este inspirată de însuşi Înşelătorul, mişcarea New Age nu va îngenunchea înintea lui Dumnezeu. Ea încearcă, mai degrabă, să-şi fabrice propriul său dumnezeu iertător şi supus greşelii, care are la bază conceptul panteist al unităţii omului cu Universul. Când o actriţă de la Hollywood pretinde a fi Dumnezeu, ea pur şi simplu neagă faptul că a păcătuit şi că este lipsită de slava lui Dumnezeu. Adepţii New Age sunt îngroziţi de moarte şi vor să creadă că sufletul lor va supravieţui cumva. Bineînţeles că va supravieţui, dar nu aşa cum îşi închipuie ei. Cândva, preoţii New Age vor muri, aşa cum toţi murim, şi trupurile lor se vor reîntoarce în ţărâna din care Dumnezeu ne-a întocmit. Şi atunci sufletele lor veşnice vor sta înaintea Dumnezeului Creaţiei, Cel adevărat, neprihănit şi atotştiutor; şi vor fi obligaţi să Îi explice de ce s-au simţit îndemnaţi să fugă, pentru a scăpa de Dumnezeul care i-a iubit şi L-a jertfit pe Fiul Său pentru ei. Vor fi obligaţi să-I explice de ce au răspândit credinţe şi practici abominabile în ochii unui Dumnezeu gelos şi vor auzi răspunsul Lui. În acea zi, sinceritatea nu va conta; munca grea nu va conta; intenţiile bune nu vor conta. Dumnezeu judecă pe fiecare femeie, bărbat sau copil după standardul singurului Dumnezeu-Om care a trăit vreodată, Isus Hristos. Isus, Mielul lui Dumnezeu, ne-a dăruit nevinovăţia Lui care să stea între păcatul nostru şi judecata lui Dumnezeu Tatăl. Fără Scutul Sfânt nimeni nu este vrednic. Aceasta este lecţia capitolului patru al Apocalipsei.

Toţi ne naştem cu o natură păcătoasă; nu ne naştem nobili, cum au susţinut Rousseau şi filosofii Iluminismului. Călăreţul care aduce războiul cunoaşte natura noastră rea şi mincinoasă; teroarea războiului şi norii de furtună ai holocaustului o dovedesc. Lăsată la îndemâna noastră, planeta Pământ va fi distrusă de chiar aceia ce o locuiesc.

Scriitorul Russell Chandler arată, în cartea sa intitulată **"Înţelegând filosofia New Age"** ("Understanding the New Age") că zeci de companii americane îşi iniţiază personalul în filosofia şi practicile New Age, prin tehnici de "dezvoltare a conştiinţei" şi cursuri de "autoperfecţionare". Multe companii, precum "Fortune 500", îşi trimit directorii executivi la centre de instruire şi la locuri de odihnă retrase pentru "a intra în legătură cu persoana interioară". Cu alte cuvinte, aceştia sunt iniţiaţi în practici New Age: meditaţie, vedenii, zen, yoga, cântări mistice şi chiar ghicire în cărţi Tarot.

Toate acestea se fac în numele "măririi succesului", dar, de fapt, aceste practici nu fac altceva decât să deschidă sufletul omului pentru sursa supremă a amăgirii: tatăl minciunii.

Dominaţia minciunii

De ce au sectele şi mişcarea New Age un asemenea succes astăzi? De ce sunt atât de mulţi oameni dispuşi să asculte de învăţături false şi astfel să întoarcă spatele adevărului lui Dumnezeu? Sunt multe motive, dar cred că noi, creştinii, trebuie să recunoaştem că am avut şi noi partea noastră de vină, pentru că nu întotdeauna am fost exemple ale dragostei şi curăţiei lui Hristos. Mulţi oameni, în special tinerii, au fost dezamăgiţi de credinţa creştină şi de Biserică, devenind astfel vulnerabili faţă de minciună.

Acesta nu este un fenomen nou. De-a lungul istoriei au mai existat creştini care au trecut de partea călăreţului care amăgeşte. Decât să luptăm contra simbolului calului alb al cărui tropăit îl putem deja auzi, preferăm să nu facem nimic, ajutându-l astfel fără să ne dăm seama; uneori cu vorba, alteori cu fapta. De exemplu, preoţi din Germania nazistă au dat binecuvântarea lor, în mod oficial, lui Hitler şi celui de al treilea Reich când acesta dezlănţuia prăpădul asupra Europei (deşi alţii, precum Dietrich Bonhoeffer, au vorbit împotriva lui cu curaj şi chiar au plătit cu viaţa lor). Uneori păcatul se naşte din tăcere şi pasivitate: păcate prin omitere.

Şi astăzi creştinii sunt în pericolul de a-l ajuta pe călăreţul calului alb să înşele. În cartea sa **"Închinarea profană: De ce sectele ademenesc pe creştini"**, Harold Busséll scrie: *"În dorinţa noastră de a arăta erorile de doctrină ale sectelor, am ignorat propriile noastre defecte"*. Voi arăta, pe scurt, cum putem să îi "ajutăm" pe alţii să fie înşelaţi. Iată câteva moduri: 1) **prin jumătăţi de adevăruri, răspunsuri superficiale şi minciuni**; 2) **menţinând standarde duble** (spunând un lucru şi făcând altul); 3) **judecând aspru unele păcate şi aprobând sau ignorând altele**; 4) **dând învăţături greşite despre "călătoria spre interior"** şi 5) **dând învăţături greşite despre "călătoria spre exterior".**

Nevoia de precauţie

Unele dintre motivele cele mai importante pentru care tinerii Îl resping pe Hristos şi merg pe urmele călăreţului amăgitor şi ale aliaţilor săi din New Age sau din alte secte sunt jumătăţile de adevăr, răspunsurile uşoare şi superficiale şi minciunile pe care creştinii le spun uneori în încercarea de a "vinde credinţa". Am auzit prea multe predici, am citit prea multe cărţi creştine şi am văzut prea multe filme creştine cu sfârşit fericit. Unele chiar lasă să se înţeleagă că dacă devii creştin te vei îmbogăţi sau vei avea succes în tot ceea ce faci. Acestea sunt învăţături false. În încercările de a împărtăşi altora credinţa, unii lasă impresia că, odată ce o persoană Îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor şi Domn, toate problemele vor dispărea. Nu este adevărat; ba chiar uneori este exact invers. A deveni o *"făptură nouă"* în Hristos este un început minunat, dar nu înseamnă sfârşitul problemelor, ci începutul în a le înfrunta. A fi creştin înseamnă multă muncă, mult studiu şi decizii dificile. Hristos nu ne-a spus că viaţa de credinţă va fi uşoară, ci că răsplata răbdării va fi mare.

După convertirea apostolului pe drumul spre Damasc, mă îndoiesc că Pavel a bănuit măcar suferinţele şi lipsurile pe care le va îndura. Chiar dacă Dumnezeu îi spusese lui Anania, ucenicul lui Pavel,: ***"îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu"*** (Fapte 9:16), el nu şi-a putut închipui ce-i sta înainte, nu numai în trăirea vieţii de creştin, dar şi în slujirea lui Hristos. În 2 Cor.6, Pavel îşi aminteşte de suferinţele prin care trecuse; nu se plânge şi nici nu este descurajat, pentru că ştie că acele suferinţe îi vor aduce o mare răsplată: ***"... în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temniţe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; (...) în slavă şi în ocară, în vorbire de rău şi în vorbire de bine. Suntem priviţi ca nişte înşelători, măcar că spunem adevărul; ca nişte necunoscuţi, măcar că suntem bine cunoscuţi; ca unii care murim, şi iată că trăim; ca nişte pedepsiţi, măcar că nu suntem omorâţi; ca nişte întristaţi, şi totdeauna suntem veseli; ca nişte săraci, şi totuşi îmbogăţim pe mulţi; ca neavând nimic, şi totuşi stăpânind toate lucrurile"*** (2 Cor.6:4,5,8-10).

Apoi, apostolul dă mai multe amănunte: ***"De trei ori am fost bătut cu nuiele; o dată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi. În osteneli şi necazuri, în priveghiuri adesea, în foame şi sete, în posturi adesea, în frig şi lipsă de îmbrăcăminte! Şi pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab, şi să nu fiu şi eu slab? Cine cade în păcat, şi eu să nu ard? Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea"*** (2 Cor.11:25-30). Viaţa de creştin a lui Pavel a fost una de suferinţă. Acelaşi lucru se poate spune despre mulţi ucenici ai lui Hristos, dintre care atâţia au fost ucişi pentru credinţa lor. Aşa că, atunci când Hristos a spus: ***"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze"*** (Luca 9:23), El îi avertiza pe ucenicii Lui că nu va fi întotdeauna uşor. Apostolul Pavel spune acelaşi lucru: ***"Toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi"*** (2 Tim.3:12). Hristos nu oferă un har ieftin, o viaţă uşoară. El nu ne cheamă la o credinţă uşor de trăit. Cineva a spus: *"Mântuirea este gratuită, dar nu este ieftină"*.

Charles T.Studd a fost un sportiv renumit în Anglia, căpitan al echipei de crichet "Cambridge XI". Acum un secol, el şi-a dat averea lui pentru a fi împărţită săracilor şi a dus echipa "Cambridge Seven" în China. Deviza lui era: *"Dacă Isus Hristos este Dumnezeu şi a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu în Numele Lui nu va fi prea mare pentru mine"*.

În prima decadă a acestui secol, Bill Borden a părăsit una dintre cele mai mari averi de familie din America pentru a pleca misionar în China. El a ajuns doar până în Egipt, unde a murit de febră tifoidă. Avea treizeci de ani. Înainte de a muri, a spus: *"N-am avut reticenţe, n-am dat înapoi, iar acum nu regret nimic"*.

Cu o generaţie în urmă, Jim Elliot a absolvit Wheaton College şi a plecat ca misionar în Ecuador, la tribul Aucas. Înainte de a fi ucis, el a scris: *"Nu este nebun acela care renunţă la ceea ce nu poate păstra, pentru a câştiga ceea ce nu poate pierde"*. În multe părţi ale lumii este încă foarte primejdios să fii creştin. Oamenii sunt martirizaţi pentru credinţa lor. În prezent, creştinii maturi şi ortodocşi trec prin mari încercări şi suferinţe în Orientul Mijlociu. În America Latină, Asia şi în multe locuri în Europa de Vest, preţul slujirii lui Isus Hristos în credinţă este umilinţa, tortura şi moartea. În 1991, un raport a lui Barrett şi Johnson arată că peste 40 de milioane de creştini au murit ca martiri din anul 33 d.H. până acum; inclusiv circa 290 000 de creştini; pe an, în întreaga lume, din 1990 încoace.

În America de Nord este foarte greu să lupţi împotriva scepticismului religios şi valorilor sale umaniste. Materialismul şi egocentrismul sunt marile vicii ale vremii noastre. Dar, oricât de greu ar fi, nu uita că Hristos luptă alături de tine. El cunoaşte suferinţa, pentru că El, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, a trecut prin chinurile morţii şi Iadului pentru tine. El ştie ce înseamnă să fii ispitit, căci ***"prin faptul că El însuşi a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi"*** (Evrei 2:18). În orice situaţie prin care treci, El poate să-ţi dea puterea şi liniştea, pe care nu le poţi avea decât în El. ***"Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte"*** (Ioan 14:27). Furtunile vieţii te vor ajunge, dar Isus va fi cu tine mereu. Avantajele de a fi creştin sunt imense, dar încercările sunt uneori asemenea. Aşa că, oricând un predicator sau învăţător al Evangheliei accentuează avantajele - materiale sau spirituale - ale credinţei, el contribuie astfel la lucrarea călăreţului care amăgeşte.

Standarde duble

Un alt motiv pentru care călăreţul calului alb are un asemenea succes în societatea americană este practica standardelor duble din unele biserici creştine. Îmi place ce scrie pe un afiş: "Creştinii nu

sunt perfecți, ci doar iertați". Liderii creștini arată cu degetul spre secte și liderii acestora, acuzându-i că-i înșeală pe credincioși. "Ei spun un lucru și fac altul", spun sectanții despre creștini.

Ar fi bine poate să analizăm viața noastră de creștini de până acum. Câți suntem vinovați de acest păcat? Prea des creștinismul este doar pe buzele noastre și nu în inimile noastre. Căruia dintre noi nu i se potrivesc cuvintele apostolului Pavel: ***"Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iacă ce fac!"*** (Rom. 7:19).

Cel din afara creștinismului poate vedea prin măștile noastre; el ne numește fățarnici. El a auzit despre biserici creștine scindate de mânie și ură. El a auzit de diaconul care și-a părăsit soția pentru a fugi cu organista bisericii. El știe cum își petrec serile de sâmbătă unii credincioși. El știe că și creștinii sunt oameni. Și totuși cum lucrăm ca să ne ascundem faptele!

Vedem uneori în librării cărți despre persoane celebre convertite la credință. Dar prea des după publicarea cărții, persoana aceea celebră apare implicată într-un scandal, pe primele pagini ale ziarelor. Facem filme despre schimbarea extraordinară pe care Hristos o produce într-un cuplu cu probleme. Și se întâmplă că, după lansarea filmului, acel cuplu anunță divorțul. Păstori, diaconi, lideri creștini și celebrități - toți suntem vulnerabili în fața păcatului. De ce nu avem puterea să înfruntăm aceste păcate, în loc să le scuzăm?

Aici, pe pământ, nimeni nu poate fi perfect. Ar fi o minciună să pretindem că vreun om poate să trăiască fără să păcătuiască. În același timp, nu trebuie să ne obișnuim cu păcatul, să spunem: "Ei bine, toți o fac". Biblia poruncește: ***"Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră"*** (1 Petru 1:15). Ne mai spune că, atunci când ne pocăim și ne mărturisim păcatele lui Hristos, primim iertare și viață nouă.

Mai albi decât zăpada

Soția mea mi-a povestit despre oamenii care trăiau demult în munți, în zona în care locuim noi acum. Ei puneau rufele de spălat în cadre de lemn. Acestea erau apoi lăsate într-o apă curgătoare așa

încât apa, trecând printre stinghiile cadrului, să spele rufele. Ruth mi-a spus, râzând, că acesta trebuie să fi fost primul tip de mașină de spălat automată din Carolina de Nord. Într-o zi, un contrabandist de alcool s-a convertit. Când a fost vorba să fie botezat, el a întrebat dacă se poate să fie botezat în apa curgătoare, *"pentru că, a spus el, voi fi mai curat!"*

Atunci când păcatul pătrunde în viețile noastre, să ne amintim de minunata promisiune că ***"... sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat"*** (1 Ioan 1:7). Această promisiune este făcută credincioșilor. Iar cuvântul ***"curățește"*** are aici sensul de *"curățire continuă"*.

Lucrul cel mai bun pe care-l poți face când ai păcătuit este să deschizi Scriptura și să citești promisiunile lui Dumnezeu. Memorează unele dintre ele. Psalmul 119, versetul 11 spune: ***"Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!"*** Deoarece este inspirată de Dumnezeu și se adresează oamenilor, care nu sunt perfecți, Scriptura oferă și remediul pentru păcat.

Un alt lucru care ajută este să te destăinui unui foarte apropiat prieten creștin; să-i împărtășești povara care te apasă. Aș îndemna totuși la precauție. Există creștini care de abia așteaptă să spună și altora ceea ce află. Alege-ți cu precauție prietenii, sfătuitorii și confidenții, dar nici nu lăsa teama să fie o scuză pentru a-ți ascunde secretele de un frate creștin. Asigură-te doar că poți avea încredere în persoana căreia i te destăinui. Apoi roag-o pe acea persoană să citească un text din Scriptură și să se roage cu tine.

De ce să ne prefacem unii față de alții? De ce să zâmbim larg în adunare și să plângem de singurătate sau de mânie, când nu ne vede nimeni? Dacă afacerile tale merg prost și te amenință falimentul, mărturisește-i fratelui sau surorii tale în Hristos lupta ta. Dacă lucrurile merg din ce în ce mai prost în căsnicia ta, găsește cel puțin unul sau doi credincioși de încredere cărora să le împărtășești durerea ta și cu care să găsești căi practice de a înfrunta problemele. Biblia spune: ***"Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos"*** (Galateni 6:2).

Este nevoie doar de un singur act de pocăință pentru a-L primi pe Hristos ca Domn și Mântuitor. Dar pocăința nu este un act prin care să treci o singură dată în viață. Toți creștinii sunt vinovați de păcat, individual sau comun. Păcatul comun este acela de care se face vinovat un grup de credincioși, fie că este o familie care ignoră un vecin ce are nevoie de ajutor, o biserică ignorând lipsurile de care suferă cei ce locuiesc în vecinătatea ei sau o națiune care ignoră exigențele unui Dumnezeu sfânt și neprihănit.

Slobozenie în iertare

Îndată ce mărturisim faptul că noi, creștinii, încă mai păcătuim, începem să vedem necredincioșii într-o lumină nouă; și ei, la rândul lor, ne vor vedea într-o lumină nouă. Nu-i vom mai privi de sus, nu le vom mai judeca, în mod arogant, păcatele. Ne vom apropia de ei cu înțelegere și dragoste, oferindu-le acelor păcătoși, cum suntem și noi, iertarea și viața nouă pe care noi am primit-o în dar de la Domnul. Când acceptăm faptul că nu suntem perfecți, ci doar *iertați*, și împărtășim și altora învățăturile Scripturii, atunci îl alungăm pe călărețul care amăgește. Dar, atât timp cât pretindem a fi perfecți și folosim standarde duble în viețile noastre, nu facem altceva decât să-i facem loc să lucreze.

Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă sensibili la păcat, oriunde s-ar găsi el. Să ne apropiem, în dragoste creștinească, de cei doborâți și mutilați de păcat și să le arătăm pe Acela care este singurul care poate să le dea vindecare și o viață nouă și să le urăm bun venit în părtășia cu noi. ***"Căci voia lui Dumnezeu este, ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu"*** (1 Petru 2:15-16).

Călătoria spre interior este acel pelerinaj care se întinde pe durata unei vieți, este drumul către maturitatea spirituală. De multe ori, păstori sau lideri creștini tind să considere convertirea ca începutul străduinției de a-L cunoaște pe Dumnezeu și voia Lui.

Predarea vieții în mâinile Domnului și Mântuitorului Isus Hristos este, de fapt, primul pas în călătoria spre interior. Această călătorie va include și studiul zilnic al Cuvântului lui Dumnezeu, rugăciunea, cititul de cărți și articole creștine, memorarea de versete biblice, frecventarea unei biserici care are la bază învățăturile creștine, alăturarea la un grup de consiliere sau de studiu biblic și legarea de prietenii cu alți creștini. Toate aceste activități sunt necesare dacă dorim să creștem în credință. Dar nu le putem îndeplini fără îndrumare și încurajare din partea unor creștini maturi.

N-o să uit niciodată povestea pe care mi-a spus-o un păstor despre una dintre surorile cele mai credincioase din biserica lui. Aceasta nu știa să se roage. Ea fusese foarte devotată lucrării creștine încă de la convertirea ei, la o adunare de evanghelizare. Era învățătoare de școală duminicală și generoasă la colecte. Adusese vecini și prieteni la biserică. Într-o miercuri seară, păstorul a rugat-o să încheie serviciul divin cu rugăciune. După o tăcere lungă, penibilă, ea a ieșit în fugă din sală, plângând. Pentru o vreme, ea n-a mai apărut la biserică. Nu mai răspundea la telefon. Nu mai știa nimeni nimic despre ea. În cele din urmă, ea l-a sunat pe păstor și au stabilit o întâlnire. Atunci, ea i-a mărturisit că nu știa să se roage - nu știa ce să spună sau cum să spună. Păstorul mi-a mărturisit că a o învăța pe această femeie, care provenea dintr-un mediu necreștin, să se roage a fost una din cele mai dificile dar și pline de satisfacții sarcini din cariera lui de păstor. Prin rugăciune, ea a pătruns în intimitatea tronului lui Dumnezeu. Experiența ei a ajutat-o să înțeleagă mai profund rugămintea ucenicilor adresată lui Isus: ***"Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui"*** (Luca 11:1).

Clipa de inocență

În evanghelizările noastre, întotdeauna închei invitându-i pe cei prezenți să-și predea viețile lui Hristos. Apoi le vorbesc despre patru lucruri pe care trebuie să le facă, pentru a deveni maturi în credință. Unul dintre acestea este rugăciunea. Le spun că poate nu vor fi în

stare să se roage ca un cleric la început, dar pot începe cu o propoziție simplă: "Doamne, Te iubesc". Aceasta este o rugăciune. Sau "Doamne, ajută-mă". Şi aceasta este o rugăciune. Dacă ucenicii au avut nevoie să fie învățați să se roage, şi noi trebuie să studiem Scripturile, pentru a şti cum să ne rugăm.

Liderii creştini ar face bine să recunoască faptul că termenul ***"copilaşi în Hristos"*** are un înțeles particular. Există, în noii convertiți, o inocență şi o vulnerabilitate pe care Înşelătorul o va exploata, dacă îi vom permite. Dacă nu continuăm să-i învățăm pe noii convertiți principiile creştine, nu vom face decât să-i facem conştienți de existența unei realități spirituale de care apoi să beneficieze secte sau alte influențe. Sectele au un program foarte riguros în privința disciplinei şi învățăturii. În timp ce noi gândim că totul este în regulă cu noii convertiți, sectele pornesc de la presupunerea că noii lor membri nu ştiu nimic. Noii adepți sunt inițiați imediat după convertirea lor, fiind apoi în mod constant instruiți în principiile şi practicile sectei.

Supraestimându-i pe noii convertiți, riscăm să-i lăsăm la îndemâna spiritualismului New Age sau a altor istm-uri, ce pot repede înăbuşi adevărul pe care l-au cunoscut de curând. Este important ca liderii bisericilor să țină legătura cu credincioşii, să le cunoască starea spirituală, nivelul de cunoştințe biblice şi să afle cât de bine şi cât de des se roagă.

Un sondaj arăta că 85% din seminariile care se țin în America nu au ore de rugăciune. Câte biserici oferă studii de instruire în rugăciune? Am auzit despre o adunare care a organizat o săptămână de rugăciune! Călărețul care înşală jubilează când noi credem că membrii bisericilor au o stare spirituală bună şi cresc în credință. El este liber să pătrundă în biserici şi să facă victime din noi toți, dacă maturizarea spirituală nu este preocuparea noastră principală.

Călătoria spre exterior

Expresia a fost prima oară folosită de Elizabeth O'Connor, istoric al *Bisericii Mântuitorului*, cu sediul la Washington, D.C. Călătoria spre interior, adică drumul pe care-l parcurgi în cunoaşterea

lui Dumnezeu, nu este suficientă. Suntem chemați să-L urmăm pe Hristos oriunde merge El - pe străzi şi în casele vecinilor noştri. Suntem chemați să-L slujim pe Hristos, ducând lumii mesajul Lui de mântuire. Călătoria spre exterior, care ne duce în afara lumii noastre mici, către lumea care are nevoie de Hristos, este lucrarea exterioară rezultată dintr-o călătorie foarte profundă, în interior. Misiunea pe care Hristos ne-a dat-o se îndreaptă în două direcții: spre Dumnezeu şi spre aproapele nostru.

Biserica Mântuitorului obligă fiecare membru să fie implicat activ într-o lucrare publică: evanghelizarea prin studiu biblic, repararea de case, îngrijirea săracilor, orfanilor şi văduvelor, implicarea în problemele sistemului de învățământ, în costruirea de locuințe, în probleme de mediu înconjurător. Acestea sunt condițiile în care poți fi admis ca membru, dar a cere creştinilor să fie ambasadori eficienți ai lui Hristos nu este mult. Uneori parcă gândim că frecventarea bisericii duminica dimineața şi depunerea unei sume de bani în cutia de colectă este tot ce cere Dumnezeu de la noi. Acest tip de biserică seamănă mai degrabă cu un club sau loc de distracții. Aici credința pare să fie un ritual gol: "Mă face să mă simt bine". Uităm de cuvintele lui Isus adresate tânărului bogat: "... ***du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci (...) Apoi vino, (...) şi urmează-Mă"*** (Marcu 10:21).

Călărețul amăgitor se bucură când vede că facem credința să pară prea uşoară. Credința implică devotament şi încredere. Mulțimea de lângă cruce este uşor de împrăştiat. Dar aceia care amestecă sângele şi sudoarea lor cu lacrimile martirilor nu pot fi înşelați uşor. Cu cât mai implicat este un credincios într-o viață de rugăciune şi în viețile şi nevoile altora, cu atât va creşte mai repede în credință. Cu cât este mai puțin implicat, cu atât este mai uşor de amăgit.

Mulți credincioşi sinceri părăsesc biserici şi se alătură unor secte, deoarece acestea se ocupă de membrii lor şi le dau însărcinări. Când îşi dedică viața unei credințe sau unei cauze, oamenii aşteaptă să fie solicitați, provocați la acțiune. Oamenii răspund la greutăți,

la misiuni dificile. Sectele oferă adepților lor căi practice de slujire a altora, în timp ce în biserici se vorbește deseori de *"a-ți purta crucea"*, dar nu se dau niciodată misiuni practice, uneori dificile, care să facă slujirea creștină eficientă și dătătoare de satisfacții. Pare ciudat, dar, dacă nu punem sarcini pe umerii credincioșilor, călărețul amăgitor va veni și le va da el programe practice de slujire. Acesta va fi primul pas al lucrării de amăgire.

Capitolul 10

LUMEA MATERIALĂ

Creștinii care cresc, în mod activ, în credință și în înțelegerea naturii lui Dumnezeu au certitudinea împlinirii în viață. În vremuri de bucurie sau de întristare, realitatea Duhului lui Dumnezeu, care trăiește în ei, naște o pace și o putere care dau vieții lor sens și scop. Cu siguranța acestei realități a scris psalmistul: ***"Căci Domnul, Cel Prea Înalt, este înfricoșat: El este Împărat mare peste tot pământul!"*** (Ps.47:2).

Am călătorit în locuri din Europa, Asia și Lumea a treia unde nu este bucurie. Nimeni nu zâmbește; nu există fericire, nici sărbători. Totul este întunecat și deprimant; nu există speranță; este ce unii au descris ca *"viață în infern"*. Pentru mine este reprezentarea perfectă a vieții fără Dumnezeu.

Mulțumită evenimentelor din ultimii ani, am avut multe ocazii de a predica în acele locuri și deja am văzut speranța renăscând, pentru că acei oameni doresc să-L cunoască pe Isus Hristos. În America, însă, există o primejdie mare: aceia care cunosc adevărul, pentru că au crescut într-o țară cu tradiție creștină, L-au dat pe Dumnezeu în schimbul unor lucruri de nimic. Au schimbat adevărul etern cu autosuficiența și se închină falșilor dumnezei ai materialismului și umanismului.

În generația care a trecut, societatea occidentală avea o părere ceva mai modestă despre sine.În ciuda tehnologiei și industriei avansate, cei mai mulți dintre americani duceau un trai simplu. Părinții noștri munceau din greu, pentru a ne asigura nouă o viață mai bună decât a lor. Majoritatea erau oameni simpli.

Am fost învățați că: ***"trufia merge înaintea căderii"***. Mai mult, atât tradiția cât și religia susțineau că egocentrismul este antisocial și inacceptabil. Profesorii ne învățau că drepturile sunt întotdeauna însoțite de responsabilități. Democrația ne-a demonstrat că, în societatea americană, orice individ se poate ridica până la nivelul competenței sale, dar nimeni nu capătă ceva pe gratis.

Mă întreb uneori dacă norul de deasupra orașului Nagasaki și cuptoarele de la Auschwitz nu ne-au făcut mai conștienți despre primejdiile potențialului uman. Nu există nici o îndoială că puterea imensă a armelor moderne și capacitatea unei națiuni civilizate de a uita atrocitățile, precum cele de la Auschwitz, ne-au determinat să reconsiderăm complexitatea uluitoare a naturii umane cu mai multă precauție. Am aflat că suntem *inumani și nemiloși*. Experiența a două războaie mondiale ne-a ajutat să știm ce este mila și ne-a șlefuit caracterul. Pentru scurt timp, lumea părea să fie recunoscătoare lui Dumnezeu pentru restabilirea păcii pe Pământ. Atitudinea de smerenie a americanilor a fost însă de scurtă durată.

Până la mijlocul anilor 50, America a fost absorbită de modernism. De la modelele elegante de automobile până la costumele de baie din ce în ce mai mici ale manechinelor de la Hollywood, toate demonstrau că America era interesată de tot ce era nou, modern și șocant. Muzica, filmele și presa de atunci arată cât de mare era schimbarea. Succesele Jazz, rhythm and blues și rock-and-roll erau considerate ca fiind de prost gust, dar tinerii găseau o plăcere răutăcioasă în a-i scandaliza pe cei în vârstă.

Cum trupele americane, asistentele medicale ale forțelor armate și toți ceilalți s-au întors acasă, psihologia - disciplină relativ nouă- a devenit un subiect de interes maxim. Până la mijlocul anilor '60, psihologia era disciplina în care se specializa cel mai mare număr de studenți. Studiul ei este fără îndoială util; deseori ea confirmă ceea ce Biblia a afirmat cu atât de mult timp în urmă. Totuși, astăzi

vedem că unii dintre fondatorii acestei științe au avut o contribuție esențială în inversarea valorilor. După cum teoria lui Charles Darwin a subminat credința în Dumnezeu, negând că El este Creatorul vieții, *psihologia modernă* face același lucru: *îi îndepărtează pe oameni de credința în Dumnezeu*. Ea învață că în fiecare individ există adâncimi ascunse. Persoana exterioară este un compromis; persoana interioară este profundă, ea are importanță. În concluzie, adevăratul eu, ascuns sub un înveliș fals de condiționări sociale și prejudicii religioase, se luptă să se elibereze. Nu-i de mirare că unii psihologi au considerat religia ca piedică și nicidecum ca ajutor pentru personalitatea umană.

Sunt bucuros să constat că apar noi forme de psihologie, bazate pe Biblie, care tratează problemele de natură emoțională din perspectiva credinței creștine. Psihologi creștini au elaborat principiile de bază ale acestei discipline, astfel că s-au publicat deja cărți valoroase având acest subiect. Astăzi există și sfătuitori creștini și clinici cu personal creștin. Pe de altă parte, psihologia modernă tradițională propovăduiește *interesul personal* ca realitate supremă, cu prețul milei, grijii față de alții și dăruirii în atingerea unui scop mai înalt în viață. "Psihologia populară" a contribuit enorm la haosul hedonismului, secularismului și nihilismului în cultura modernă.

America a fost caracterizată drept o națiune de indivizi necioplți, așa încât limbajul încrederii în sine și a interesului personal nu a îngrijorat la început. Dar, așa cum Floyd Mc Clung arată în cartea sa "Sfințenia și spiritul veacului", americanii au adoptat un sistem mult mai urât și mai periculos:

"Individualismul modern, care n-are nici o legătură cu bazele morale ale creștinismului și se naște într-o societate hedonistică, a generat un mod de viață care nu este nici benefic pentru indivizi, nici productiv pentru societate. Individualismul era considerat ca fiind o trăsătură pozitivă în contextul familiei, comunității, bisericii și guvernului. Drepturile personale erau puse în slujba societății. Dar astăzi, individualismul nu mai are aceleași delimitări. Sloganul este: «Vreau ce vreau atunci când vreau!» Un asemenea individualism egoist slăbește însești bazele națiunii, construită pe o temelie morală puternică" (pg.78).

Începând cu anii de liceu, tinerii sunt îndoctrinaţi cu definiţii ale respectului de sine, imaginii despre sine, realizării în viaţă, propovăduite de *profeţii iubirii de sine*. Astăzi, ideile şi principiile lui Carl Jung, Alfred Adler, Carl Rogers, Abraham Maslow, Gordon Allport, Erich Fromm şi, nu în ultimul rând, Sigmund Freud, sunt mult mai cunoscute decât cele ale lui Moise, Samuel, Isaia, Isus sau Pavel.

Tema eului a fascinat America, adâncind-o într-o dorinţă continuă după plăcere - emoţională şi sexuală, şi preocupare pentru "împlinire personală". Ceea ce Freud a descris ca eliberarea egoului era de fapt primul pas către idolatrizarea acestuia.

Dorinţa irezistibilă pentru o "personalitate maxim dezvoltată" este vizibilă pretutindeni. Diversele forme de recreere - de la tenis până la golf - au devenit obsesii pentru unii. Atletismul, alergarea, culturismul, practicate atât de bărbaţi cât şi de femei, au căpătat aura unor ritualuri mistice. Astăzi, cea mai mare parte a activităţii noastre nu mai are drept ţintă inima, sufletul sau mintea, ci trupul. A ajunge să te simţi bine este succesul cel mai important. Pe tricoul directorului adjunct, cu care aleargă în timpul pauzei de prânz, scrie: "Cine nu stăruieşte nu izbuteşte". De ce? Sunt şi eu un adept al menţinerii unei forme fizice bune. Eu însumi am nevoie de întreţinere fizică, datorită programului obositor de călătorii şi predici. Îmi place să mă plimb, să înot, să fac gimnastică, dar în limite normale; sportul este important pentru bătrâni ca şi pentru tineri. De asemenea, am convingerea că Dumnezeu doreşte să avem grijă de trupurile noastre. Biblia spune: ***"Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt?"*** (1 Cor.6:19). Dar să fim atenţi să nu transformăm preocuparea noastră pentru sănătate într-o căutare nefirească a tinereţii veşnice. Biblia spune: ***"Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privinţă ... "*** (1 Tim.4:8).

Cultul pentru ego a devenit un viciu. Unii analişti au sugerat că interesul de sine este, de fapt, o reacţie de apărare împotriva singurătăţii şi sterilităţii vieţii moderne. Ne-am urbanizat şi izolat. Unii oameni nu au familii, nici străbuni, nici legături cu tradiţia noastră creştină. Prin urmare, lipsiţi de un fundament, mulţi şi-au

pierdut simţământul de apartenenţă şi mulţi, dacă nu majoritatea, şi-au pierdut simţământul că fac parte dintr-o comunitate. Floyd Mc Clung scrie: *"Pentru majoritatea americanilor, lumea este un loc fragmentat care le oferă o multitudine de posibilităţi, dar căreia nu-i găsesc sensul. Ei cred că sunt absolut singuri şi că trebuie să-şi răspundă numai lor înşişi. Rupt de Dumnezeu, omul găseşte un sens vieţii în căutarea fericirii şi siguranţei"* (Op. cit. pg. 79). La urma urmei, sunt de părere că până şi maltratarea copiilor este un semn al egoismului şi al desconsiderării celorlalţi, pe care un asemenea sistem de gândire le încurajează. Când o persoană îşi urmăreşte interesele mai presus de orice, ea nu va impune limite acţiunilor sale. Este cu adevărat tragic. A răni, a ignora, a nu respecta pe alţii sau a viola inocenţa unui copil sunt printre cele mai mari rele pe care omul le poate face, dar toate acestea sunt deja comune în *societatea americană*. Isus a spus că ar fi mai de folos pentru un om să fie aruncat în mare, cu o piatră de moară de gât, decât să înfrunte mânia lui Dumnezeu, pentru că i-a făcut pe copii să păcătuiască (Luca 17:2). Ce bine ar fi ca oamenii să ia în serios această ameninţare!

Presa a făcut publice multe cazuri de maltratare a copiilor, cu adevărat şocante. Majoritatea se referă la brutalizarea fizică, iar chinul psihologic şi emoţional la care sunt supuşi copiii din pricina stilului de viaţă modern este aproape ignorat. Astăzi, neglijarea copiilor de către părinţi a devenit epidemică. Părinţii lipsesc mult de acasă, copiii sunt exploataţi de reclame şi mass - media, sensibilitatea lor imatură este bombardată cu programe erotice şi vulgare, care găsesc imediat ecou în minţile vulnerabile ale adolescenţilor şi tinerilor. Încurajarea interesului de sine accentuat, chiar patologic, este excesivă. Dar de toate acestea nu se ocupă nici un redactor de ziar sau de televiziune. Exploatarea şi abuzul la care sunt supuşi copiii de către mass-media este o problemă foarte serioasă. Atunci când părinţii, absorbiţi de alte lucruri sau de ei înşişi, încearcă să-şi spele conştiinţa, dăruind copiilor lor jucării scumpe sau jocuri electronice, televiziunea are câştig de cauză. Reclamele exploatează copiii care, la rândul lor, îi şantajează pe părinţi pentru a obţine jucăriile dorite. Bugetele firmelor care comercializează jucării sunt

calculate pornindu-se de la premisa că aceia care le formează părinților obiceiul de a cumpăra jucării sunt copiii. "Dacă mă iubești, cumpără-mi asta".

Pustia umană

Nu ne-am eliberat încă de spiritul anilor șaizeci. Revolta care s-a născut în acea perioadă, în parte din cauza războiului din Vietnam, a convins o generație că este cel mai bun mod de viață, ba chiar o formă legitimă de revoluție. Pe măsură ce, în ascensiunea lor, tinerii afacerişti ambițioşi ai anilor '80 şi '90 îşi măresc averile, devin din ce în ce mai reci, mai împietriți şi mai indiferenți. Versurile cântecelor şi imaginile care le însoțesc au un pronunțat caracter erotic, violent şi antisocial, reflectând starea prezentă a tineretului. Televiziunea şi echipamentele stereo au vătămat inocența copiilor americani, în timp ce mame ocupate şi tați indiferenți se întreabă ce n-a mers bine. Spectacole rock pe video, filme de serie, vulgaritate prezentată drept comedie - toate şi-au avut partea lor de vină. Acești supraveghetori electronici de copii au devenit violatori. Copiii Americii *cresc ca buruienile într-un pustiu moral.*

Din fericire, există semne încurajatoare. Articolele, cărțile şi sursele de documentare care atrag atenția asupra acestei probleme cu care se confruntă societatea americană sunt din ce în ce mai frecvente. Cartea lui David Elkind **"Copilul grăbit care crește prea repede şi prea curând"** arată pericolele unei culturi care pune la îndemâna copiilor responsabilitățile adulților, drepturile şi dorințele lor. Cartea **"Copii în pericol"**, scrisă de dr. James Dobson şi Gary Bauer, descrie criza morală a națiunii americane, numind-o un război civil al valorilor. Organizația "Focus on the Family" ("Familia în centrul atenției") cu sediul în Colorado şi condusă de Dobson, se ocupă în mod constant de problema exploatării copiilor. Cei doi autori (Bauer este un fost consilier în administrația Reagan) arată cum s-a ajuns la starea actuală de lucruri, în care sistemul anticreştin a ajuns să aibă influența principală în cadrul societății americane, iar familia nu mai are la bază valorile morale. În capitolul

intitulat *"Dragoste şi sex"*, dr. Dobson afirmă: *"Jefuită de standarde în domeniul sexual, societatea se va destrăma. Aceasta este lecția istoriei. Aceasta este moştenirea Romei şi a peste două mii de civilizații care au apărut şi au pierit pe Pământ. Familia reprezintă veriga de bază în cadrul societății; toată activitatea umană se construieşte pe temelia ei. Dacă violezi natura sexuală a relațiilor în cadrul familiei, întreaga suprastructură va fi amenințată. Şi într-adevăr, în națiunea noastră, instituția familiei se prăbuşeşte"*. ("Copii în pericol" pg.55). Este nevoie ca predicatorii, scriitorii, vorbitorii, comentatorii şi realizatorii de emisiuni creştine să descrie tipurile de comportament distructiv şi să arate pericolele care amenință societatea. Presiunile sunt atât de mari, încât este nevoie de o reacție extrem de puternică pentru a le anihila. Dar mă tem că articolele, cărțile şi reacțiile privind aceste fenomene negative nu vor avea puterea de a influența pozitiv soarta copiilor Americii. Timp de patru decenii, educatori toleranți şi agenții sociale au pervertit şi corupt până la temelii disciplina morală în națiunea noastră. Poate o asemenea cultură să supraviețuiască, sau criza adâncă ne-a adus foarte aproape de Apocalipsă? Luați în considerare promiscuitatea, rata înaltă a sarcinilor printre adolescente, a avortului care fac ravagii în națiunea noastră. Luați în considerare problemele cauzate de violuri, de abuzul de droguri, de alcool, de pornografie şi de sado-masochism, prezente chiar la elevi de şcoală elementară. Am citit recent raportul despre un băiat de unsprezece ani învinuit de sodomie şi de a fi abuzat sexual de o fetiță de patru ani. El aflase de asemenea practici telefonând la un număr de telefon dat de un prieten de la şcoala duminicală. Am citit şi alte rapoarte de încredere despre imoralitatea care cuprinde, ca o epidemie, bisericile noastre. Un sondaj recent arată că 40% dintre tinerii din bisericile evanghelice sunt activi din punct de vedere sexual. Mai mult, 60% dintre adulții necăsătoriți, inclusiv cei care frecventează biserica în mod regulat şi participă la studii biblice, sunt activi sexual, iar dintre aceştia, jumătate întrețin relații sexuale cu mai mulți parteneri. Să nu ne mai mirăm că lumea este în criză. Să nu ne mai mirăm că tinerii sunt debusolați; că pericolul este prezent pe străzi; că violența a atins cele mai înalte cote; că sinuciderea s-a întins ca o epidemie

în rândul adolescenților și tinerilor; că rata abandonului școlar a atins un nivel colosal; că tinerii adulți dau greș în viață și se întorc acasă să locuiască cu părinții; că tinerii n-au în ce să creadă; că sufletul Americii este în pericol; că ne temem de ziua de mâine. Satana, Înșelătorul, lucrează din plin în această națiune.

Cine se ridică în apărarea adevărului? Îi mai pasă cuiva? La celălalt capăt al unei perioade de eliberare - eliberarea femeilor, a copiilor, a animalelor - America se pare că a fost eliberată de pe temelia ei morală. Dar, pentru prea mulți, viața a devenit iad.

Cel mai mic numitor comun

Nu poți privi la televizor sau să citești un ziar fără să afli despre implicațiile dezastruoase ale acestui mod de viață. Ziarele naționale dedică ediții întregi unor subiecte precum teama și panica. Într-un editorial din ediția mai, 1992 a ziarului "USA Today" ("SUA Astăzi"), intitulat "Decăderea moralei", Gerald F. Kreyche analizează gravitatea pervertirii valorilor de către propovăduitorii imoralității. El scrie: *"Concubinaj; copii în afara căsniciei, pentru care bărbatul nu poartă nici o responsabilitate morală sau fiscală; familii cu un singur părinte - toate par a fi la modă. (Un raport recent menționa dublarea numărului de nașteri la adolescente într-o perioadă de doi ani. Dintre mamele de culoare aflate la vârsta adolescenței, numai una din zece este căsătorită. La scară națională, unul din patru copii aparține unei mame nemăritate). Lesbienele și homosexualii sunt nestingheriți. Noua președintă a Organizației Naționale a Femeilor acceptă ca o femeie să aibă atât un soț cât și o parteneră. Bunăstarea a devenit un drept personal, așa încât etica a devenit o noțiune lipsită de conținut. În fața tuturor acestor realități, suntem îndemnați să fim toleranți, înțelegători și mai presus de toate, să nu judecăm"*. Kreyche scrie că dacă Rip Van Winkle s-ar scula în anii '90, după un somn lung, ar intra într-un *"șoc care ar împinge acul indicator în afara scării Richter"*. Acesta este adevărul. Toate sondajele arată că 90% din populația americană pretinde a se conduce după

un sistem de valori bazat pe credința în Dumnezeu, dar se pare că aceste valori au o influență minoră, dacă nu inexistentă, asupra vieților lor. Învățăturile creștine au fost scoase din universități și alte instituții; mai mult, Cuvântul lui Dumnezeu este batjocorit, caracterizat ca misogin, considerat o legendă sau o farsă. Sunt îndurerat când văd biserici care renunță chiar la principii de bază. În cele mai multe cazuri, ele schimbă adevărurile Scripturii pe o minciună. Dar această degradare în cultura și credința noastră este numai unul dintre semnele care arată că am intrat deja în vremurile de necaz profețite de Isus. El a descris această perioadă în Pilda Semănătorului, spunând că va fi un timp când oamenii vor părăsi adevărul și vor căuta împlinirea dorințelor lor. Mai târziu, apostolul Pavel, în epistola sa către tânărul Timotei, face o descriere a vremurilor de pe urmă: ***"Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâră prin case, și momesc pe femeile ușuratice îngreuiate de păcate și frământate de felurite pofte, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului"*** (2 Tim.3:1-7). Pavel descrie vremuri care ar fi părut imposibile acum patruzeci de ani; din păcate, aceasta este lumea în care trăim astăzi. Cum am ajuns oare aici?

Spre binele lui Timotei, ucenicul lui și al bisericii pe care tânărul păstor o conducea, Pavel îi scrie acestuia să trăiască după principiile despre care știa că sunt bune și să nu se lase influențat de lumea păcătoasă din jurul lui: ***"Tu să rămâi în lucrurile pe cari le-ai învățat și de cari ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi cari pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus"*** (2 Tim.3:14-15).

Prin vremuri de încercări au trecut şi creştinii din Imperiul Roman. Prigoana şi moartea erau răspândite. Cei slabi, care cădeau pe calea credinţei, erau mai îndreptăţiţi decât cei de astăzi; totuşi, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să reziste. Îi reaminteşte că *"Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire"* (2 Tim.3:16). Acesta este adevărul central al autorităţii Cuvântului lui Dumnezeu, atât de controversată în lumea de azi.

Tribunalele americane şi-au pierdut din autoritate. Fărădelegile nu se mai judecă atât de aspru pe cât ar trebui. Ca urmare, păcătoşii au negat autoritatea Bibliei, pentru ca păcatele lor să fie trecute cu vederea. Mai rău, credincioşi care ar trebui să apere autoritatea Scripturii o defăimează şi o neagă. Aceasta este tot lucrarea Înşelătorului. Autorul epistolei către evrei avertizează: *"Căci cei ce au fost luminaţi odată, şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor şi cari totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăş şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit"* (Evrei 6:4-6).

Dar putem avea viaţă nouă în Hristos şi aceasta este cea mai mare nevoie a noastră şi a societăţii.În epistola sa către romani, Pavel scrie: *"Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi, prin înoirea minţii voastre... "* (Rom.12:2). Puterea Duhului Sfânt de a înfrânge înclinaţia noastră spre păcat este disponibilă pentru oricine care-L primeşte pe Hristos ca Mântuitor şi Domn al său. Pavel explică: *"Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi trăi împreună cu El, întrucât ştim că Hristosul înviat din morţi, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viaţa pe care o trăieşte, trăieşte pentru Dumnezeu"* (Rom.6:6-10).

În scrisoarea sa către Timotei, apostolul spune: *"Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă"* (2 Tim.1:7). Atunci de ce luptăm împotriva unui Dumnezeu care ne iubeşte? De ce muncesc unii din greu pentru ceva ce poate fi obţinut pe gratis? Ce tragedie că adepţii filosofiilor păgâne moderne aleg să-I întoarcă spatele Dumnezeului Cerurilor, pentru a sluji unor dumnezei falşi.

Judeacata Bisericii

Biblia ne învaţă că vor fi învăţători şi proroci mincinoşi în Biserică la vremea sfârşitului. Aşa cum spune şi apostolul Petru: *"În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, cari vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat, şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulţi îi vor urma în destrăbălările lor. Şi, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează"* (2 Petru 2:1-3).

Satana nu are nevoie să formeze o biserică şi să o numească "Prima Biserică a Satanei" pentru a amăgi societatea modernă; poate înşela mai bine în alte moduri. El vrea să preia stăpânirea în şcolile noastre, în instituţiile sociale, în gândurile şi atitudinile unor conducători cu influenţă în mass-media şi în politica guvernamentală.

Apostolul Pavel a proorocit că mulţi îi vor urma pe învăţătorii mincinoşi, fără să ştie că, hrănindu-se cu învăţăturile lor, ei lasă să pătrundă în vieţile lor otrava Diavolului. Mii de oameni sunt înşelaţi. Învăţătorii mincinoşi folosesc cuvinte răsunătoare. Învăţătura lor pare a fi logică, înaltă şi sofisticată. Ei sunt inteligenţi, buni oratori şi reuşesc să-i înşele pe aceia a căror temelie spirituală este slabă. Aceşti învăţători mincinoşi s-au îndepărtat de credinţa biblică în Dumnezeu. Biblia afirmă că ei au părăsit calea adevărului din pricină că au crezut minciunile Diavolului şi au ales să accepte învăţătura acestuia. Ei au devenit astfel purtătorii de cuvânt ai Satanei.

Scriind lui Timotei, apostolul Pavel proorocește: *"Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșit în însuș cugetul lor"* (1 Tim.4:1-2). Mai târziu, Pavel îi scrie lui Timotei: *"Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite"* (2 Tim.4:3-4).

Satana este un mincinos, un înșelător și un bun imitator. Încă din grădina Edenului scopul lui a fost nu să determine omenirea să renunțe la evlavie, ci să o determine să fie cât mai evlavioasă, dar fără Dumnezeu. Metoda pe care a folosit-o a fost aceea de a-L imita pe Dumnezeu. Scriptura spune: *"Căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor"* (2 Cor.11:14-15).

Satana mai folosește încă această metodă de amăgire; deseori reprezentanții lui sunt deghizați în slujitori ai neprihănirii. În timp ce propovăduiesc mesajul care aduce moarte și întuneric inimii și minții păcătosului, ei se dau drept practicanți ai neprihănirii. Aceasta este o minciună a Satanei. Dar până să dispară la orizont furtuna înșelăciunii spirituale și morale, dezlănțuită de primul călăreț, lui Anticrist i se va fi dat putere deplină pe Pământ. Va veni apoi călărețul de care lumea se teme cel mai mult: călărețul calului roșu, care va aduce războiul și prăpădul.

PARTEA A PATRA

ÎN CENTRUL VÂRTEJULUI

Capitolul 11

MESAGERUL RĂZBOIULUI

"Și s-a arătat un alt cal, un cal roș. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare"

(Apoc. 6:4).

Teroarea sfârșitului lumii există încă de la apariția civilizației pe Pământ. Istoria omenirii este caracterizată de falimentul relațiilor sănătoase între indivizi: războaie, anarhie, frate contra frate, vecin contra vecin, națiune contra națiune. Răul a făcut mari ravagii până acum, dar holocaustul care vine va întrece orice închipuire a minții omenești.

În capitolul 6 din Apocalipsa, Ioan vorbește despre calul roșu care aduce războiul. Acest al doilea călăreț va stârni un prăpăd fără precedent, până când Însuși Mesia va interveni și îi va zdrobi pe aliații Satanei în bătălia de la Armaghedon. Amintiți-vă ce le-a spus Isus ucenicilor Săi: *"Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate"* (Matei 24:21-22).

Am fi naivi dacă am ignora faptul că acest călăreț care aduce războiul goneşte chiar acum spre noi. Unii spun că Pământul este acum un sat global. Suntem cu toții vecini unii altora, mai ales acum, după încheierea războiului rece. Occidentul a câştigat acest război. Dar nu ne putem permite să sărbătorim încă victoria; stocurile de arme nucleare rămase sunt suficiente pentru a distruge Pământul de şaptesprezece ori; flăcările exploziilor ar avea o temperatură de 130 de milioane de grade. Nici o rezoluție ONU, nici forțele de menținere a păcii, nici o nouă ordine mondială nu ar putea să oprească această grozăvie înainte de a se împlini vremea. Deşi ne rugăm şi lucrăm cu toții pentru pace, ştim că pericolul este mare.

Numărul națiunilor din lumea a treia cu intenții agresive este în continuă creştere. Sunt câțiva dictatori militari care nu ar dori nimic altceva decât să distrugă Ierusalimul sau Tel Aviv-ul. Atât timp cât oamenii se lasă conduşi de legile autosuficienței şi avantajului personal, vor fi mereu tirani care vor putea să provoace o catastrofă pe Pământ.

În aceste vremuri furtunoase, nimeni nu poate vorbi despre război cu detaşare. Toți avem în minte o viziune a dezastrului nuclear. Înainte de sfârşitul celui de-al doilea război mondial, luptele se limitau la câmpurile de luptă şi la drumurile navigabile. Armamentul şi hrana erau transportate pe distanțe mari. Oceane, terenuri muntoase, drumuri acoperite de zăpadă, deşerturi şi râuri repezi - toate constituiau bariere naturale care limitau războiul şi dădeau combatanților iluzia distanței şi a siguranței. Pentru nord-americani, războaiele erau lupte care se dădeau "acolo" şi "peste ocean". Dar alarma care a răsunat în biroul de pregătire a ştirilor al Radio difuziunii Japoneze la ora 8,45 în dimineața zilei de 6 august 1945 a fost începutul unor mari schimbări. Crainicul s-a grăbit să citească ştirile care tocmai îi sosiseră de la sediul local al armatei: "Trei avioane inamice au fost localizate deasupra zonei Saijo", a apucat să spună. Deodată, un fulger albastru orbitor a străluci peste Hiroshima... şi a urmat un moment de liniște nepământească. Un nor amenințător de gaze în fierbere, în formă de ciupercă, s-a ridicat deasupra unei mase informe de resturi arse care fusese cândva un oraş. Acesta va fi simbolul unei ere noi care începea atunci.

Crainicul a fost vaporizat, împreună cu întregul post de radio. Bombardamentele consecutive ale oraşelor Hiroshima şi Nagasaki au avut efectul scontat: au pus capăt războiului. Dar nu numai atât: au schimbat cursul istoriei şi au arătat lumii întregi noile pericole ale războiului. Au salvat astfel vieți omeneşti. Mulți conducători japonezi, chiar din aceste două orașe, vă vor spune acum că acele bombe au salvat probabil milioane de vieți omeneşti, atât din rândul japonezilor cât şi al aliaților; căci dacă războiul nu s-ar fi încheiat atunci, japonezii ar fi continuat lupta până la ultima suflare pentru a-şi apăra țara. Dar orașele Hiroshima şi Nagasaki au devenit părți în noua definiție a războiului.

Problema este că prea mulți dintre cei care nu se născuseră atunci se încăpățânează să-şi schimbe propriile lor idei despre război. Refuză să creadă adevărul despre puterea colosală eliberată de armele folosite atunci. Preferă să rămână în paradisul ignoranței şi al indiferenței: războiul este ceva ce se întâmplă undeva departe.

Istoricii spun că au existat peste patru mii de războaie în ultimii cinci mii de ani, multe dintre ele întinzându-se pe perioade lungi. Unele, precum războiul de treizeci de ani din Europa, au durat zeci de ani şi au secat vitalitatea națiunilor implicate. În cele două războaie mondiale din prima jumătate a ultimului secol au murit peste 60 de milioane de oameni.

Cursa ascendentă a înarmării din anii '60 şi '70 din timpul confruntării Est - Vest a demonstrat potențialul intimidării politice. Fiecare parte îşi imaginează că cealaltă este mai puternică şi că are nevoie de arme mai eficiente. Am văzut, în timpul războiului din Golful Persic, puterea de distrugere şi precizia armelor convenționale moderne; putem acum să ne închipuim - în mică măsură însă - consecințele unui război termonuclear.

În situația actuală, orice dictator poate amenința pacea mondială. Minți înfierbântate, ca ale lui Saddam Hussein sau Moamer El Gaddafi, ar putea să dezlănțuie un război nuclear de proporți printr-un atac neaşteptat. Înlocuirea armelor convenționale cu arme nucleare şi biochimice a complicat extrem de mult sarcina diplomației internaționale.

Nebunia războiului

Însăşi existenţa armamentului nuclear a schimbat caracterul conflictului. Războiul nu mai este ce a fost. Cercetătorul George Segal scrie: *"Schimbarea fundamentală este aceea că, în timp ce războaiele anterioare erau instrumente eficiente ale politicii, un război nuclear ar avea ca rezultat distrugerea planetei. Lumea ar deveni o "republică a insectelor"* (World Affairs Companion, pg.90).

Când a devenit evident că armele nucleare, chiar cele simple, au capacitatea de a anihila totul în interiorul zonei de acţiune, strategia de război a trebuit să fie schimbată. Faţă de arsenalul mondial de rachete balistice, focoase lansate de pe submarine şi chiar armament lansat prin satelit, am descoperit că există rachete nucleare ascunse în vehicule care circulă pe o reţea de drumuri subterane. Această permanentă circulaţie a armamentului nuclear a mărit ameninţarea unor distrugeri masive. Analiştii au spus chiar că distrugerea totală este "asigurată". Iniţialele anilor '70 au fost DRA - Distrugere Reciprocă Asigurată.

Astăzi sunt războaie pretutindeni în jurul nostru. Auzim mereu de veşti care anunţă izbucnirea unor alte conflicte. În afară de războiul din Golf, mai există în lume peste patruzeci de conflicte.

Este tulburător faptul că cincisprezece naţiuni (poate chiar mai multe) posedă tehnologii nucleare şi că peste jumătate din ele sunt dotate cu armamente nucleare. În ciuda declaraţiilor zgomotoase proclamând sfârşitul războiului rece, douăzeci şi cinci de naţiuni se străduiesc să se alăture fraţiei nucleare. Dacă adăugăm toate armele nucleare stocate în fosta Uniune Sovietică, Statele Unite, Marea Britanie, Franţa, India, Israel, China şi alte naţiuni, ne putem face o idee cu privire la potenţialul colosal de distrugere existent pe planetă. Un lucru este însă evident: războiul nu mai este limitat, "undeva departe". Călăreţul calului roşu a desfiinţat distanţele. Copitele calului se aud tot mai aproape; el vine însoţit de un zgomot asurzitor de război; a ajuns să gonească pe străzile oraşului nostru. Vântul războiului se poate să se fi liniştit, dar furtuna n-a dispărut încă de la orizont. Nu e timpul încă să coborâm steagul de avertizare.

Toţi dorim pacea. Conducătorii noştri ne promit pacea, dar aceasta n-a fost niciodată mai mult decât un calm neliniştit. Lumea noastră este într-un asemenea haos încât mă întreb: este pacea doar o iluzie? Să fie liniştea de acum semnul premergător unei păci iminente sau al unui uragan mai îngrozitor decât ne-am putea imagina? Eu cred că *lumea se află astăzi în centrul vârtejului* şi că vidul în care am intrat de la prăbuşirea comunismului şi colapsul Uniunii Sovietice ar putea fi *doar liniştea fragilă dinaintea unei grozăvii*. Este un sentiment pe care nu-l pot alunga, dar mă rog Domnului să nu fie aşa.

O speranţă rezonabilă

Timp de secole, guvernele şi parlamentele au încercat să păstreze pacea pe pământ. În vremurile trecute, conducători precum Cezar, Constantin, Carol cel Mare, Napoleon, ţarii răsăritului şi regii apusului au promis o pace durabilă. Dar nu au reuşit să-şi ţină promisinea. Astăzi, planuri îndrăzneţe de unitate globală sunt dezbătute cu entuziasm la Bruxelles, New York, Geneva, Tokio şi Washington. Cu toate acestea, nu există încă o pace universală şi lumea începe să se sature de promisiuni goale.

Ca martori ai evenimentelor ce se desfăşoară în Europa de Est, America Latină, Orientul Mijlociu şi Statele Unite, putem fi optimişti. Se pare că ne aflăm într-o perioadă de calm. Există însă numeroase motive să fim circumspecţi.

Economia mondială trece printr-o criză acută; deficitul financiar este extrem de ridicat. În 1992, guvernul american avea o datorie de 400 de miliarde de dolari, care nu avea nici o şansă de a fi achitată. Creşterea datoriilor este o problemă serioasă atât pentru familii cât şi pentru corporaţii. Crima şi violenţa - aflate în continuă creştere - pun în primejdie viaţa chiar în locuri bine luminate şi în plină zi. În plus, ne confruntăm cu o creştere a imoralităţii, cu prăbuşirea familiei şi a valorilor care stau la baza familiei şi cu prejudecăţi din ce în ce mai mari faţă de orice manifestare religioasă din partea unor organizaţii al căror număr este în continuă creştere. Mulţi observatori sunt de părere că America a păşit într-o perioadă post-creştină.

Este situaţia mondială actuală în concordanţă cu planul de pace al lui Dumnezeu? Va fi vreodată pace pe Pământ sau este pacea doar o iluzie? Va distruge furtuna care vine lumea?

Înainte de a răspunde la această întrebare, să ne amintim de un lucru pe care-l uităm prea uşor, atunci când ne concentrăm atenţia asupra ameninţării unui război nuclear. Uităm groaza infinit mai mare a despărţirii veşnice de Dumnezeu. Oroarea unui război nuclear este trecătoare în comparaţie cu urgiile care-i aşteaptă pe toţi aceia care resping mila, harul şi mântuirea lui Dumnezeu în Hristos. Aceste urgii sunt inimaginabile.

Vă amintiţi momentele dinaintea trădării şi crucificării lui Isus? Ieşind din Templul din Ierusalim, Hristos le spune ucenicilor: ***"Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă spăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii"*** (Matei 24:6,7). Chiar în timpul când rostea aceste cuvinte, cea mai hidoasă şi îngrozitoare faptă din toate timpurile se pregătea: Prinţul Păcii urma să fie răstignit de oameni. Să nu uităm, însă, că, deşi Hristos ne-a avertizat că vor fi mereu războaie şi veşti de războaie, nu trebuie să stăm nepăsători şi să privim cum popoare se distrug unul pe altul. Ar însemna să aprobăm răul prin tăcerea noastră. Trebuie să prevenim naţiunile lumii să se pocăiască şi să se întoarcă la Dumnezeu cât mai este timp. Trebuie să facem cunoscută iertarea şi pacea care există în Hristos Isus, Mântuitorul şi Domnul nostru.

Sfârşitul răului

Este timpul să ne întrebăm: este aceasta vremea sfârşitului de care vorbeşte Biblia? Este aceasta furtuna finală care va mătura tot ce întâlneşte în cale? Scriptura ne învaţă că istoria umană are un sfârşit; cercetătorii Bibliei sunt de părere că acest sfârşit este aproape. Nu va fi sfârşitul lumii, ci sfârşitul sistemului lumesc actual dominat de păcat.

Biblia spune că Satana este de fapt ***"stăpânitorul lumii acesteia"*** (Ioan 12:31) şi ***"domnul puterii văzduhului (...) duhul care lucrează acum în fiii neascultării"*** (Efes.2:2). Atât timp cât acesta este liber, în permanentă luptă cu Dumnezeu şi urmându-şi planul său, fii sigur că războaiele nu vor înceta, iar moartea şi răul se vor răspândi. Omenirea fără Dumnezeu nu are nici o speranţă.

Scriptura vorbeşte şi despre nişte semne, uşor de recunoscut, ale sfârşitului veacului. Se pare că ele sunt astăzi în centrul atenţiei. Isus a spus, în Evanghelia după Matei, capitolul 24, că vor fi foamete, boli şi cutremure, dar că acestea vor fi doar începutul. El a mai spus că oamenii ***"se vor vinde unii pe alţii, şi se vor urî unii pe alţii. Se vor scula mulţi prooroci mincinoşi şi-i vor înşela pe mulţi. Şi din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci*** (Matei 24:10-12). Dar a adăugat: ***"Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul"*** (Matei 24:14). În această profeţie observăm ideea că Evanghelia va fi vestită în întreaga lume, cu ajutorul noilor tehnologii, până la sfârşitul acestui secol. Înlesnirile din prezent nu au precedent în istoria umanităţii.

În timpul cruciadei londoneze din 1989, am putut vesti Evanghelia în 230 de oraşe britanice, precum şi la 33 de naţiuni africane, în transmisiuni directe prin satelit, la ore de maximă audienţă. Pentru viitor avem planuri mai îndrăzneţe. În 1993, în timpul cruciadei europene, vom instala un echipament de satelit la Essen, în Germania, cu ajutorul căruia mesajele lui Dumnezeu vor putea fi auzite în toată Europa.* Nici un evanghelist nu poate împlini profeţia lui Hristos de unul singur - eu nici n-aş încerca - dar fiecare ocazie de propovăduire a Evangheliei, fiecare lucrare bună, fiecare prilej în care vestea bună a lui Hristos ajunge la un suflet pierdut este o împlinire a promisiunii lui Hristos. Aceasta este lucrarea cea mai plăcută inimii mele.

---

* Programul acesta de evanghelizare a fost recepţionat şi la noi în ţară, în câteva mari oraşe. *(Nota Editurii "Casa Literaturii creştine")*

Venirea Fiarei

Un alt semn despre care a vorbit Hristos este răspândirea conflictelor. Unii se vor grăbi poate să mă contrazică; acestora li se pare că lumea anilor '90 este mult mai liniştită, nicidecum mai ameninţătoare. Le reamintesc însă că nimeni nu cunoaşte pe deplin consecinţele schimbărilor politice din ultimii ani. Nimic nu este sigur; există chiar un potenţial de haos şi război, cum deja vedem că există în Iugoslavia. Ştim că întotdeauna este pace înaintea furtunii. Şi nu putem să excludem probabilitatea de a ne găsi în prezent în acea perioadă de calm.

Daniel, pe care Isus l-a citat cînd a vorbit despre vremea sfârşitului, a profeţit: ***"Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea şi sfântul Locaş, şi sfârşitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ţine până la sfârşit şi împreună cu el şi pustiirile"*** (Daniel 9:26).

Apocalipsa, capitolele 11, 13 şi 16, detaliază urgiile care vor veni. În capitolul 11, Ioan descrie venirea Anticristului: ***"fiara, care se ridică din Adânc, va face războ cu ei, îi va birui şi-i va omorî. Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă «Sodoma» şi «Egiptul», unde a fost răstignit şi Domnul lor"*** (Apoc.11:7,8). Lumea va striga: ***"«Cine se poate asemăna cu fiara, şi cine se poate lupta cu ea?»"*** (Apoc.13:4). Şi nimeni nu va putea sta împotriva fiarei.

Isus a profeţit că vor fi multe războaie, poate chiar mii, înainte de lupta finală şi reîntoarcerea Lui. Pentru aceste vremuri agitate, El are să ne spună: ***" ... vedeţi să nu vă spăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci"*** (Matei 24:6). De acum aproape două mii de ani, de când Isus a spus aceste cuvinte, au fost perioade de război alternând cu perioade de pace, războaie mici şi mari, interne sau internaţionale. Dar tehnoloia modernă a schimbat regulile jocului. Războiul care va veni va fi probabil un război mondial final în care se vor folosi arme nucleare, biologice şi chimice. Acesta va fi războiul care va distruge planeta.

Isus a spus că, din acest război, ***" ... dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa"*** (Matei 24:22). Este deci evident că înfruntarea va implica toate naţiunile lumii şi va avea ca rezultat anihilarea întregii omeniri. Niciodată cosmocidul - distrugerea întregii planete - nu a fost posibil. Nu există oameni în stare să-i sfătuiască pe aceia ce controlează o asemenea putere de distrugere. Lumea a purtat războaie încă de pe timpul lui Adam, dar niciodată cu urmările profeţite de Isus în Matei capitolul 24 şi Apocalipsa capitolul 6. N-a existat niciodată potenţialul de nimicire a întregii rase umane.

Acestea sunt probabil armele de care se va sluji al doilea călăreţ prezentat în capitolul 6 din Apocalipsa. În versetul 4 se spune că el are puterea de a lua pacea de pe Pământ. Cu alte cuvinte, războiul va fi la scară planetară; nu este vorba aici de războaie civile sau conflicte clasice. În prezent, polarizarea politică şi militară pare să fi dispărut, dar nu putem şti ce se va întâmpla în viitor. Se formează, deja, blocuri de putere în Europa, Asia şi America de Nord. Acestea ar putea avea interese divergente în chestiuni economice sau comerciale, în probleme ce privesc imigraţia sau populaţia. Asemenea dezacorduri ar putea conduce la războiul cel mai devastator din istoria omenirii. Indiferent de motiv sau de părţile participante, va fi un război atât de distrugător încât, dacă Dumnezeu nu intervine să-l oprească, toată rasa umană va pieri.

Câţi oameni vor muri? Albert Einstein a calculat că o explozie nucleară de proporţii maxime ar mistui cel puţin o treime din populaţia planetei. Biblia indică aceeaşi proporţie: ***"O treime din locuitorii tăi va muri de ciumă, şi va fi nimicită de foamete în mijlocul tău; o treime va cădea ucisă de sabie în jurul tău; şi o treime o voi risipi în toate vânturile, şi voi scoate sabia după ei"*** (Ezec.5:12).

Este posibil să avem un secol de pace, sau chiar mai mult? Da. Războiul nu este inevitabil. Dacă omenirea s-ar întoarce de la căile ei rele la Dumnezeu, părăsind păcatele ei de neascultare, idolatrie, mândrie, lăcomie, ură şi multe alte aberaţii care conduc la conflict, ar exista posibilitatea instalării păcii. Dar când vedem cum stau lucrurile în societatea noastră, cu atâta mânie şi violenţă care ne

înconjoară, cine mai poate crede într-o asemenea transformare? Pentru a părăsi obiceiurile ei vicioase şi războinice, lumea întreagă ar trebui să vină la Dumnezeu în umilinţă şi pocăinţă. Este pocăinţa la scară mondială posibilă?

Da, eu cred că există speranţă. Lumea n-a cunoscut niciodată pacea totală. Putem să păstrăm pacea pentru o generaţie, dar păcatul şi lucrarea Satanei reuşesc să o distrugă. Gândiţi-vă la nenumăratele crize cu care ne confruntăm: recesiune, prăbuşire economică, SIDA, abuz de droguri, crimă şi rasism. Inima omului care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu este stricată. Diavolul exploatează slăbiciunile noastre în folosul lui. Norii de furtună au început deja să se adune. Când furia lor se va dezlănţui, nimeni nu va scăpa.

Spaime fără temei?

În 1986, aflându-mă la Paris, am fost intervievat de un reporter agitat de la ziarul "Le Figaro". Nu înţelegea de ce, în predicile mele, folosesc şi termenul *"revelaţie"* şi acela de *"apocalipsă"!* I-am explicat că primul este cuvântul englezesc, iar al doilea este cuvântul grecesc, ele având acelaşi înţeles. N-a priceput explicaţia mea, dar m-a întrebat: *"Credeţi că este un fapt util şi creştinesc să îngroziţi oamenii cu asemenea lucruri?"* I-am răspuns: *"Aţi citit în ultima vreme prima pagină a ziarului "Le Figaro"? În fiecare zi, titlurile din ziarul pentru care lucraţi îngrozesc oamenii cu ştiri despre crime, epidemii, scandaluri şi corupţie. Majoritatea oamenilor sunt într-o stare permanentă de frică".* Reporterul m-a întrerupt şi mi-a spus: *"Dar toate acestea sunt probleme zilnice. Apocalipsa nu este o problemă zilnică! Eu cred că dvs. vreţi doar să înspăimântaţi oamenii"*. Am înţeles ce vroia să spună, dar pentru el era evident că învăţăturile cărţii Apocalipsa erau simple mituri. El nu le considera ca descoperiri ale lui Dumnezeu cu privire la un sfârşit iminent, real al civilizaţiei. Aşa că i-am spus: *"Uneori este datoria şi responsabilitatea mea ca slujitor al Evangheliei de a înspăimânta oamenii. Copiilor mei le spun: «Fiţi atenţi când traversaţi strada, să nu vă lovească vreo maşină». Este o teamă justificată. Dumnezeu ne-a spus: «Dacă păcătuiţi împotriva Mea şi călcaţi poruncile Mele, Eu voi trimite judecata asupra lumii». Şi aceasta este tot o teamă justificată. Şi dacă nu ascultăm de aceste avertizări, suntem în mare pericol"*.

Biblia spune că: ***"Frica Domnului este începutul înţelepciunii"*** (Ps.111:10). Nu ne temem de El ca de un tiran, ci ca de un Tată iubitor şi drept, care ne conduce, în înţelepciune şi adevăr, ca să facem ceea ce este bine pentru noi. Dar, pentru că Dumnezeu este un Tată drept, noi ştim că ne va disciplina şi pedepsi atunci când ne împotrivim şi călcăm poruncile Lui. Dacă vom călca acele porunci prea des şi fără să ne pară rău, El ne va retrage privilegiile pe care ni le-a dat. Acesta este riscul pe care lumea şi l-a asumat. Acesta este mesajul pe care sunt dator să-l fac cunoscut.

Aşa cum istoriseşte cartea Exod, Dumnezeu a trimis urgii peste Faraon şi peste Egipt pentru ca poporul Său să fie eliberat din sclavia care dura de 400 de ani. După fiecare urgie, Faraon făcea promisiuni pe care nu le respecta. Biblia spune: ***"Dar inima lui Faraon s-a împietrit, şi n-a ascultat de Moise şi de Aaron, după cum spusese Domnul"*** (Exod 8:19).În vremurile de pe urmă situaţia va fi similară. Dumnezeu îi avertizează pe cei ce îi aparţin şi îi roagă fierbinte să se lepede de idolatrie, dar ei nu-şi vor ţine promisiunile făcute. Ioan scrie: ***"Ceilalţi oameni, care n-au fost ucişi de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor"*** (Apoc.9:20-21). Harul, mila şi bunătatea lui Dumnezeu nu i-au convins pe oameni să se pocăiască. Ei s-au bazat pe răbdarea, indiferenţa sau pe ideea că Dumnezeu e lipsit de putere. În ambele situaţii - cea din Exod şi cea din Apocalipsa - deznodământul este judecata neîntârziată şi nemiloasă. Astăzi, promisiunile noastre de credincioşie faţă de poruncile lui Dumnezeu nu au adus lumea la pocăinţă. Am propovăduit pocăinţa timp de 50 de ani; există mii de slujitori ai Evangheliei, peste tot în lume, care propovăduiesc pocăinţa neîntârziat. De două mii de ani, profeţi, preoţi, predicatori şi evanghelişti

cheamă lumea să se întoarcă la neprihănirea lui Dumnezeu şi, de cele mai multe ori, omenirea i-a râs în faţă Regelui regilor. Astăzi, avertizările clare ale lui Dumnezeu sunt încă neluate în seamă.

Recunoaşterea propriilor opţiuni

Departe de Dumnezeu, inimile noastre se răcesc şi se împietresc. Ce îi va putea aduce oare pe oameni la Dumnezeu? Dacă nu vom reuşi în a-i ajuta să cunoască pocăinţa şi viaţa nouă, condamnarea planetei este ireversibilă. Al doilea călăreţ al Apocalipsei va învăţa omenirea care îi este responsabilitatea înaintea Creatorului ei prin grozăvia unui război mondial. Ajungem din nou la întrebarea: Putem face ceva să împiedicăm dezlănţuirea războiului? Da. Creştinii au datoria să caute pacea şi să facă pace oricând şi oriunde au prilejul. Isus a spus: ***"Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu!"*** (Matei 5:9). Domnul şi Mântuitorul nostru ne-a poruncit să lucrăm pentru pace. Îngerii au anunţat naşterea lui Isus cântând: ***"Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui!"*** (Luca 2:14). Aşa cum călăreţul de pe calul roşu vine în lume aducând război, Isus a venit aducând pacea.

Există, totuşi, în Noul Testament câteva texte tulburătoare cu privire la pace. De exemplu, aceste cuvinte ale lui Isus către ucenicii Săi:

"Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, şi pe noră de soacră-sa. Şi omul va avea de vrăjmaşi chiar pe cei din casa lui. Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine îşi va păstra viaţa, o va pierde; şi cine îşi va pierde viaţa, pentru Mine, o va câştiga" (Matei 10:34-39).

Aici, Isus nu vorbeşte despre conflictul armat, ci despre lupta spirituală care urmează atât după auzirea Cuvântului cât şi după

acceptarea mesajului Evangheliei. John Wesley a interpretat acest tip de *"sabie"* ca o sabie a dragostei, în sensul că Isus a venit să răspândească iubirea pe Pământ, dar această iubire îi desparte pe oameni. Într-o familie, unii pot fi credincioşi, alţii necredincioşi. Aceasta poate naşte fricţiuni, neînţelegeri şi chiar despărţire. Poate că nu acesta este înţelesul principal al cuvintelor lui Hristos. Dar Evanghelia este întotdeauna în stare să unească sau să despartă.

Pacea cu Dumnezeu, pacea lui Dumnezeu şi pacea între naţiuni este posibilă numai dacă ne căim de păcatele noastre, ascultăm ce ne spune Dumnezeu, credem în El şi Îl urmăm. Ca slujitori, ucenici, fraţi şi surori ai Mântuitorului, noi suntem aliaţii Lui în lupta pentru pacea adevărată şi durabilă. Nicăieri în Biblie nu ni se promite că vom reuşi despărţiţi de El. Hristos ne cheamă să lucrăm pentru pace în ciuda piedicilor aparent insurmontabile. Suntem din nou confruntaţi cu misterul suveranităţii lui Dumnezeu şi voinţa noastră liberă, pe care El n-o constrânge. Trebuie să fim pregătiţi să ne întâlnim cu Hristos în orice moment, dar trebuie să trăim ca şi cum venirea Lui s-ar produce peste o mie de ani.

Cunoscând consecinţa păcatului, creştinul are datoria să se roage pentru *pocăinţa şi înnoirea naţiunii în care trăieşte*. Viaţa noastră trebuie să se împartă între lucrările făcute în Numele Lui şi stăruinţa de a afla voia Lui în rugăciune. Cred că este vremea să-i învăţăm pe oameni ce înseamnă rugăciunea. Este vremea ca omenirea întreagă să se unească în rugăciune. În acest sens, Ziua Naţională pentru Rugăciune, organizată în primăvara anului 1992 de Shirley Dobson şi Vonette Bright a fost un eveniment remarcabil. Mulţumită unor pregătiri şi unei mediatizări susţinute, peste două mii cinci sute de comunităţi din întreaga Americă au stat de veghe şi s-au rugat pe scările primăriilor din fiecare oraş. Circa cinci sute de diplomaţi şi lideri creştini s-au întâlnit în Washington D.C. ca să se roage pentru tineretul american şi pentru o renaştere a valorilor creştine. Cred că de o asemenea dedicare este nevoie pentru a schimba starea de lucruri actuală. Ca indivizi şi ca naţiune, trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu în rugăciune şi umilinţă până să se dezlănţuie furtuna şi să ne spulbere.

Potrivit unui raport din publicaţia "National and International Religion Report", din 18 mai 1992, peste 180 de adolescenţi s-au adunat în Spokane, Washington, ca să se roage pentru găsirea unor soluţii în legătură cu problemele drogurilor, violenţei şi promiscuităţii din şcoli. În Atlanta, membrii bisericilor din întregul ţinut Fulton s-au adunat pe treptele capitoliului pentru a se ruga. În Houston, două mii cinci sute de adolescenţi şi tineri s-au adunat pentru rugăciune pe stadionul oraşului. În Klamath Falls, Oregon, cetăţenii s-au rugat din amurg până în zori într-un parc.

În această zi de rugăciune, decretată de preşedintele Bush, a fost o minunată revărsare a Duhului lui Dumnezeu, şi tocmai o astfel de dedicare - la scară naţională - ar putea să producă schimbări în naţiune, ba chiar renaşterea ei. Dacă nu reuşim să căpătăm mila şi îndurarea lui Dumnezeu, mă tem că destinul civilizaţiei noastre este deja hotărât. Al doilea călăreţ al Apocalipsei, înfipt bine în şa, agită sabia nimicirii. Numai Dumnezeu poate interveni pentru noi. Trebuie să ne rugăm pentru pace, pentru că rugăciunea este cea mai puternică armă din arsenalul nostru spiritual. Ea poate să pună capăt ameninţării unui dezastru planetar şi să înlesnească îndeplinirea planurilor lui Dumnezeu pentru creaţia Sa.

Prinţul Păcii vrea ca noi să fim preocupaţi de starea actuală de ostilitate din lume. Rasismul, ura, dezechilibrul economic şi multe alte probleme ne scapă de sub control. Scriptura, însă, ne porunceşte să aşteptăm cu bucurie venirea Domnului; numai El ne va aduce pacea desăvârşită şi durabilă. Dar, până atunci, trebuie să lucrăm pentru pacea şi armonia între naţiunile Pământului şi să iubim pe aproapele nostru cum ne iubim pe noi înşine.

Dumnezeu a cruţat cetatea Ninive pentru alţi 150 de ani, pentru că poporul s-a pocăit la auzirea mesajului propovăduit de Iona; Domnul ne poate da şi nouă pacea dacă ne întoarcem spre El cu pocăinţă! Aceasta este singura speranţă pentru aceste vremuri. Trebuie să ne pocăim de răutatea noastră şi să căutăm mila lui Dumnezeu.

Să analizăm acum următoarele două profeţii: cea cu privire la calul negru al foametei şi cea cu privire la calul gălbui al morţii.

Capitolul 12

FOAMETE PE PĂMÂNT

"Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: «Vino şi vezi!» M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă. Şi în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: «O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!»"

(Apoc.6:5-6).

Tabloul ne este familiar: *"Iată-i: copii numai piele şi oase, cu privirile goale. Ciorapii lor sunt atât de mari şi pulpele atât de subţiri, încât te întrebi cum pot să meargă. Sunt prea lipsiţi de vlagă ca să alunge muştele care se aşază pe gurile şi nările lor. Stau în faţa aparatelor de filmat, de-abia ţinându-şi blidele cu mâncare"*. Scena descrisă nu se petrece în Bangladesh în anii '70 sau în Etiopia în anii '80, ci în estul Africii, astăzi. Articolul, semnat de Michael Ignatieff în "World Press Report" şi intitulat "Cei patru călăreţi sunt aici", descrie tragedia războiului, a secetei şi a foametei din estul Africii: *"Foametea a revenit în Africa. Douăzeci şi şase de milioane de oameni sunt ameninţaţi în Sudan, Etiopia, Somalia, Malawi, Angola şi Mozambic. Adică în acele locuri unde*

războiul civil conspiră cu seceta, ca să secere vieți omenești". Tabloul descris de Ignatieff este identic cu cel biblic, în care al treilea călăreț al Apocalipsei lui Ioan, călare pe calul negru, își dezlănțuie furia, răspândind foamete pe Pământ. Spectrul înfometării este probabil cea mai puternică spaimă a omenirii. Ea demonstrează neputința noastră în fața forțelor naturii și lipsa de conținut a vieții, atunci când unica ei alternativă este foamea și moartea.

Calul negru care apare înaintea lui Ioan în Apocalipsa este călărit de un personaj având în mână o cumpănă. Călărețul își struneşte calul, reținându-l pentru o clipă în fața proorocului. În timp ce animalul fornăie și loveşte cu copitele nervos, călărețul ridică deasupra capului cumpăna; o voce venind dinspre cele patru făpturi apocaliptice strigă: ***"O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!"*** (Apoc.6:6).

În timpul lui Ioan, un leu [dinar] era salariul pe o zi. În moneda de astăzi ar echivala cu douăzeci de cenți și ar reprezenta valoarea unei măsuri de grâu sau porumb, din care un muncitor și familia lui ar mânca la o masă. În acele timpuri, orzul era mai ieftin, comparativ cu alte cereale. Era hrana cailor și a vitelor, dar, în vremuri de foamete, era folosit și ca hrană de către cei mai puțin înstăriți. Trei măsuri de orz ar ajunge pentru hrănirea unei familii întregi pe timp de o zi. În vremea lui Hristos, cu un leu s-ar fi putut cumpăra aproximatriv douăzeci și patru de măsuri de orz, dar în descoperirea lui Ioan, cu aceeași sumă de bani se pot cumpăra doar trei măsuri. Așa încât, atunci când Ioan aude al doilea strigăt, ***"Trei măsuri de orz pentru un leu!"***, el își dă seama că vorbitorul descrie o hiperinflație care însoțește foametea. Valoarea banilor va fi de o optime sau douăsprezece procente din valoarea ei anterioară. În termeni actuali, un muncitor cu un salariu de 20 000 dolari pe an ar câștiga, după accentuarea inflației, 2 400 dolari. Pierderea va fi enormă. O recentă știre despre foametea care bântuie Mozambicul cuprindea și acest comentariu: *"Problema este că banii nu mai au valoare aici. Cum să te descurci, când acum câștigi jumătate din salariul de acum doisprezece ani și nu poți să acoperi necesitățile de bază ale familiei?"*

Cu cumpăna ridicată, pentru a cântări cantitatea insuficientă de grâu care va fi disponibilă omului de rând, călărețul calului negru este simbolul unei astfel de situații disperate care va exista în lume. Prin acest călăreț, Scriptura vrea să ne demonstreze că înșelăciunea, religiile false și apostazia duc la război, și că, la rândul lui, acesta duce la foamete și boli. Foametea, care urmează nenorocirilor aduse de calul alb și cel roșu, va devora omenirea. Milioane vor muri de foame și alte milioane vor suferi de malnutriție, care va aduce boală, deteriorare mentală și emoțională, deznădejde și moarte. Calul negru și călărețul lui reprezintă avertismentul lui Dumnezeu cu privire la suferința care ne stă înainte, dacă refuzăm să împlinim poruncile Lui, să ne smerim înaintea Cerului și să ne rugăm pentru iertare și înnoire.

Risipă și deznădejde

Vocea care strigase la apariția celui de al treilea călăreț poruncește: ***"Să nu vatămi untdelemnul și vinul!"*** (Apoc.6:6). Din vremuri străvechi, uleiul și vinul erau asociate cu bogăția și îndestularea. Probabil că aici este vorba despre o descriere a foametei coexistând cu abundența. Isus le-a spus lui Petru, Andrei, Iacov și Ioan că, înaintea revenirii Lui, foametea va păși în lume și va înfometa națiuni întregi, din diferite părți ale lumii (Matei 24:7; Marcu 13:8; Luca 21:11). Dar a spus despre cei puternici că vor mânca și vor bea, se pare, exagerat de mult. Ioan a profețit că, în vremea de pe urmă, vor exista națiuni care vor trăi într-o opulență asemănătoare cu cea a Babilonului, bogate și renumite.

Rapoartele despre foametea din Africa și Asia contrastează cu imaginea nord - americanilor și a europenilor supraalimentați care, majoritatea, trăiesc în belșug, în timp ce alții mor de foame. Un articol ce dezvăluia autoindulgența americanilor arăta că aceștia cântăresc cu un miliard de livre [apoximativ 354 milioane kg] mai mult decât greutatea normală. Cheltuim 15 miliarde de dolari anual pe rețete de slăbit și 22 miliarde pe produse cosmetice. Aceste fonduri ar fi suficiente pentru a-i salva pe aceia care mor de foame astăzi în lume.

Multe dintre articolele şi reportajele televizate despre foametea care pustieşte continentul african comentează absenţa reacţiei publice. Unii editori de la diverse ziare naţionale susţin chiar că lumea s-a săturat să audă despre acest subiect. Ei spun: *"Nu ne mai arătaţi mereu copiii aceia aproape morţi de foame. Nu vrem să ştim ce se întâmplă acolo"*. Dar este inuman ca aceia care au atât de mult să fie indiferenţi faţă de aceia care au atât de puţin. Acesta este unul dintre semnele că societatea occidentală se îndreaptă spre prăbuşire. Acesta este mesajul *călăreţului calului negru*. Acesta va vesti cele mai mari nedreptăţi din lunga istorie a omenirii. Milioane de oameni trăiesc în îmbelşugare, în timp ce alte milioane pier.

Una dintre cele mai mari probleme ale timpului nostru este că există lipsă în mijlocul belşugului. Această criză se va adânci pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul veacului. Este o monstruoasă nedreptate la scară mondială. Dacă lumea nu se întoarce la Dumnezeu, călăreţul de pe calul negru îşi va sfârşi lucrarea mai curând. Uraganul mâniei lui Dumnezeu va coborî asupra noastră şi întreaga rasă umană va suferi consecinţele.

Comunitatea mondială este în prezent preocupată de recoltele foarte slabe şi de lipsa de alimente. Nu este vorba doar de cantitatea de alimente, ci şi de distribuţia acestora. Necinstea care există în cadrul organizaţiilor de ajutorare, a administraţiei locale, şi, uneori, printre beneficiari complică lucrurile, împiedicând livrarea ajutoarelor către aceia care au nevoie disperată de ele.

Numai câteva ţări din lume produc anual mai mult grâu decât consumă. Printre acestea se află SUA, Australia şi Canada. Unele dintre membrele fostei Uniuni Sovietice (cunoscută acum sub denumirea de Comunitatea Statelor Independente sau CSI) au potenţialul de a produce mai mult decât orice altă ţară. Dar, din cauza vremii nefavorabile, ineficienţei şi dificultăţilor de reorganizare după evenimentele din 1991, regiuni bogate, precum Ucraina, nu au mai mult decât o recoltă bună la patru sau cinci ani.

Îmi amintesc de un editorial dintr-un jurnal din Chicago care trâmbiţa: *"Cu ajutorul metodelor moderne am reuşit să rezolvăm problema foametei. Putem să producem orice cantitate de cereale dorim. Ştiinţa a învins groaza existentă în ţările mai înapoiate"*.

Nu numai că afirmaţiile ziaristului erau premature şi contrare adevărului, dar ele contraziceau şi profeţiile Bibliei. Scripturile spun că foametea şi bolile vor continua şi se vor adânci până la revenirea lui Hristos ca Prinţ al păcii şi Domnitor al lumii.

Statistici privitoare la efectele foametei

Nimeni nu ştie câţi oameni mor de foame în fiecare an. Multe dintre ţările subdezvoltate se ocupă cu asemenea statistici, în special în ce-i priveşte pe copii, dar aceste surse de informare nu sunt demne de încredere. În plus, în regiunile afectate de foamete, oamenii nu mor întotdeauna din această cauză, ci din cauze indirecte, de exemplu de boli determinate de slăbirea rezistenţei organismului din cauza malnutriţiei. Deseori, aceste decese nu sunt declarate de membrii familiei; cauzele morţilor pricinuite de boli sunt înregistrate ca necunoscute.

Mai mult, statisticile privitoare la decesele datorate inaniţiei şi bolii au componente sociologice şi psihologice. Oficialităţile guvernelor unor ţări mici nu raportează în mod obiectiv asemenea catastrofe de teama ca ştirile alarmante să nu afecteze afacerile, comerţul, turismul, încrederea companiilor străine sau alţi asemenea factori. În realitate, numărul de morţi în crize, precum foamete, boli, epidemii este aproape întotdeauna mult mai mare decât cel declarat.

Cu câţiva ani în urmă, Comitetul Menonit a afirmat că aproximativ 12 milioane de nou născuţi mor anual în ţările în curs de dezvoltare din cauza efectelor malnutriţiei. Statistici ale Băncii Mondiale înregistrează: *"O jumătate din numărul de oameni afectaţi de sărăcie totală trăiesc în sudul Asiei, în special în India şi Bangladesh. O şesime trăiesc în estul şi sud-estul Asiei. O altă şesime provin din Africa sub-sahariană. Restul sunt din America Latină, nordul Africii şi Orientul Mijlociu"*. Naţiunile Unite estimează că cel puţin 100 de milioane de copii din lumea a treia se culcă înfometaţi în fiecare seară.

Efectul suprapopulării

În acest deceniu, populaţia Pământului continuă să crească în ritmul uluitor de 100 de milioane de naşteri pe an. Într-un discurs ţinut în Campusul Universităţii Indiana, la South Bend, Michael Marien, editorul publicaţiei "Future Survey", a menţionat problema suprapopulării; în 1930, populaţia planetei era de circa 2 miliarde de oameni; până în 1975, numărul s-a dublat, ajungând la 4 miliarde; în 1992, a fost de 5,5 miliarde, iar calculele arată că numărul va depăşi 6 miliarde în 1998. În acest ritm, până în anul 2019, depăşim bariera de 8 miliarde. Cea mai mare creştere a populaţiei se va produce în ţările lumii a treia, în acele naţiuni care sunt incapabile să asigure hrana pentru un atât de mare număr de oameni. Marien a estimat că, până în anul 2020, populaţia va creşte cu 50% din numărul de locuitori care se înregistrează astăzi [1992]. El a menţionat însă că aceste cifre vor fi reduse de războaie, foamete, SIDA sau o tehnologie nouă a controlului naşterilor. *"Din păcate, războiul, foametea şi decesele cauzate de boala SIDA sunt foarte probabile; nu însă şi progresele în tehnologia controlului natalităţii"*, a adăugat el.

Se pare că în estul Africii, aceste probleme potenţiale au devenit deja realitate. Seceta, inaniţia, conflictele, epidemiile şi calamităţile naturale au ajutat la răspândirea bolii SIDA. Specialiştii sunt de părere că foametea din prezent este cea mai gravă din acest secol. Un articol de pe prima pagină a ziarului "New York Times" o considera drept *"cea mai gravă secetă din istorie"*. Un comunicat al Agenţiei pentru Dezvoltare Internaţională a Statelor Unite estima că, până în ianuarie 1992, seceta din estul Africii *"a alungat orice speranţe pentru recoltele acestui sezon"*. Hrana lipseşte cu desăvârşire .

Din Somalia şi Etiopia, în nord, până la Capul Bunei Speranţe, în sud, întreaga coastă a continentului african a fost afectată. Dezastrul l-a depăşit deja pe cel provocat de foametea din Etiopia din anii '80, care a lăsat imagini cutremurătoare în minţile noastre. Lucrători din diverse organizaţii de ajutor estimează că, fără intervenţia unui miracol, 26 de milioane de oameni vor muri de foame.

Violenţa

Violenţa este o problemă majoră ce se naşte din sărăcie, foame şi mânie crescândă. Oraşul Lagos din Nigeria, situat pe coasta de răsărit a Africii, a fost transformat în tabără şi depozit de arme. Înfruntările au ieşit deja de sub control. În Mozambic, ţara cea mai puternic lovită de foamete în 1992, s-au înregistrat peste un milion de morţi violente, din 1976. Din populaţia sa de 15 milioane, 1,8 milioane de oameni depind de alimentele trimise de organizaţii de ajutor străine. Din păcate, ajutoarele nu ajung întotdeauna la cei care au nevoie de ele.

Din cele patruzeci de ţări slab dezvoltate existente în lume, douăzeci şi opt sunt în Africa. Complexitatea problemelor sociale şi politice din aceste ţări a condus la o situaţie care ar putea să fie nerezolvabilă în condiţiile actuale. George Segal, specialist în probleme internaţionale, spune: *"Cu toată bunăvoinţa existentă în lume, problema hranei nu-şi are rezolvarea în ajutoarele trimise de organizaţii internaţionale"*. Întârzierea producţiei de hrană, căi de comunicaţie ineficiente, la care se adaugă nevoia stimulării comerţului, a revitalizării strategiilor de piaţă şi a reformei agricole au făcut din problemele naţiunilor sărace mistere aparent nerezolvabile.

Planul Marshall este un exemplu de ajutor străin eficient. Într-o perioadă de patru ani, după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, Europa a primit 14 miliarde de dolari. Până în 1956, productivitatea în Europa se ridicase cu 38 de procente faţă de cea din 1938, când apăruseră primele semne de război. Un asemenea efort financiar ar putea ajuta Africa, dar cele 220 de milioane de dolari, destinaţi de guvernul SUA ca ajutor pentru estul Africii, nu vor contribui prea mult la redresarea situaţiei.

Cunoscând amploarea dezastrului, mulţi ezită să mai trimită bani sau alimente. Ştirile vorbesc despre o *"ezitare de a dona"* sau o *"oboseală de a dona"*, datorate, printre altele, violenţei necontrolabile şi, în special, corupţiei. Banii sunt consumaţi cu lăcomie, în special în Mozambic, unde guvernul impune o supratxă de 150 de dolari pe tona de alimente transportată în satele îndepărtate.

Leslie Gelb, corespondent al ziarului "New York Times", relata, în mai 1992, că țările sărace cheltuiesc anual de două ori mai mult pe arme și pe plata soldaților decât suma totală pe care o primesc ca ajutor. Totalul depășește 175 de miliarde de dolari pe an. Conflictele, foametea și condițiile instabile au făcut ca țările slab dezvoltate să fie privite cu suspiciune la acordarea creditelor. Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional și alte organizații de împrumut au decis să nu mai mărească împrumuturile către aceste țări. Gelb afirmă că unica lor sursă de capital pentru bugetul destinat armatei și cumpărării de arme provine, în aceste țări sărace, din mărirea taxelor și din reținerea salariilor și beneficiilor de la proprii lor cetățeni. Asemenea metode duc la agravarea problemelor de sănătate și bunăstare. Directorul Programului Internațional pentru Aprovizionare spunea: *"Mă tem că foarte mulți oameni vor muri de foame"*. Cifrele sunt într-adevăr tulburătoare. El a adăugat: *"Nu putem hrăni o parte prea mare a populației cu aceste ajutoare. Dacă ajungem să aprovizionăm jumătate din numărul celor care au nevoie de aceste alimente, considerăm că am făcut o treabă bună"*. Mulți se hrănesc cu rădăcini. Un bătrân a spus unui reporter: *"Cei ce ne aduc ajutoare nu pot să înțeleagă cum de mai trăim"*.

Problema foametei și a malnutriției nu este limitată doar la țările în curs de dezvoltare. Recent, Biroul pentru Buget al Congresului a anunțat că mulți dintre copiii americani suferă de malnutriție. America de Nord se află sub pragul de sărăcie. Desigur că limita sărăciei este aici foarte ridicată în comparație cu cea din țările în curs de dezvoltare; săracii din America ar fi considerați bogați în țările lumii a treia. Dacă ai o pereche de pantofi, apă proaspătă sau hrană ești considerat bogat în multe locuri din lume.

Nu îi uitați pe copii!

Vă amintiți de acel moment de acum două mii de ani, când Isus a întrerupt un important "seminar" la care luau parte ucenicii Lui? Sau poate copiii din Capernaum. Îl întrerupseseră cu jocul lor

zgomotos. Se jucau prin împrejurimi când o minge sau o jucărie a aterizat la picioarele lui Isus și copiii au năvălit s-o recupereze. Oricum, Isus s-a oprit din a-i învăța pe ucenici, i-a luat pe copii în brațe și a spus către mulțimea adunată: ***"Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul dintre aceștii micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară, și să fie înecat în adâncul mării"*** (Matei 18:6).

O altă istorisire care arată mila lui Isus pentru copii este cea din Matei 17. Un tată îndurerat vine în prezența lui Isus și-L roagă să-l vindece pe fiul său bolnav mintal: ***"L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece"***, explică el. Îmi imaginez că, auzind acestea, Isus s-a întors spre ucenicii săi cu ochii fulgerând de mânie și le-a spus: ***"O, neam necredincios și pornit la rău! (...) Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l aici la Mine"*** (Matei 17:17). Isus a scos dracul din copil, iar acesta s-a vindecat.

Părinții îndureraţi ai atâtor copii ridică trupurile copiilor lor muribunzi către noi, cei ce suntem creștini. Îi ajutăm noi îndeajuns? Isus se întoarce spre noi și ne spune: ***"O, neam necredincios și pornit la rău! Până când voi fi cu voi?"*** Acesta este mesajul călărețului care aduce foamete și boli. Acesta este avertismentul pe care trebuie să-l luăm în seamă ca să nu fim judecați de a-i fi neglijat pe copiii necăjiți.

Ar trebui să ne pocăim înaintea Domnului pentru indiferența noastră, să-I cerem iertare și să împlinim voia Lui. Nu putem face totul, dar putem face ceva! Hristos ne cheamă să facem tot ce ne stă în putință, pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, pentru a-i hrăni pe cei înfometați și pentru a-i ajuta pe cei ce suferă. Hristos a venit pe Pământ, pentru a aduce omenirii răscumpărarea prin moartea Sa. Răstignit pe cruce, El a putut spune că a sfârșit lucrarea pe care Tatăl i-o dăduse s-o împlinească (Ioan 17:4). El nu i-a neglijat niciodată pe cei în suferință și flămânzi. Așa încât noi suntem chemați nu numai să răspândim vestea bună a mântuirii lui Hristos, dar și să arătăm dragostea Lui față de aceia care au nevoie de ea.

Un dram de milă pentru cei înfometaţi

Este greu de imaginat diferenţa enormă dintre îngrijirea medicală acordată în Occident şi cea din ţările slab dezvoltate. Statisticile arată că în Europa şi America de Nord există un doctor la 572 de oameni. În partea de est a Asiei - un doctor la 2 106 oameni; în partea de sud-est a Asiei - un doctor la 14 956 de oameni; în estul Africii, unde există atâta suferinţă, - un doctor la 17 480 de oameni! Lipsa de surori medicale este, de asemenea, acută. În Europa şi America de Nord există o soră medicală la fiecare 194 de oameni; în America Centrală - o soră medicală la fiecare 1 245 de oameni, iar în partea de sud şi centrală a Asiei - o soră medicală la fiecare 4031 de oameni.

Mult mai importantă decât vindecarea bolii este prevenirea ei. Aceasta este, deseori, legată de nutriţie. În ţările sărace, un copil din trei (dintre aceia care supravieţuiesc după naştere) este bolnav din cauza insuficienţei hranei şi lipsei calităţii nutritive a acesteia. Ori de câte ori avem pe masă alimente sănătoase şi gustoase, să Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru ele şi să ne rugăm pentru copiii care mor de foame, cerându-I lui Dumnezeu să ne arate cum putem să-i ajutăm pe câţiva măcar, dintre sutele de milioane de copii flămânzi, care n-au mâncat niciodată în viaţa lor o masă completă şi bogată în vitamine.

Am fost şocat de dezvăluirile Comitetului Lausanne pentru Evanghelizarea Lumii, apărute în ediţia 1991-1992 a Almanahului Lumii Creştine. Potrivit directorului Comitetului, Tom Houston, 250 mii de copii vor orbi în acest an din cauza lipsei unei capsule de vitamine de 10 cenţi sau a unei legături de legume proaspete pe zi. Alţi 230 mii de copii vor contracta poliomelită din cauza lipsei vaccinului imunizant. Peste 14 milioane de copii vor muri de boli obişnuite s-au malnutriţie; 100 de milioane de copii ai străzii vor fi atraşi în crime, prostituţie şi alte forme de corupţie. Cifrele se constituie în cel mai urgent apel pentru ajutor.

Îi sfătuiesc pe cei tineri, care caută un scop în viaţă, să ia în seamă lumea copiilor. Voi, care sunteţi mai bătrâni şi vă gândiţi deja la anii de pensie care vă aşteaptă, de ce n-aţi avea vise mari? Eu nu vă pot da sfaturi privitoare la modul în care să-i ajutaţi pe copiii

flămânzi ai acestei lumi, dar există cineva care poate. Rugaţi-vă pentru călăuzire. Discutaţi cu alţi credincioşi şi gândiţi o strategie de a-i ajuta pe cei ce flămânzesc în oraşul în care trăiţi. Telefonaţi unei misiuni sau organizaţii creştine şi oferiţi-vă ajutorul. Dacă n-are nimeni un plan, creaţi-l.

Organizaţia noastră are un "fond pentru ajutor de urgenţă", pentru administrarea căruia nu cerem nici un ban. Întreaga sumă este dăruită celor în nevoie. Dacă eşti interesat să contribui, scrie-ne la: **Billy Graham, Minneapolis, Minnesota** şi îţi vom trimite pliante despre acest "fond pentru ajutor de urgenţă".

Aflându-se în Guatemala cu câţiva ani în urmă, fiul meu, Franklin, a cunoscut o familie care mersese câteva zile prin jungla deasă până la teritoriul controlat de guvern, pentru a ieşi din zona supravegheată de forţele de gherilă. Copiii lor erau atât de prost hrăniţi, încât nu puteau să stea în picioare fără să fie sprijiniţi. Franklin îmi povestea că, privind acei copii, vedea de fapt nişte schelete acoperite cu piele. Tot ce puteau să facă acei copii era să scâncească încet. Faţa lor era inexpresivă; nu reflecta niciodată vreo umbră de bucurie măcar. Aveau putere doar cât să geamă. Doctorul care i-a consultat nu era sigur că vor trăi. Când cei ce flămânzesc ating un anume punct al anemiei, organele vitale îşi încetează funcţionarea. Revenirea la starea de normalitate a organismului nu mai este posibilă.

Apa potabilă şi sănătatea

În ţările sărace, lipsa apei potabile şi menţinerea igienei constituie probleme serioase. În zonele rurale ale lumii, patru din cinci copii duc lipsă de apă de băut şi de o igienă corespunzătoare. În Africa, 90 dintr-o sută de oameni nu beneficiază de apă potabilă, iar râurile Africii sunt purtătoare de germeni periculoşi; şi microbi ai dizenteriei. Un specialist african numeşte apele continentului *"ape aducătoare de nenorocire"*. Pentru a supravieţui, africanii au nevoie de apă curată şi sisteme de pompare corespunzătoare.

Am văzut odată , în India, o fată ce ducea pe cap un vas de 5 galoane gol. Se ducea să-l umple undeva departe, la o groapă plină cu apă murdară. Cu alte ocazii, văzusem femei din aceste sate întorcându-se acasă încovoiate de greutatea vaselor cu apă. Sursele de apă mai apropiate de casele lor secaseră din pricina unei secete îndelungate. Privind-o pe tânăra aceea, mă gândeam că setea ei spirituală era mai importantă decât setea fizică, dar nu eram în stare să le delimitez. Ca femeia de la fântâna din Sihar, în Samaria, această fată avea nevoie de apa vieţii, atât din punct de vedere fizic cât şi spiritual.

Cred că, pentru a atinge inimile celor suferinzi, trebuie să ne atingem mai întâi de nevoile lor de hrană şi adăpost. Mărturia noastră faţă de un suflet pierdut trebuie să fie însoţită de preocuparea pentru un trup care moare. Suntem chemaţi de Dumnezeu să ducem apa vieţii atât pentru suflet cât şi pentru trup. Dumnezeu le-a creat pe amândouă; scopul Lui este de a le răscumpăra pe amândouă. Moartea lui Isus Hristos pe cruce demonstrează dorinţa lui Dumnezeu de a ne mântui sufletele. Învierea lui Isus Hristos din morţi şi promisiunea pe care o avem că trupurile noastre vor fi cândva părtaşe învierii Lui în slavă demonstrează preocuparea lui Dumnezeu faţă de fiinţa noastră fizică.

Oamenii nu sunt precum animalele, a căror viaţă şi moarte n-au nici o importanţă. Noi am fost creaţi după chipul lui Dumnezeu şi, deşi păcătoşi, suntem creaţia lui Dumnezeu. Dacă suntem credincioşi, avem nu numai o inimă nouă în urma naşterii din nou, dar, într-o zi, vom avea şi un trup de slavă, foarte asemănător trupului înviat al lui Isus Hristos.

Toate relele din lumea noastră - fie datorate foametei, războiului şi intoleranţei sau unor boli precum difteria, alcoolismul şi SIDA - toate necesită milă şi preocupare. Lui Dumnezeu îi este milă de cei care suferă, indiferent de cine sunt, unde sunt sau de ce suferă. Dar El se uită spre noi să vadă cum reacţionăm la suferinţa lor. Hristos ne-a îndemnat să îi iubim pe aceia care sunt pierduţi, să-i slujim chiar pe cei mai neînsemnaţi, să-i hrănim pe cei înfometaţi şi să-i îmbrăcăm pe cei goi. Aceasta este datoria noastră de creştini. Chiar atunci când foametea şi boala pot fi urmarea judecăţii lui Dumnezeu, creştinii trebuie să arate dragostea şi mila lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne prefacem că nu vedem suferinţa. Trebuie să ne pese şi să ajutăm.

Nevoia cea mai mare

Acum câţiva ani, dr. Ernie Steury, medic la spitalul Tenwek din Kenya, Africa de est, povestea despre o femeie care se afla în durerile naşterii de două zile. Familia trimisese după vraci, dar aceştia nu putuseră să facă nimic. În cele din urmă, familia disperată s-a hotărât să o ducă la spitalul misionar din Tenwek. Au fost nevoiţi să o care câteva ore prin junglă, pe o potecă îngustă, până au ajuns la drum. Au aşteptat acolo câteva ore să sosească un autobuz. Au mai trecut apoi alte câteva ore până să ajungă la spital. Era noapte târziu când au ajuns la spital. Imediat a fost dusă în sala de urgenţe. Sora medicală l-a chemat pe dr. Steury. El a venit, a examinat femeia şi a constat că murise. Soţul aştepta nerăbdător pe hol. Dr. Steury s-a dus la el şi i-a spus că era prea târziu. Omul a izbucnit în lacrimi. *"Dar, vă rog, domnule, nu mai puteţi face nimic? Chiar nimic?"* Doctorul i-a explicat că nu mai avea ce să-i facă. Steury îşi aminteşte: *"Ceea ce m-a îndurerat mai mult nu era faptul că femeia murise, ci faptul că murise fără să audă mesajul Evangheliei. Mii de oameni mor zilnic fără să fi auzit vreodată despre Isus. Această realitate m-a determinat să rămân ca medic misionar în Africa. Asta mă întăreşte să continuu. Anul trecut am avut peste 8 mii de pacienţi. Fiecare dintre ei a auzit mesajul Evangheliei. Peste cinci mii s-au hotărât să-L primească pe Isus Hristos ca Domn şi Mântuitor. Nu vom putea să vorbim tuturora, dar unii vor auzi Vestea Bună. Mi s-a poruncit să duc mesajul divin în toată lumea, iar eu doresc să-mi îndeplinesc partea mea de datorie".*

Cred că sentimentul de milă trebuie să stea la baza eforturilor noastre de a-i sluji pe cei năpăstuiţi. Doctorul Steury ştia că slujirea adevărată nu face delimitarea între suflet şi trup; ambele sunt părţi vitale ale persoanei noastre. Dar când a văzut pe acea femeie moartă, ceea ce l-a tulburat mai mult nu a fost moartea fizică - toţi trebuie să murim - ci moartea spirituală.

Roşul şi negrul

În timp ce foametea şi boala fac ravagii în ţările lumii a treia, aproape toate guvernele, chiar şi cele mai mici, au fonduri pentru înarmare. Este o problemă care ilustrează relevanţa contemporană a adevărului biblic. Calul roşu, aducător de război, pregăteşte calea pentru calul negru, cel ce aduce foamete şi boli.

Lumea noastră este obsedată de război, violenţă şi moarte. Suma de o mie de miliarde sau mai mult de dolari cheltuită pentru înarmare ar hrăni, îmbrăca şi adăposti peste un miliard de oameni care trăiesc sub limita subzistenţei. Gândiţi-vă: venitul anual pe familie în Bangladesh este astăzi doar de 176 dolari; în Mozambic, înainte de izbucnirea foametei şi a războiului, era de 220 dolari; în Somalia, devastată acum de secetă, foamete şi anarhie, venitul mediu anual era de 300 dolari înainte de începerea necazurilor, iar astăzi este de numai o fracţiune din această sumă.

În 1982, fostul prim-ministru al Australiei, Malcolm Fraser, a fost gazda unui dialog nord-sud, la care au participat şefi de state din toată lumea. Reuniunea s-a încheiat cu semnarea unei Declaraţii de la Melbourne, în care se afirma că *"atacul prelungit asupra demnităţii umane şi lipsurile de care suferă milioane de oameni în ţările în curs de dezvoltare vor conduce inevitabil la tulburări politice". Asemenea tulburări, a adăugat Fraser, ar putea fi folosite pentru a extinde sfera de acţiune a dictaturii în lume"*. Mulţi participanţi la conferinţă au ajuns la concluzia că numai o nouă ordine politică sau economică ar putea rezolva aceste probleme. Trebuie să recunosc că au dreptate; numai un guvern mondial le poate rezolva. Dar singura "nouă ordine mondială" care va reuşi să înlăture problemele acestei lumi va fi conducerea spirituală a lui Isus Hristos, instituită atunci când El va veni să-şi întemeieze Împărăţia pe Pământ. Nu vă lăsaţi păcăliţi: noua ordine mondială a lui Hristos nu este un mit; nu este o metaforă pentru o realitate mistică. Va fi foarte reală, fizică şi eu cred că este foarte aproape.

Prăpastia se adânceşte

Preşedintele Statelor Unite a fost avertizat prin raportul *"Perspectiva Globală 2000"*, întocmit de Naţiunile Unite în 1990, că prăpastia tot mai mare dintre bogaţi şi săraci va conduce în mod inevitabil la *"dezastre economice şi la conflicte deschise"*. Fostul preşedinte al Băncii Mondiale, Robert McNamara, este de părere că *"Multe dintre cele mai sărace ţări din lume ... sunt condamnate la haos economic şi politic în deceniul următor"*. Întrucât lumea aleargă nebuneşte spre Armaghedon, nu pot să nu fiu de acord cu fostul premier sovietic Nikita Hrusciov care, anticipând un al treilea război mondial, spunea: *"Supravieţuitorii îi vor invidia pe morţi"*.

Situaţia în lume a atins probabil un punct din care nu mai există cale de întoarcere; analiştii, creştini şi necreştini, sunt de părere, în egală măsură, că pericolele vor continua să crească, până vom ajunge la un punct culminant. Biblia a profeţit detaliat despre acest punct culminant, atât în Vechiul cât şi în Noul Testament. Creştinii nu trebuie să stea şi să aplaude apropierea Apocalipsei. Dimpotrivă. Depinde de noi să ne rugăm şi să lucrăm. Chiar dacă ne simţim mici şi neajutoraţi înaintea unor greutăţi atât de mari, să ne amintim cuvintele acelui om: *"Am doar o găleată de apă pe care s-o arunc peste foc, dar o voi vărsa cu toată nădejdea, rugându-L pe Dumnezeu s-o folosească aşa cum a făcut cu cele cinci pâini şi cei doi peşti"*.

Tunete din ce în ce mai puternice

Norii de furtună care îl aduc pe călăreţul calului negru se apropie. Proorocirile Scripturii se împlinesc sub ochii noştri. Pretutindeni vedem nenorociri şi boli. Oameni înfometaţi scotocesc prin mormane de gunoaie după firimituri cu care să-şi potolească foamea chinuitoare. Care ar trebui să fie reacţia noastră? Din ce am citit în Biblie, m-am convins că suntem chemaţi la acţiune, nu la apatie, la implicare, nu la detaşare.

Când Sargent Shriver era coordonatorul programului împotriva sărăciei în Statele Unite, acum câțiva ani, m-a rugat să-l ajut, ceea ce am și făcut. Am realizat împreună un film despre sărăcie în Munții Apalași. Am vorbit în fața a două sute de membri ai Congresului și am dat fiecăruia dintre ei o listă cu versete din Scriptură care ne învață despre responsabilitatea noastră față de săraci. Iată câteva dintre ele:

"Nici să nu culegi strugurii rămași după cules în via ta, și să nu strângi boabele care vor cădea din ei. Să le lași săracului" (Levitic 19:10).

"Totdeauna vor fi săraci în țară; de aceea îți dau porunca aceasta: «Să-ți deschizi mâna față de fratele tău, față de sărac și față de cel lipsit din țara ta»" (Deut. 15:11).

"Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi" (Marcu 14:7).

"Ferice de cine are milă de cei nenorociți" (Prov. 14:21).

"Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul și El îi va răsplăti binefacerea" (Prov. 19:17)

"Cel bun pricepe pricina săracilor, dar cel rău nu poate s-o priceapă" (Prov. 29:7).

"Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, face-ți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!" (Isaia 1:17)

Una dintre judecățile îngrozitoare relatate de Scriptură a fost judecata pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra Sodomei. Printre păcatele grave de care se făcea vinovată această cetate era și indiferența față de săraci: *"Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și*

celui lipsit" (Ezechiel 16:49). Isus ne-a vorbit foarte clar despre ce trebuie să facem noi, creștinii, în Matei 25:35-36: *"Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine"*. S-ar putea ca acest text să aibă și alt înțeles, dar el numește clar îndatoririle noastre. Hristos a vorbit și despre o judecată aspră care îi așteaptă pe cei ce nu îndeplinesc aceste îndatoriri. Apostolul Pavel a abordat aceleași teme în textele din Romani 12:20 și 1 Corinteni 13:3: *"Dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui". "Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic"*. Iacov tratează tema în mod diferit: *" ... n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?"* (Iacov 2:5). *"Dacă împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți», bine faceți"* (versetul 8).

Chemarea suferinței

Există unul sau două texte care nu se explică ușor, de exemplu acela în care Isus spune: *"pe săraci îi aveți totdeauna cu voi"* (Matei 26:11). Sărăcia nu va dispărea până când El nu-Și va întemeia Împărăția; dar, până atunci, noi ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a-i ajuta pe cei ce suferă. Dumnezeu îngăduie suferința și sărăcia pe Pământ, pentru a da ocazia creștinilor să arate dragostea lui Hristos față de cei năpăstuiți.

Tendința modernă este să dai vina pe persoana sau situația care în realitate nu a avut nici o influență. De exemplu, criminalul (se spune că) este victima mediului în care trăiește. Totuși, prima crimă de pe Pământ a fost comisă într-un mediu perfect. În prezent

statisticile indică faptul că multe fărădelegi sunt comise printre indivizi aparținând claselor sociale înalte sau medii. Sărăcia nu mai scuză crima mai mult decât în cazul fetei provenind dintr-o familie cu poziție socială înaltă, care a ucis pentru că nu-i lipsea nimic. Dumnezeu ne-a creat cu puterea de a alege. În cele din urmă, fiecare vom va da socoteală de opțiunile noastre.

Un alt text greu de tălmăcit este cel din Exod 23:2,3: ***"Să nu te iei după mulțime ca să faci rău; și la judecată să nu mărturisești trecând de partea celor mulți, ca să abați dreptatea. Să nu părtinești pe sărac la judecată!"*** Apărare, da; parțialitate, nu. Levitic 19:15 spune: ***"Să nu faceți nedreptate la judecată: să nu cauți la fața săracului și să nu părtinești pe nimeni din cei mari, ci să judeci pe aproapele tău după dreptate"***. Din păcate prea des, unii compromit dreptatea, subliniind în mod exagerat situația celor "dezavantajați". Nu este drept.

Dar sunt convins că amenințarea celor patru călăreți din Apocalipsa nu este numai spre avertizare sau spre judecată, ci și spre trezire. Ei vin nu numai pentru a ne mișca inimile, ci și pentru a ne motiva să facem ceva - să arătăm lumii direcția cea bună. Eu cred că trebuie să luptăm împotriva foametei și a bolilor cu toată puterea și energia.

Putem să schimbăm mult lucurile în bine. Nu contează spre ce domeniu al suferinței umane se vor îndrepta eforturile noastre - foamete sau boală. Este întotdeauna mai bine să faci ceva decât să nu faci nimic. James Kelley a spus: *"Este mai bine să aprinzi o lumânare decât să blestemi întunericul"*. Dumnezeu ne cheamă să lucrăm; restul îl face El.

În ajutorul celor lipsiți de adăpost

America n-a cunoscut niciodată până acum un număr atât de mare de oameni fără adăpost. Acum câțiva ani erau vagabonzi, dar nu exagerat de mulți. Astăzi, numărul familiilor împovărate și a indivizilor fără venituri sau cu venituri foarte mici este enorm de mare.

Din cauza pierderii slujbelor, despărțirilor, sărăciei crunte și problemelor de natură emotivă, zeci de mii de americani își duc viața în adăposturi de noapte, în localuri puse la dispoziție de organizații misionare sau pe străzi.

Problema nu este numai a Americii. În țările sărace, ea a ajuns critică. În aceste țări, urbanizarea din ultimii cincizeci de ani a contribuit în mare măsură la crearea acestei situații. Din 1950 încoace, populația urbană s-a dublat în majoritatea țărilor dezvoltate. În țările în curs de dezvoltare, ea a crescut de patru ori. În ultimii șaizeci de ani, nivelul urbanizării a crescut de zece ori. Potrivit datelor din "Almanahul Lumii Creștine", 1990 a fost primul an din istorie în care numărul oamenilor care trăiau în orașe depășea numărul celor din zonele rurale. Mai mult decât atât, Națiunile Unite prevăd că până în anul 2000 majoritatea celor mai mari orașe din lume - șaptesprezece din douăzeci - vor fi orașe din lumea a treia.

Toate acestea, urbanizarea, lipsa de adăposturi, creșterea populațiilor țărilor din lumea a treia, contribuie la răpândirea foametei. Putem oare controla greutăți de o asemenea amploare? În 1982, Convenția Generală a Bisericii Episcopale a adoptat o rezoluție cu privire la implicarea Bisericii în problema foametei. Eu cred că rezoluția are și astăzi valabilitate. Ea îndemna pe *"toți credincioșii și adunările creștine ... să-și întărească dedicarea față de cei ce suferă de foame"*. Se indicau cinci căi de manifesare a dedicării. Îngăduiți-mi să le citez. Prima dintre acestea este *"cunoașterea nevoilor locale de hrană și acordarea ajutorului pentru stabilirea unor programe, precum bănci de hrană sau programe de cooperare în evoluarea diferitelor moduri de viață"*. Multe biserici locale au rezerve de alimente pentru cazuri urgente; aceste alimente sunt depozitate în clădiri aparținând bisericilor sau închiriate. Oamenii care duc lipsă de hrană pot veni la aceste depozite să discute cu cei ce slujesc acolo, să le mărturisească nevoia lor și să primească un pachet cu hrană. O biserică din Los Angeles, deține un magazin unde se vând alimente și îmbrăcăminte pentru cei săraci. Alte biserici își reevaluează cheltuielile pentru a vedea dacă există posibilități de economisire a banilor, care să fie apoi folosiți pentru nevoile celor lipsiți.

În al doilea rând, rezoluția îndeamnă pe *"fiecare membru al Bisericii să pună deoparte cel puțin o oră pe săptămână pentru lucrarea voluntară de a sluji pe cei în nevoie, și fiecare adunare creștină să doneze alimente și bani săracilor"*. Cunosc o biserică locală care a gândit un sistem prin care să aibă în permanență la dispoziție voluntari, instruiți și eficienți, care să activeze în organizații creștine proprii sau în alte misiuni din cadrul comunității. Această "bancă de talente" dă membrilor ei ocazia de a cheltui, săptămânal, din timpul și energia lor în slujire. Fiecare biserică își elaborează propriul sistem de voluntariat. Este bine însă ca solicitarea, de timp sau de bani, să nu fie prea mare. În acest caz ar fi afectate angajamente ale credincioșilor, printre care și timpul care trebuie petrecut cu familia.

Cunosc o familie care a găsit o sursă enormă de binecuvântări în a ajuta oameni necunoscuți din orașul lor. Această familie are propriile ei proiecte. Ei lucrează, se roagă și uneori se luptă să-și țină promisiunile, și toate acestea fac parte din lecția dedicării. Săracii - ajutați direct sau prin intermediul bisericii - nu află niciodată de unde le vin ajutoarele. Această familie experimentează adevărul Scripturii care spune că este mai ferice să dai decât să primești. Poate că și familia ta ar dori să probeze acest adevăr.

În al treilea rând, rezoluția cheamă cetățenii la *"o mai mare conștiință și sensibilitate față de problemele foametei și ale malnutriției"* și la a activa prin *"distribuirea de materiale pentru programe educaționale"*. Rugăciunea are o importanță maximă, dar ea trebuie însoțită de acțiune. Unul dintre serialele de desene animate ale lui Charles Schulz, "Alune", are o secvență de neuitat, în care Snoopy, câinele tragicomic, stă tremurând pe acoperișul cotețului său, într-o furtună teribilă. Este ora cinei și Linus și Lucy stau în fața căminului, încălzindu-se la foc. Lucy se uită pe fereastră și, văzând câinele înfrigurat și înfometat, strigă: "Mă rog să fii încălzit și hrănit, Snoopy!". Deseori, rugăciunea fără fapte este nesinceră, iar faptele fără rugăciune sunt inutile și au un efect de scurtă durată. Dar împreună, rugăciunea și faptele vor asigura celor săraci ajutorul de care au nevoie. Ei vor cunoaște dragostea creștină care este cea mai bună mărturie a credinței.

În al patrulea rând, rezoluția îndeamnă la *"unirea forțelor cu alți credincioși și organizații creștine"*. Există multe organizații confesionale sau parabisericești care ar putea fi recomandate, de la Armata Salvării la World Vision. O organizație foarte activă, dintre organizațiile mici, este "Punga Samariteanului", din Boone, Carolina de Nord, condusă de fiul meu, Franklin. Mai există și "Asociația de Evanghelizare Billy Graham", având sediul în Minneapolis, cu programul nostru de ajutor de urgență.

Totuși, nici un grup de creștini nu va putea vreodată să acopere nevoile lumii întregi. Sunt mulți oameni nevoiași, poate chiar vecinii tăi. Începe cu ei. Amintește-ți că mila trebuie să se manifeste mai întâi în casa ta, și de acolo să se deschidă spre lumea din jur.

În al cincilea rând, rezoluția îndeamnă pe cei ce sunt în poziții de decizie să folosească *"o mai mare parte din resursele naționale pentru a acoperi nevoile fundamentale ale oamenilor"*. Hristos ne-a chemat să avem grijă de văduve și de orfani. El ne-a poruncit să-i hrănim pe cei înfometați și să-i îmbrăcăm pe cei goi. Impozitele pe care noi le plătim sprijină programele naționale și locale, a căror eficiență este menținută de interesul nostru față de ele. Atenția cu care urmărim rezultatele va reprezenta un control asupra celor ce conduc programele.

Un simț al perspectivei

Prin anii '50 am avut prilejul să mă număr printre prietenii lui Dwight D. Eisenhower, atât înainte cât și după perioada în care a fost președinte al Statelor Unite. Sper să fi avut o influență asupra lui; personalitatea lui însă a avut un mare impact asupra gândirii mele. În aprilie 1953, el a spus, adresându-se Societății Americane a Editurilor de ziare: *"Fiecare armă care se fabrică, fiecare vas de război, fiecare rachetă lansată semnifică - într-un sens - un furt din fața acelora care înfometează și nu sunt hrăniți, a acelora cărora le este frig și nu sunt îmbrăcați. Această lume care se înarmează nu cheltuie numai bani. Ea cheltuie și sudoarea muncitorilor, geniul oamenilor de știință,*

speranţele copiilor ... Aceasta nu este viaţă. Sub norul ameninţător al războiului stă omenirea atârnând pe o cruce de fier". Aceste cuvinte m-au determinat să fac primul turneu de evanghelizare în 1956, în ţările în curs de dezvoltare. Până atunci văzusem puţini oameni murind de foame şi nu trecusem prin oroarea de a mă afla într-o naţiune în care toţi locuitorii să sufere de foame. Pretutindeni, numai oameni săraci, în zdrenţe sau aproape goi. În unele locuri erau atât de mulţi cerşetori, încât nu puteam să trecem de ei. Asemenea privelişti ar îngrozi pe oamenii cei mai insensibili. Când m-am reîntors în Statele Unite, toţi oamenii îmi păreau a fi ca bogatul din Luca 16:19. M-am dus direct la Casa Albă şi am vorbit cu preşedintele. M-a ascultat atent şi m-a rugat să discut cu secretarul de stat John Foster Dulles. Acesta era creştin. Fusese preşedinte al Consiliului Federal al Bisericilor înaintea numirii sale în administraţia Eisenhower. Era un om foarte prietenos. M-a rugat să-l vizitez acasă pentru a vorbi mai pe larg. I-am povestit despre oamenii săraci şi înfometaţi pe care îi văzusem. Am insistat pe faptul că nevoile acolo sunt foarte mari şi că trebuie să facem ceva să-i ajutăm. *"Mă gândesc la surplusul nostru de grâu*, i-am spus. *Nu l-am putea trimite în ţările în care oamenii mor, pentru că nu au din ce să facă pâine?"*

Ţările bogate au datoria de a trimite hrana care le prisoseşte ţărilor sărace. Nu există nici un motiv pentru care atât de mulţi oameni, în special copii, să sufere şi să moară de foame, în timp ce lumea occidentală are mai mult decât este nevoie.

Am petrecut puţin timp din viaţă reflectând la datoria umanitară a Bisericii. Nu ştiam că milioane de oameni în lume trăiesc la limita înfometării. Învăţăturile Bibliei cu privire la obligaţiile creştinilor faţă de săraci sunt foarte concrete. Este timpul să luăm aminte la ele.

Mă bucur să fiu cetăţean al Statelor Unite, o naţiune binecuvântată, în multe privinţe, mai mult decât oricare alta. Aceste binecuvântări nu trebuie însă considerate un drept al nostru. Suntem administratorii a ceea ce Dumnezeu a îngăduit să posedăm. Pentru că avem mai mult decât vecinii noştri, Hristos ne cheamă să împărţim cu săracii acestei lumi, în special cu cei din casa lui Dumnezeu. Dacă nu împlinim această poruncă, vom fi judecaţi.

Călăreţul calului negru, ţinând cumpăna în mână, se îndreaptă spre noi pentru a ne avertiza că nu mai putem ignora responsabilitatea noastră faţă de cei lipsiţi, în ciuda piedicilor care ne stau în cale. Şi sunt piedici foarte mari.

Piedici în calea progresului

Foametea din ultimii ani a fost în mare parte cauzată de recoltele slabe de grâne. În multe cazuri, problemele sunt agravate de daunele provocate de invazii de insecte sau animale. Un alt factor important este apa contaminată. Circa 600 de milioane de oameni trăiesc în zone deşertice unde rezervele de apă şi grâne sunt sever limitate.

În mod tradiţional, creştinii i-au considerat misionari pe aceia care predică, învaţă, traduc sau sunt implicaţi în slujbe de vindecare. Cred că astăzi trebuie să începem să-i instruim pe cei mai dotaţi din punct de vedere intelectual în vederea slujirii lor în domenii precum: controlul dăunătorilor, agricultura, ingineria agricolă, programe de evaluare a solului şi de cercetare în domeniul metrologiei. În acest sens, sugestiile Centrului de Informare şi Documentare al organizaţiei "World Vision" sunt de mare folos. Raportul lor demonstrează necesitatea urgentă de a ajuta naţiunile sărace să gândească strategii de înmagazinare a rezervelor de cereale, ca să fie apoi folosite oricând şi oriunde apare o criză. Aceasta este chiar misiunea pe care Iosif a îndeplinit-o în Egipt. Rezultatul înţelepciunii sale a fost că Egiptul, Israelul şi, în general Orientul Mijlociu, au fost salvate de la foamete şi moarte.

În Numele lui Hristos

Pe parcursul câtorva ani, fiul meu, Franklin, şi asociaţii săi din cadrul misiunii: "Punga Samariteanului" au construit case în Liban pentru musulmanii care rămăseseră fără adăpost din cauza războiului civil. A fost o lucrare gândită să acopere nevoile funda-

mentale ale acelor oameni, în speranța că faptele lor vor schimba atitudinea musulmanilor față de creștini. Și într-adevăr, urmărind sacrificiul creștinilor în efortul de a reconstrui casele și orașele lor, libanezii au avut o mărturie a credinței pe care nu o mai întâlniseră până atunci. Când Franklin și prietenii lui treceau pe stradă, oamenii aceia îi aplaudau și îi îmbrățișau plângând, exprimându-și recunoștința. La întrebarea lor: *"De ce faceți asta?"* Franklin răspundea: *"Pentru că vă iubim și pentru că Dumnezeu vă iubește. O facem în Numele lui Isus Hristos"*.

De sute de ani, creștinii duc mesajul Evangheliei în lume, motivați de dragoste și milă pentru cei pierduți. Socrul meu, dr. Nelson Bell, a fost unul dintre marii misionari în China. Și-a părăsit o carieră strălucită de jucător de base-ball, a studiat medicina și a plecat în China, în 1916, pentru a construi un spital. Aceasta i-a dat ocazia să propovăduiască Evanghelia. Isus a spus ucenicilor Săi: ***"Eu v-am trimes să seceraţi acolo unde nu voi v-aţi ostenit; alţii s-au ostenit, şi voi aţi intrat în osteneala lor"*** (Ioan 4:38). Oameni ai lui Dumnezeu au plătit un preț mare de sânge, sudoare, lacrimi și uneori au fost uciși pentru a pune temelia lucrării de evanghelizare pe care noi zidim astăzi.

Când am citit că în China sunt astăzi 50 de milioane de creștini, mi-am dat seama cât de importantă este moștenirea dragostei creștine pentru lumea din afară. Călătorind în China, fiul meu Ned a fost adânc impresionat să vadă rezultatele muncii bunicului său și ale altor misionari. Acești "plantatori" ai credinței au plătit un mare preț, părăsindu-și căminele și ducându-se în colțuri îndepărtate ale lumii, pentru a sluji în Numele lui Hristos și a semăna sămânța Evangheliei.

Mântuirea celor pierduți are prioritate, în ceea ce mă privește. Am mai spus-o: Hristos nu i-a vindecat pe toți; nu i-a hrănit pe toți; ci misiunea cea mai importantă care i-a fost încredințată a fost mântuirea oamenilor. Când au adus la El un slăbănog, Isus i-a spus: ***"Păcatele îţi sunt iertate!"*** (Matei 9:2). Isus știa că omula acela trebuia să cunoască mai întâi iertarea lui Dumnezeu, dar El a făcut mai mult decât atât, s-a ocupat și de nevoia lui fizică. Aceasta mi se pare a fi ordinea corectă a priorităților.

Datoria creștinilor

Isus a avut milă față de toți necăjiții pe care i-a întâlnit. La fel și noi trebuie să suferim cu toți cei care suferă. Dumnezeu ne-a dat fiecăruia anumite daruri. Suntem mădulare ale aceluiași trup. Înainte de a începe să propovăduim Evanghelia, Isus a lucrat ca tâmplar. El a înțeles imortanța unei temelii solide în viață și în orice lucrare. Astăzi, ingineri, arhitecți, păstori și evangheliști ar trebui să stea uniți, umăr lângă umăr, pentru a încetini înaintarea calului negru al foametei și pentru a împlini porunca Scripturii, cât mai este lumină.

Dumnezeu nu ne cheamă pe toți să dăm tot ce avem celor în nevoie. Ceea ce dorește El este să căutăm să cunoaștem voia Lui și să o împlinim. Averea nu este un lucru rău sau imoral; ea ne este încredințată de Dumnezeu spre a o gestiona. Noi o putem folosi în mod egoist, în plăceri păcătoase, sau o putem folosi spre slava lui Dumnezeu. Pavel a scris romanilor: ***"Aşa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu"*** (Rom.14:12). Întrebarea este: folosim noi ce ni s-a încredințat spre slava lui Dumnezeu? Îl iubim noi pe aproapele nostru ca pe noi înșine? Îți folosești darul spre binele spiritual și fizic al celor din jurul tău?

Suntem chemați de Domnul și Mântuitorul nostru să răspândim Cuvântul Său și să-i slujim pe oameni în nevoile lor psihologice, fizice, morale și spirituale. Dar, înainte de a ne grăbi să-i slujim, să alergăm la crucea lui Hristos pentru a căpăta iertare și putere.

Calul negru al Apocalipsei ne reaminteşte că suntem angajaţi într-o luptă spirituală. Copiii mor, pentru că răul stăpânește mințile și inimile oamenilor. Pentru a hrăni și îngriji lumea este nevoie de o revoluție spirituală. Când oamenii se întorc la Dumnezeu, ei primesc puterea să renunțe la speranța falsă că armele singure ne pot salva de dușmani.

Să nu uităm că toate lucrurile au fost create și aparțin lui Dumnezeu. Iată ce spune apostolul Pavel lui Timotei: ***"Îndeamnă pe bogaţii veacului acestuia să nu se îngâmfe, şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă binele, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata***

să simtă împreună cu alţii, aşa ca să-şi strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viaţă" (1 Timotei 6:17-19).

Noi suntem ispravnicii resurselor lumii. Acestea nu ne aparţin nouă, ci lui Dumnezeu. Odată ce ne-am găsit siguranţa în El, putem da cu generozitate din ceea ce El ne-a încredinţat. Aceasta este datoria noastră, a credincioşilor Lui.

Capitolul 13

UMBRA MORŢII

"M-am uitat, şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el se numea Moartea, şi împreună cu el venea după el Locuinţa morţilor. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului".

(Apoc. 6:8)

Moartea îşi aşterne umbra pretutindeni. Ea aduce durere şi suferinţă în orice naţiune, oraş şi sat prin care trece. Ea este maestrul desăvârşit al pustiirii; scrisorile ei de acreditare sunt: avortul, abuzul, viciul, brutalitatea, fărădelegea, boala, drogurile, ura, pofta, crima, infidelitatea, conflictul rasial, violul, răzbunarea, sinuciderea, violenţa şi războiul. Acestea sunt cărţile ei de vizită.

Iată ultimul ei record: 50 de milioane de morţi pe an. În fiecare an, 1 milion de persoane mor din cauza catastrofelor provocate de om; 80.000 mor din cauza cutremurelor şi 10 000 din cauza inundaţiilor. Anual se înregistrează 1 milion de noi victime ale transformării pământului în deşert şi 10 milioane de refugiaţi din cauza poluării mediului; 625 milioane trăiesc în zone în care condiţiile de aer sunt nesănătoase. În fiecare an, numărul victimelor mediului creşte cu 250 000, iar 1 milion mor din cauza otrăvirii cu pesticide. Poluarea este cauza morţii a 25 000 de oameni pe zi.

În Statele Unite, 50 000 de oameni mor în accidente de circulație; 5 000 mor în incendii şi 6 000 prin înec. Alți 2 000 mor uciși cu arme de foc; 4 000 din cauza alimentelor alterate; 1 000 mor prin intoxicare cu gaz metan; şi alți 4 000 din cauza altor tipuri de intoxicări. În plus, există în S.U.A., în mod curent, 11 milioane de alcoolici; în 76 de milioane de familii există cel puțin un membru care luptă cu alcoolismul sau cu probleme legate de acest viciu.

Pe plan mondial, se înregistrează anual 5 milioane de morți cauzate de malarie şi 3 milioane cauzate de tuberculoză; 2,8 milioane de copii mor pe an din caza unor boli care pot fi combătute prin vaccinuri preventive, în timp ce bolile infecțioase ucid 4 milioane de copii nevaccinați. 5 milioane de copii sub vârsta de cinci ani mor de diaree; 4 milioane mor de pneumonie. Se estimează că există 60 milioane de purtători de SIDA/HIV cu o viteză de creştere a infecției de 100%; SIDA face aprox. 3 milioane de victime în lume, cu un procent al mortalității de 100.

Adăugați la aceste cifre şi altele, reprezentând decese cauzate de: boli parazitare - 16,8 milioane; boli circulatorii - 13,3 milioane; boli cardiovasculare - 5 milioane; cancer - 4,3 milioane; boli declanşate de fumat - 2,6 milioane, 3,3 milioane se nasc morți şi 401 000 sinucideri pe an.

Evaluarea pierderilor

Poate cineva să pătrundă tributul uman al atâtor suferințe, temeri şi dureri, toate avându-şi obârşia în răul care există în lume? Aproximativ 300 de milioane de oameni suferă de artrită cronică; există 85 milioane de copii handicapați; 900 de milioane de oameni în lume suferă de dureri permanente, cauzate de boală; şi nu în ultimul rând, există 51 de milioane de psihotici în lume, 10 milionane de schizofrenici şi 950 de milioane de psihoneurotici.

Aceste statistici sunt deprimante. Mă întreb însă dacă situația pe timp de război ar fi mai rea decât pe timp de pace.

În august 1991, "Journal of the American Medical Association" a publicat un studiu cu privire la epidemiologia morții pe timp de război. El cuprindea, printre altele, numărul mediu anual de morți, victime ale războiului, din ultimele patru secole. Cercetătorii au găsit că rata anuală de morți cauzate de război în secolul al şaptesprezecelea era de 9 500; în secolul al optsprezecelea - 15 000, în secolul al nouăsprezecelea - 13 000, iar în secolul al douăzecilea, până acum - 458 000.

M-a surprins să aflu că media anuală a deceselor în rândul armatei era, în timpul războiului de treizeci de ani, de 6 000, ajungându-se, la sfârşitul războiului, la un număr de 180 000 de oameni uciși. Este, bineînțeles, un număr mare, dar mai mic decât m-aş fi aşteptat; prin comparație, peste 250 000 au murit în doar patru ani ai războiului civil din America, izbucnit 250 de ani mai târziu. Dar mai şocantă era cifra de 5 561 000, reprezentând numărul anual de morți în luptă în timpul celui de-al doilea război mondial, ce a condus la un total de 30 de milioane de soldați uciși, fără a include şi civilii, al căror număr s-a ridicat la 20 milioane.

Calul gălbui, călărețul gălbui

În Muzeul "Victoria and Albert" din Londra este expusă o reproducere pictată după şapte tapiserii din secolul al paisprezecelea. Aceasta are lungimea de aproximativ 472 de picioare şi înfățişează viziunea lui Ioan. Acum 600 de ani, artiştii tapițeri au citit capitolul şase al Apocalipsei şi au găsit o reprezentare artistică a călățetului sub forma unui craniu acoperit cu veşminte de mort, aşezat pe un cal gălbui şi purtând o spadă romană, gata să pornească la măcel.

În secolul al cincisprezecelea, Albrecht Dürer a redat viziunea lui Ioan prin cincisprezece blocuri de lemn mari, tăiate cu grijă. Acestea sunt, probabil, cele mai renumite reprezentări ale călăreților Apocalipsei. Moartea călăreşte calul gălbui, întruchipată de Tatăl Timpul, un vestitor al judecății. Este un personaj respingător; ține în mână o furcă având trei dinți şi goneşte spre oameni, ale căror fețe exprimă groaza. Însă nici un artist n-a putut vreodată să redea realitatea spaimei, ce depăşeşte orice imaginație.

În versetul 7 al capitolului 6, unul dintre trimişii lui Dumnezeu păşeşte înainte la porunca: ***"Vino"! "M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal gălbui"***, scrie Ioan (Apoc.6:8). Cuvântul grecesc ce denumeşte culoarea este *"chloros"*. William Barclay, renumitul profesor scoţian de la Universitatea din Glasgow, o numeşte culoarea unei feţe *"palide de groază"*. Moffatt scrie că este culoarea unui cadavru. Folosim rădăcina cuvântului pentru a descrie culoarea clorului, aceea de verde pal. Lui Ioan i se înfăţişează o privelişte îngrozitoare. Calul gălbui este călărit de un personaj sinistru: ***"cel ce sta pe el se numea Moartea şi împreună cu el venea după el Locuinţa morţilor"*** (Apoc.6:8). A doua parte a acestei fraze a pus pe mulţi învăţaţi în încurcătură. Să mai fie oare un călăreţ, pe calul gălbui? Să fie în realitate cinci cai ai Apocalipsei? Locuinţa morţilor este adăpostul temporar al morţilor. Acesta este locul care înghite spiritele celor ce mor în afara lui Hristos. În viziunea sa, Ioan vede Moartea şi Locuinţa morţilor ca pe un om care strânge murdăria de pe o stradă într-un recipient imens pentru gunoi.

Viziunea Iadului

În versetul 8, Ioan foloseşte o expresie ciudată: ***"Li s-a dat putere"***. În acea secundă îngrozitoare, ceva s-a întâmplat între Dumnezeu şi Moarte, aceasta primind puterea de a ucide unul din patru oameni de pe Pământ.

Este important să înţelegem că efectele ororilor provocate de aceşti patru călăreţi se întrepătrund. Primul călăreţ nu este înlocuit de cel de-al doilea, nici de cel de-al treilea şi nici de cel de-al patrulea; ci primul este legat de-al doilea, apoi de-al treilea şi apoi de-al patrulea. Călăreţul care aduce molima şi moartea este însoţit de fiecare dintre ceilalţi trei. Astfel, efectul combinat al celor patru călăreţi este devastator.

Unul dintre obiectivele Satanei este acela de a amăgi. Am văzut aceasta din studierea lucrării calului alb. Înşelătorul a venit să biruiască şi să amăgească naţiunile lumii. În Ioan 8:44, Isus spune: ***"căci este mincinos şi tatăl minciunii"***; dorinţa lui de a aduce moartea este dezvăluită în acelaşi verset: ***"El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr"***. Aici, în Apocalipsa 6:8 i se dă voie să ucidă mase de oameni, o pătrime din populaţia lumii.

Se estimează că, până la sfârşitul acestui deceniu, populaţia lumii va fi de 6 miliarde de oameni. Dacă acestui vestitor al judecăţii i s-ar da voie să ucidă o pătrime din populaţia de atunci a planetei, ar însemna că 1,5 miliarde de oameni vor pieri. Adică mai mult decât toţi locuitorii Europei, Amercii de Sud şi Amercicii de Nord la un loc.

De ce îngăduie Dumnezeu o asemenea suferinţă? Viziunea lui Ioan se potriveşte cu imaginile vechi biblice care descriau revărsarea mâniei lui Dumnezeu peste cei ce nu-L ascultau. William Barclay scrie: *"În spatele tuturor lucrurilor se află adevărul că nici un om şi nici o naţiune nu pot scăpa de consecinţele păcatelor lor"* (Apocalipsa 2:12). Lynn Howard Hough explică faptul că, aici, moartea nu provoacă nenorociri în mod nejustificat, ci *"nenorociri care slujesc scopurilor dreptăţii lui Dumnezeu. Moartea este un instrument în mâna lui Dumnezeu. O pătrime din omenire simte puterea ei, pentru ca restul să vadă şi să aibă şansa de a se pocăi"* (The Interpreter's Bible, 12:414).

Lumea întreagă a fost îngrozită de holocaustul în care Hitler a ucis fără milă 6 milioane de evrei (pe lângă alte milioande de polonezi şi neevrei) în camere de gazare. Dar nimeni n-a fost mai îndurerat decât Dumnezeu. I se frânge inima atunci când mor copii ai Săi. Dumnezeu doreşte ca nimeni să nu piară, dar când oamenii refuză în mod sfidător planul Său, consecinţa neascultării lor este moartea. Călăreţul de pe calul gălbui nu face decât să-şi ia partea ce i se cuvine.

Dragostea lui Dumnezeu

Dumnezeu este dragoste. El Şi-a trimis Fiul la moarte pentru noi. El speră că această dovadă a iubirii, odată cu avertismentul celor patru călăreţi din viziunea lui Ioan, va arăta restului omenirii

plata imensă a păcatului şi o va convinge să se întoarcă de la căile ei rele,să caute iertarea lui Dumnezeu şi să fie astfel salvată de la Iad.

Ar trebui să fim recunoscători pentru că Dumnezeu lucrează în acest mod. Uneori moartea fizică este o binecuvântare. Ce ar fi dacă Hitler sau Stalin ar fi încă în viaţă? Această lume ar fi un iad, dacă ei ar fi fost nemuritori. Dar oamenii nu mor numai trupeşte; ei sunt morţi din punct de vedere spiritual până când găsesc viaţa nouă în Hristos. Biblia mai vorbeşte şi de a doua moarte, sau moartea veşnică. Aceasta se referă la Iad.

Porunca dată ultimului călăreţ este foarte detaliată, armele morţii trebuie să fie: sabia, foametea, molima şi fiarele pământului. Acestea sunt luate direct din textele Vechiului Testament. Viziunea lui Ioan are rădăcini într-o viziune a lui Moise. Barclay ne aminteşte că, în Levitic, Moise descrie judecata pe care Dumnezeu urma să o trimită peste poporul său, ca pedeapsă a neascultării. Barclay scrie: *"Animalele sălbatice le vor ucide copiii şi le vor distruge turmele de vite. Sabia va răzbuna încălcarea Legământului. Când vor sta adunaţi în cetăţile lor, molima va fi în mijlocul lor. Dumnezeu va rupe toiagul pâinii; ei vor mânca şi nu se vor sătura"* (The Revelation of John, 2:11-12).

Sabia Domnului

Mai târziu, profetul Ezechiel L-a auzit pe Domnul spunând: ***"Măcar că trimet împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice şi ciuma, ca să nimicesc cu desăvârşire din el oamenii şi vitele"*** (Ezec.14:21). Dar chiar şi aceste promisiuni îngrozitoare aduc speranţă, Dumnezeu asigurându-l pe Ezechiel că ***"tot va fi o rămăşiţă care va scăpa"***; acea rămăşiţă îl va mângâia pe proorocând acesta va vedea ***"purtarea şi faptele şi veţi cunoaşte că nu fără temei fac Eu tot ce fac"*** (Ezec.14:22,23).

Biblia învaţă că şi Dumnezeu are săbii. ***"Sabia Domnului şi a lui Ghedeon"*** (Jud.7:20) era strigătul de luptă al israeliţilor când au pornit să-i biruie pe madianiţi. În Noul Testament citim

de ***"sabia Duhului, care este Cuvânul lui Dumnezeu"*** (Efes.6:17).

Arma Satanei este, bineînţeles, falsul. Aceasta ar fi "minciuna spirituală", în opoziţie cu adevărul lui Dumnezeu. În 2 Tesaloniceni 2:7-12 Pavel spune: ***"Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei. Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mânuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi".***

Textul din Apocalipsa 6 cu privire la calul gălbui are, probabil, două interpretări. Una este literală; cealaltă, spirituală. Biblia vorbeşte despre o foame după Cuvântul lui Dumnezeu în vremea de pe urmă (Amos 8:11). Moartea spirituală urmează înfometării spirituale.

Există, însă, şi foamete fizică în lume. De exemplu, 4 000 de copii au murit de foame şi de boală în timpul nopţii trecute, în timp ce noi dormeam. Adăugaţi şi victimele molimelor ce bântuie estul Africii, Asia şi America Latină. Iată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: ***"dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău (...) Domnul va timete peste tine ciuma, până te va nimici în ţara pe care o vei lua în stăpânire. Domnul te va lovi cu lingoare*** [boli degenerative?], ***cu friguri, cu obrinteală*** [boli transmisibile?], ***(...) cu bube rele*** [cancer?], ***(...) cu râie şi cu pecingine, de cari nu vei putea să te vindeci*** [ca de exemplu, herpesul genital, sifilisul şi SIDA?]. ***Domnul te va lovi cu nebunie*** [boli mintale?], ***cu orbire*** [deficienţe din naştere?], ***cu rătăcire a minţii*** [traume emoţionale?]" (Deutoronom 28:15,21,22,27 şi 28).

Vor fi şi mulţi oameni ucişi de fiare sălbatice. Moise, Ezechiel şi Ioan trăiau într-o lume în care asemenea întâmplări erau frecvente. Astăzi, în majoritatea ţărilor civilizate, ele sunt închise în cuşti, în grădini zoologice. Dar, precum sabia de odinioară a evoluat,

transformându-se în rachetă nucleară, aşa şi animalele sălbatice s-au trasnformat în ucigaşi moderni, care ne pândesc pretutindeni. Ameninţarea lor este foarte reală; ele pătrund în oraşe în căutare de hrană şi apă, precum coioţii din sudul Californiei sau turmele de porci mistreţi care invadează mari sate din lumea a treia. Dar Biblia s-ar putea referi şi la alt gen de fiare sălbatice. Să luăm, de exemplu, avortul.

Holocaustul provocat de avorturi

Avortul este o problemă complexă, a cărei dezbatere a paralizat societatea americană. Există şi cazuri izolate, în care avortul este lucrul mai puţin rău dintre două rele, de exemplu, atunci când viaţa mamei este în pericol. Astăzi, însă, pentru majoritatea oamenilor, avortul este unul dintre mijloacele de control al naşterilor, mijloc ce nu ia în considerare soarta fătului ce creşte în pântece. Din punctul de vere al Bibliei, această practică este păcătoasă. Prea adesea, dreptul la viaţă al copilului nenăscut s-a pierdut în valul de strigăte pentru "dreptul" de a alege.

Biblia afirmă fără echivoc faptul că Dumnezeu nu consideră copilul nenăscut drept un test bilologic, ci o persoană creată de El pentru a trăi. Psalmistul spune: ***"Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m-ai ţesut în pântecele mamei mele (...) Trupul meu nu era ascuns de Tine când am fost făcut într-un loc tainic, ţesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Când nu eram decât un plod fără ochi, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele"*** (Ps.139:13,15-16). Dumnezeu a exprimat acelaşi adevăr prin proorocul Ieremia: ***"Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoşteam şi mai înainte ca să fi ieşit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte, şi te făcusem prooroc al neamurilor"***(Ieremia 1:5). Când Maria, mama - fecioară a lui Isus, a vizitat-o pe verişoara sa Elisaveta, care era însărcinată cu Ioan Botezătorul, ni se spune că Elisaveta i-a spus Mariei: ***"cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie"*** (Luca 1:44). Aceasta este o indicaţie clară a faptului că făptura din pântecele Elisavetei era o persoană, nu doar o bucăţică de ţesut.

Potrivit unui articol publicat într-o revistă pentru femei, în mai 1992, rata sarcinilor la adolescentele americane este printre cele mai ridicate din lume. Ea este dublă faţă de cea înregistrată în Anglia, Franţa sau Canada; de trei ori mai mare decât cea a Suediei şi de şapte ori mai mare decât a Olandei. Un milion de adolescente rămân însărcinate în fiecare an; jumătate dintre acestea nasc; 36% aleg avortul; 14% pierd copilul. În fiecare zi, 623 de tinere se îmbolnăvesc de sifilis sau gonoree. De când a început aplicarea programului "Maternitate planificată", subvenţionat de stat, program ce îi "învaţă" pe adolescenţi ce trebuie să ştie în materie de sexualitate, rata sarcinilor în America a crescut cu 230%.

În 1960, numărul avorturilor era sub 100 000 pe an; în 1972, numărul era de şase ori mai mare, iar, în 1978, din cauza activităţii grupurilor feminine, numărul avorturilor s-a ridicat la 1,4 milioane. Astăzi, media anuală este de 1,6 milioane. Din 1973 până azi, numărul copiilor morţi în pântecele mamelor se ridică la aproximativ 30 de milioane.

Promiscuitatea sexuală este o altă epidemie a vremurilor noastre, alături de foamete, violenţă şi boală. În 1988, în America, unul din patru copii care se năşteau aveau o mamă nemăritată. A fost o adevărată tragedie în 1960, când 61% din naşteri şi 52% din avorturi s-au înregistrat printre femeile sărace, de culoare, nemăritate.

Aproape fără excepţie, mijloacele de informare în masă au susţinut "dreptul" femeii la avort. Ziarul "Sentinel" din Orlando, Florida, prin editorul său, este însă de altă părere: *"Devalorizarea moralităţii cauzată de practicarea avortului ar putea avea efecte adânci şi de lungă durată. Printre ele, extinderea promiscuităţii, depersonalizarea conceptului de viaţă şi acţionarea butonului de distrugere a nucleului familiei. Cât despre femeie, avortul poate avea consecinţe viitoare grave. Este destulă durere inevitabilă în viaţa unei femei, pentru a trebui să rabde, în perioade de zbucium sufletesc, şi amintirea obsedantă a unui copil care ar fi putut trăi".*

Aceasta este esenţa problemei. Moravurile uşoare şi promiscuitatea conduc la dezamăgire, disperare şi moarte. Însuşi istoria demonstrează moştenirea tragică a societăţilor neîntemeiate pe morală - de la Cartagina şi Roma la Franţa renascentistă. Biblia nu uită să amintească mereu despre mânia lui Dumnezeu revărsată peste aceia care persistă în acest păcat.

De-a lungul istoriei, milioane de oameni din toată lumea s-au îndepărtat de Dumnezeu, afundându-se în hedonism şi idolatrie de sine. În căutarea libertăţii absolute, care exclude reţinerile moralei şi responsabilitatea personală, mulţi au ajuns să creadă că banii îi pot mântui de păcatele lor. Atunci când sarcina este problema sau atunci când iubirea şi hrănirea unui copil nu încap în planurile lor, ei plătesc un specialist pentru a rezolva problema, chiar dacă aceasta este o viaţă umană. Mentalitatea libertină, care le împinge pe tinerele fete să se "joace", dar apoi şi să evite consecinţele, a orbit multe tinere mame; mai târziu, însă, îşi dau seama că urmele lăsate de păcat sunt permanente.

Am auzit oameni spunând: *"Eu sunt împotriva avortului, dar dacă ne gândim la criza suprapopulării şi la atâtea naşteri nedorite în lume, în special în familiile sărace, avortul este, probabil, cea mai bună soluţie"*. Mă voi grăbi să răspund că această concepţie este falsă şi periculoasă. Calea de rezolvare a crizei suprapopulării este aceea de a spune oamenilor că Dumnezeu îi iubeşte şi că El are un plan pentru viaţa fiecăruia; că viaţa este un dar sfânt de la Dumnezeu; că trebuie să ajungă la viaţa nouă în Hristos, prin pocăinţă şi schimbarea inimii. Apoi, trebuie să-i învăţăm despre controlul de sine şi responsabilitatea morală, aşa cum le-a definit Dumnezeu, şi trebuie să-i ajutăm cu mâncare şi adăpost, dacă au nevoie. Putem să le arătăm dragostea lui Dumnezeu, dar niciodată nu vom putea să rezolvăm o criză morală trecând-o cu vederea pe alta, în special *uciderea,* căci avortul nu este mai puţin decât o crimă.

În această probemă, avem dovada lucrării celor patru călăreţi: primul care amăgeşte, al doilea care aduce violenţă şi luptă, al treilea care aduce molimă şi al patrulea care aduce moartea. Tot ce doresc aceştia este să distrugă creaţia lui Dumnezeu.

SIDA

Această boală misterioasă, apărută cu un deceniu în urmă, este o altă criză cu care se confruntă lumea noastră. În numărul din iunie 1991 al "Journal of the American Medical Association", era publicată o statistică privind cazurile de SIDA, începând cu anul 1991. În acel an de debut al bolii, 1981, s-au înregistrat 189 de cazuri. Majoritatea victimelor - 76% - erau din New York şi California. 97% dintre acestea erau bărbaţi, din numărul cărora 79% erau homosexuali. Nu se înregistrau îmbolnăviri de SIDA printre copii.

Dacă la început, cazurile de SIDA se înregistrau doar în 15 state americane şi în districtul Columbia, până în 1990 boala s-a răspândit pe întregul teritoriu al Statelor Unite. În acel an, 11% din numărul total de victime - atât în rândul adulţilor cât şi al adolescenţilor - erau femei; 800 de cazuri se înregistrau printre copiii sub vârsta de 13 ani.

Organizaţia Mondială a Sănătăţii estimează că numărul total de cazuri de SIDA va creşte de zece ori până la sfârşitul secolului. Faţă de numărul de 1,5 milioane de îmbolnăviri în 1992, s-a calculat că la sfârşitul secolului numărul victimelor va depăşi 15 - 18 milioane.

În 1991, în ultimul său discurs ca secretar general al Naţiunilor Unite, Javier Perez de Cuéllar a spus: *"Scăpată de sub control, SIDA poate deveni cea mai mare nenorocire pentru lumea noastră, ale cărei efecte dezastruoase asupra sănătăţii şi dezvoltării fiinţei umane să le întreacă pe cele ale sărăciei".*

O catastrofă mondială

SIDA este cea mai mare nenorocire abătută asupra generaţiei noastre şi poate deveni ucigaşul cel mai de temut. Potrivit Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, până în anul 2000, 90% din numărul cazurilor de SIDA se va înregistra în ţările lumii a treia.

În prezent, numărul de bolnavi aflat sub tratament în lume este de 420 000, deşi există temeri că numărul ar putea fi dublu şi că există 8-10 milioane de seropozitivi neînregistraţi încă.

Ceea ce caracterizează virusul ce generează boala - HIV - este capacitatea sa de a se modifica rapid. Singurele medicamente aprobate, AZT şi DDI, incapabile să oprească evoluţia bolii, nu fac decât să o încetinească.

În Africa, SIDA a încetat să mai fie o epidemie; ea este astăzi pandemică*. Doctor Dorothy Blake, director adjunct al Programului Mondial Anti-SIDA, este de părere că din cele 8-10 miloane de cazuri înregistrate în lume, 70% sunt în lumea a treia. Se estimează că până în anul 2010 numărul total al bolnavilor de SIDA va depăşi 40 milioane.

Prostituatele constituie sursa de infestare în unele zone. În unele ţări, ca Tailanda, aproximativ 75% din populaţia de sex masculin a vizitat prostituate, dintre care multe sunt infectate. Rapoarte oficiale arată că prostituata, nu foarte frecventată, din Bombay, India, are 6 clienţi pe noapte. Presupunând că, în fiecare noapte, în Bombay, se produc 600 000 de contacte cu prostituate şi că o treime din ele sunt infestate, rezultă că, în fiecare noapte, se produc contacte ce pot determina îmbolnăviri.

În Brazilia, circa 3 000 de femei tinere, provenind din zone rău famate, vin în Rio de Janeiro, pentru a se prostitua. Brazilia este deja pe primul loc în America Latină în ceea ce priveşte numărul de cazuri de SIDA şi pe locul patru în lume, cu aproximativ 700 000 de îmbolnăviri.

Mexic înregistrează doar 7 000 de cazuri, deşi se presupune că numărul este doar o fracţie din total. Polonia înregistrează 1 200 de cazuri, iar Africa de sud - 1 000. În Franţa, numărul a crescut brusc din cauza rezervelor de sânge infectat, distribuite de serviciul public de sănătate. Se estimează că din cauza transfuziilor de sânge contaminat numărul persoanelor infectate este de cca. 400 000.

* Pandemie: epidemie care se extinde pe un teritoriu foarte mare.

Explozia epidemiei

Într-un articol publicat în mai 1992 în "USA Today", Larry Kramer afirma că razboiul contra SIDA a fost pierdut. În ciuda investiţiilor ce depăşesc un miliard de dolari, reprezentând cheltuieli pentru cercetare în domeniul SIDA şi HIV, nu s-a descoperit nici un tratament promiţător, iar boala se răspândeşte uluitor de repede. Kramer scria că se produce o infectare cu HIV la fiecare 54 de secunde şi că zilnic apar 267 de noi cazuri de SIDA şi circa 8 000 pe lună; la fiecare 9 minute o persoană moare de SIDA; cel puţin 4 din 1 000 de studenţi de colegiu sunt infestaţi.

"Când am auzit pentru prima oară de ceea ce se va numi mai târziu SIDA, erau doar 41 de cazuri de îmbolnăviri. Când am început să mă tem, erau 1 000. America se apropie acum de numărul de 200 000 de bolnavi; în lume, aproape 10 milioane de oameni sunt infestaţi cu HIV. Nimeni însă nu ştie numărul exact. Nimeni nu ştie cum să-i numere".

Dacă sistemul american de îngrijire medicală aproape că s-a prăbuşit sub povara primelor 100 000 de cazuri, încercaţi să vă imaginaţi ce ar produce alte 100 000 de cazuri. Dar SIDA nu este singura povară pe umerii serviciilor de sănătate publică. Bolile transmise pe cale sexuală ating cote epidemice, atât în SUA cât şi în lume. Cercetările demonstrează că 63% din infecţiile transmise prin contact sexual afectează tinerii sub vârsta de 25 de ani. Printre aceştia, sunt un milion de cazuri noi de boli inflamatorii pelviene, 1,3 milioane de noi cazuri de gonoree, 134 milioane de noi cazuri de sifilis şi 500 000 de noi cazuri de herpes. În fiecare an, 3 milioane de adolescenţi americani sunt afectaţi de boli transmisibile pe cale sexuală.

Mila creştină

Se mai poate oare face ceva? Eu cred că da; şi cred că este datoria noastră, a creştinilor, să-i ajutăm pe aceşti oameni.

În primul rând, este necesar să te informezi. Consultă reviste creştine, dar şi publicaţii laice, demne de încredere, în legătură cu

statistici, tratamente în stadii de testare şi eventuale probleme adiacente.

În al doilea rând, este important să afli despre organizaţii care informează şi ajută oamenii în legătură cu această boală. În acest sens, păstorul este în măsură să-ţi indice o organizaţie anti-SIDA, locală sau internaţională.

În al treilea rând, poţi ajuta în biserica al cărui membru eşti, într-o organizaţie civică sau un grup local. Multe dintre aceste organizaţii au la bază iubirea creştină şi caută să slujească nevoile altora, propovăduind împăcarea cu Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Înteţirea conflictelor rasiale

Concomitent cu dezastrul provocat de promiscuitatea sexuală, violenţa etnică şi rasială au luat amploare. Această fiară veche refuză să moară. La 50 de ani după Auschwitz, Bergen, Belsen, Buchenwald şi Dachau, bande înarmate prigonesc iarăşi minorităţile germane. În primele 10 luni ale anului 1991 s-au înregistrat peste 1 500 de atacuri asupra imigranţilor, atât în sectorul de est cât şi în cel de vest al teritoriului cândva divizat. Vinovaţi de aceste atacuri sunt *"capetele rase"*, grupuri de neonazişti, aplaudaţi şi încurajaţi de populaţia civilă.

Situaţia este foarte schimbătoare în fosta Germanie de Est, unde peste un milion de muncitori şi-au pierdut slujbele. Mulţi est-germani cred că muncitorii africani, turci sau orientali - care sunt plătiţi cu salarii mai mici şi, din această cauză, sunt mai uşor de angajat în munci grele - sunt principalii vinovaţi. Atacuri violente împotriva imigranţilor s-au produs în aşezări industriale din zonele oraşelor Dresda şi Leiptzig. Ele s-au soldat cu case distruse şi uneori cu morţi în rândul străinilor.

Umbra furiei, urii şi morţii se întinde peste întregul Pământ. Rasismul este o problemă de actualitate în Franţa, Marea Britanie, Italia şi Scandinavia. Recentele atacuri din SUA - de exemplu cele din Brooklyn şi Los Angeles - au fost doar incidentele cele mai mediatizate. Dar omorurile prin împuşcare, bătăile şi alte manifestări ale urii rasiale sunt fenomene deja frecvente în America.

Dovezile violenţei sunt prezente pretutindeni. Este de ajuns să citeşti titlurile din ziarele de dimineaţă, să asculţi ştirile în timp ce conduci spre serviciu sau să priveşti telejurnalul de seară. Nu mai este nevoie de un scriitor de literatură science-fiction pentru a imagina măştile oribile pe care acest vechi răufăcător le poartă acum, în misiunea sa de a distruge şi birui. Lucrarea lui este evidentă.

De la mijlocul lui 1991, Iugoslavia este terorizată de violenţă şi ură etnică. De la izbucnirea conflictului, peste 2 milioane de oameni au fost siliţi să-şi abandoneze casele, creându-se astfel cel mai mare val de refugiaţi din ultimii zece ani. Acest război este un alt exemplu semnificativ al violenţei rasiale, care a determinat alungarea din Serbia şi Bosnia Herţegovina a peste un milion de familii arabe şi musulmane. Oficialităţile locale au numit atrocităţile înfaptuite de armata sârbă cu sediul în Belgrad *"purificare etnică"*. În formele sale cele mai sinistre, violenţa, extinzându-se din Slovenia până în Macedonia, a creat pe acest teritoriu - unde s-au auzit primele focuri de armă ale primului război mondial - atmosfera Germaniei naziste. Inflaţia galopantă, atingând cota uluitoare de 12 000%, alimentează şi ea conflictul.

Să luăm în considerare şi atacurile teroriste din Londra, luptele din Beirut, atacurile cu bombe din Belfast, masacrele din Africa, violenţele din California, uraganul din Florida. Înainte de cel de al doilea război mondial, imaginile descrise în Apocalipsă ori în alte scrieri profetice erau probabil considerate ca ţinând de domeniul vedeniilor. Astăzi, însă, vedem că acele "închipuiri" sunt chiar umbra morţii.

Putem salva Pământul?

În ultimii 25 de ani, epuizarea resurselor naturale ale Pământului şi distrugerea mediului au fost chestiuni de maximă importanţă pe agenda politică. La început, rezolvarea părea a fi blocarea

dezvoltării economice şi reîntoarcerea la un soi de paradis preindustrial. În ultimii ani, accentul s-a pus pe găsirea unor căi eficiente de înlăturarea a deşeurilor menajere, de renunţare la procese tehnologice în care se eliberează cloroflorcarbon, produs ce distruge stratul de ozon, fenomen care duce la încălzirea planetei; de oprire a despăduririi şi deşertificării în ţările lumii a treia şi de legalizare a unui program mondial pentru "biodiversitate" - mişcarea pentru conservarea speciilor aflate în pericol etc.

Ca în orice altă mişcare de acest gen, şi în spatele acesteia există multe interese speciale şi activişti diverşi, inclusiv extremişti. Unii acordă un statut mai înalt insectelor şi moluştelor decât vieţii umane. Deşi numărul acestora este mic, autoritatea lor le asigură o influenţă decisivă. Unii sunt birocraţi sau intreprinzători care speră să aibă un câştig de pe urma chestiunii în cauză. Totuşi, alţii sunt cetăţeni oneşti, care doresc să ajute la crearea unui echilibru între diferitele componente ale ecosistemului.

Fără îndoială că Pământul este în pericol. Grămezi de gunoaie sunt peste tot, tratarea apelor de canalizare a ajuns să fie ineficientă, consumul enorm al societăţii a creat munţi de deşeuri greu de distrus, râurile seacă sau sunt poluate, mările sunt ameninţate de deşeurile ilegale de reziduri toxice, substanţe nucleare sunt depozitate în spaţii necorespunzătoare, ajungând uneori să se infiltreze în pânza freatică, devenind agenţi cancerigeni şi surse de contagiune pentru generaţia următoare. Pentru ca tragedia să fie deplină, pădurile tropicale dispar, defrişările făcându-se într-un ritm de 20 000 de acri pe zi. Acestea sunt problemele, în rezolvarea cărora trebuie să stabilim mai întâi priorităţile.

Un aspect supărător al dezbaterilor cu privire la mediu este tonul pseudo-religios pe care l-am luat uneori, noi cei implicaţi în problemă. Limbajul ecologiei este uneori apocaliptic şi evanghelic în acelaşi timp. Articolul de fond al revistei "Newsweek" - ediţia care comenta conferinţa pe teme ecologice de la Rio de Janeiro, din 1992 - începe cu o aluzie la căderea lui Adam din Grădina Raiului. Autorul continua, întrebându-se cât de reală este ameninţarea unei apocalipse apropiate. Se pare că, deseori, ecologiştii se închină nu Dumnezeului cerului, ci unui dumnezeu al naturii. Aceasta este o

formă periculoasă de idolatrie. Mai mult, ori de câte ori considerăm viaţa animală mai sacră decât viaţa umană, pierdem din capacitatea de a evalua corect priorităţile.

Cu toate acestea, distrugerea planetei noastre pe cale ecologică, posibilă de altfel, nu se încadrează în voia lui Dumnezeu. Biblia spune: ***"Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc!"*** (Ps.24:1). Să nu pierdem din vedere scopul real urmărit de Dumnezeu pentru planeta aceasta. Suntem chemaţi să fim administratori chibzuiţi ai resurselor pe care Dumnezeu le-a lăsat pe Pământ. Eu însă cred că ne-am grăbit, punând astfel în pericol multe elemente ale mediului. Cred, de asemenea, că putem să câştigăm mult prin disciplină şi rugăciune. Pământul nu va fi salvat prin legi sau restricţii, ci prin preocuparea oamenilor cărora le pasă de creaţia lui Dumnezeu. Dacă nu ne îngrijim de sănătatea Pământului, acesta va fi o pradă uşoară pentru calul gălbui al morţii.

Reîntoarcerea la neprihănire

Ciumele, bolile, foametea şi războaiele vremurilor noastre ar trebui să trezească în oameni nu numai dorinţa de slujire sfântă, dar şi pocăinţa de păcate şi întoarcerea la Dumnezeu, în timpul care ne-a mai rămas. Ioan afirmă limpede că aceste nenorociri au rostul de a trezi omenirea la ascultare. Biblia învaţă că naţiunile Pământului îşi aduc singure prăpădul mâniei lui Dumnezeu asupra lor, lăsându-se conduse de o filozofie de viaţă ruptă de principiile biblice, de ură şi de violenţă. Dumnezeu a găsit cu cale să îngăduie ca oamenii să culeagă ce au semănat, cu scopul de a-i învăţa că păcatul aduce suferinţă. Dumnezeu nu trece cu vederea avortul, El îl deplânge; totuşi, El nu intervine să oprească practicarea lui. Nu Dumnezeu este acela care trimite peste oameni boli ca herpesul sau SIDA, ci ei singuri se molipsesc, din pricina necurăţiilor lor; Dumnezeu doar îngăduie ca păcatul lor să aibă un astfel de efect.

Aceasta este lecţia celor patru călăreţi. În parte, misiunea lor este de a avertiza omenirea, de a o îndrepta înapoi spre Dumnezeu, pe calea neprihănirii. Dragostea Lui este veşnică. Nimic, în afară de

propria noastră neascultare, nu ne poate despărți de ea. Chiar și atunci când nu ascultăm, Dumnezeu ne iubește, iar binecuvântările Lui ne urmăresc, în ciuda suferințelor pe care noi înșine ni le provocăm. Mai mult, Dumnezeu dorește să vadă cum reacționăm noi în perioadele de criză. Împlinim noi voia Lui sau alegem să ne alăturăm mulțimii, pe calea pe care merge ea? Suntem participanți activi la păcat, sau avem curajul să-l denunțăm, spunând adevărul în dragoste? Dumnezeu ne avertizează, în primul rând, pentru a ne ajuta, apoi pentru a ne cerceta inimile.

Este greșit să credem că tot ceea ce putem face este să deplângem crizele prin care trece această lume. Este timpul să încetăm a pretinde ca altcineva să facă lucrurile pe care Dumnezeu ne cere nouă să le facem. Nu mai putem continua să ne automotivăm inerția prin neputință de a lucra pentru pocăința și reînnoirea spirituală a lumii. Trebuie să acționăm în limita puterii noastre, cu energie și compasiune, chiar dacă știm că planul final al lui Dumnezeu este de a face un Pământ nou și Ceruri noi. Avem dovezi să credem că sfârșitul veacului este aproape, dar nu avem nici o certitudine cu privire la vremea când va veni.

În Matei 24:7, după ce Isus le vorbește ucenicilor despre religia falsă, numeroasele războaie și foametea cu care lumea se va confrunta în vremea premergătoare sfârșitului, El atrage atenția asupra ciumelor care vor bântui omenirea. Acest cuvânt, *"ciumă"*, poate fi tradus prin *"moarte"*, adică orice maladie infecțioasă fatală. Istoria lumii a cunoscut războaie sângeroase, foamete și boli, dar nimic comparabil cu uraganul care va veni. În furia lui, va pustii totul, ucigând o mare parte din omenire.

Isus a spus: ***"În zilele acelea va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu, până azi"***. Într-adevăr, ***"și cum nici nu va mai fi vreodată. Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa"*** (Marcu 13:19,20). Iată deci că, sub a patra pecete, Morții și Locuinței morților li se dă putere peste a patra parte a Pământului ca să ucidă prin cele patru judecăți ale lui Dumnezeu profețite de Ezechiel și consemnate în Biblie în capitolul 14, versetul 21: *sabia, foametea, molima și fiarele sălbatice.*

Pe neașteptate, toate programele noastre de statornicire a păcii, de bunăstare și de longevitate cu ajutorul științei și tehnologiei vor fi răsturnate cât ai clipi de un cataclism devastator; aceasta se va întâmpla dacă omenirea nu se va întoarce la Dumnezeu. Acesta este unul dintre motivele care mă constrâng să continuu lucrarea de predicare a Evangheliei în lume. Medicina a făcut salturi enorme, aducând în pragul paradisului popoare care, cu mai puțin de un secol în urmă, trăiau în junglă la un nivel primitiv de dezvoltare. Știința continuă să progreseze incredibil de rapid, fapt de pe urma căruia beneficiem cu toții.

Dar iată, ciuma se apropie! Mulți spun: *"Pace, pace"* când, în ciuda eforturilor depuse, nu este și nici nu va fi o pace durabilă, pentru că L-am nesocotit pe Prințul păcii; ne-am împotrivit poruncilor lui Dumnezeu care ne-ar fi ajutat să trăim în pace. Și iată că sabia se apropie. Sunt unii care promit prosperitatea și belșugul, cu condiția ca programele sau ideologia lor să fie aplicate. Dar în final, lumea va cunoaște cel mai grozav prăpăd din istoria ei, care va aduce o suferință teribilă și moarte. Ceea ce se întâmplă în prezent este doar o umbră a acelor evenimente.

Capitolul 14

SPERANȚA OMENIRII

Toate articolele din cotidiane și toate buletinele de știri conțin un adevăr esențial: *lumea modernă se află într-o stare de haos și nimeni nu are o soluție realistă.* În orice direcție te uiți, vezi mânie, violență, abuz, nefericire, crimă și tulburare. Economia mondială este, în mod periculos, ieșită de sub control. Întreaga omenire are o nevoie disperată de motive de speranță, dar tot ce i se oferă este trăncăneala unor șarlatani. Psihologi, educatori, cercetători ai fenomenelor sociale, fizicieni și experți în mass-media oferă căi de ieșire din criză, care nu rezistă nici celei mai superficiale analize. Până în prezent, societatea noastră modernă, tradiționalistă nu a furnizat nici un răspuns demn de luat în seamă; cu toate acestea, încă mai sperăm.

De fapt, există motive de speranță. În primul rând, mai este timp pentru salvare. Căci falimentul societății este o ocazie bună pentru pocăință și reînnoire. Dacă recunoaștem eșecul existenței fără Dumnezeu și părăsim calea neascultării, vom primi, cu siguranță, îndurarea și iertarea lui Dumnezeu.

Titlurile de-o șchioapă din ziare constituie tocmai avertismentul lui Dumnezeu pentru o lume care trăiește în păcat. Știrile televizate sunt o umbră a iubirii Sale în acțiune, lucrând pentru răscumpărarea

lumii. Buletinele de știri radiodifuzate ne amintesc că, în ciuda hotărârii noastre de a distruge Pământul și a respinge programul de mântuire al lui Dumnezeu, El nu ne-a părăsit. Până la ziua când judecata finală a lui Dumnezeu va pune pe fiecare în locul unde merită să-și petreacă veșnicia, există șansa unui nou început. Isus a spus: ***"Trebuie să vă nașteți din nou"*** (Ioan 3:7). Aceasta este speranța supremă a omenirii. Este, în fapt, unica noastră speranță.

Dacă oamenii nu vor recunoaște scopul prioritar al trimiterii călăreților din profeția lui Ioan, acela de a-i preveni cu privire la judecata care se apropie, ei vor pieri pe vecie.

Tunetul prevestitor de furtună se aude din ce în ce mai aproape. Încă mai este timp să fugim din calea prăpădului și să cădem în umilință la picoarele atotputernicului Dumnezeu. Isus s-a referit de mai multe ori la această realitate: ***"Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă"*** (Matei 10:28). Dacă judecata finală a omenirii ne îngrozește, atunci trebuie să părăsim păcatul și să fim reînnoiți prin credința în Hristos.

Realități care ne pun pe gânduri

Evenimetele ultimilor trei ani ar trebui să facă pe mulți să-și dea seama de adevărul profeților Bibliei. Gândiți-vă, de exemplu, cum războiul din Golful Persic ne-a îndreptat atenția spre referirile biblice la Babilon și Orientul Mijlociu, integrându-le perfect printre realitățile contemporane.

Dumnezeu nu ne-a descoperit modul în care se vor împlini profețiile Lui. Deseori, căile Lui ne sunt ascunse. Eclesiastul scrie: ***"... a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu"*** (Ecls.3:11). Dar El a pus în inimile noastre și un dor după adevăr și ne-a revelat adevărul Lui imuabil, în Scripturi. Este acest dor după adevăr și speranță în stare să ne convingă să-I răspundem lui Dumnezeu până nu este prea târziu și să ne întoarcem la izvorul mântuirii noastre? Mai este încă mântuire pentru noi?

Când se va împlini vremea, cel de-al patrulea călăreț va veni să ucidă prin: *sabie, foamete, molimi și fiare sălbatice.* Isus ne-a învățat că nu trebuie să ne temem de imperii și ideologii lumești, oricât de înspăimântătoare ar fi, ci trebuie să ne temem de Acela care dirijează lucrarea acestui călăreț nemilos. Celei mai mari nedreptăți politice i se opune dreptatea unui Dumnezeu al iubirii. Analizând lucrarea celui de-al patrulea călăreț, să nu uităm că aceasta nu se conformează numai voii permisive a lui Dumnezeu, ci și poruncii Aceluia care deschide cele șapte peceți - Isus Hristos.

Biblia învață că Satana este acela care are puterea morții (Evrei 2:14), dar acesta poate acționa numai sub îngăduința lui Dumnezeu, pentru că, așa cum Isus Hristos îi spune lui Ioan, "(El este) ***"Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale locuinței morților"*** (Apoc.1:18), așa este.

În Vechiul Testament citim cum Satana se folosește de permisiunea dată de Dumnezeu pentru a ucide familia lui Iov. Este aici o taină pe care nimeni nu o poate dezlega. Aceasta este ***"Taina fărădelegii"*** (2 Tes.2:7), pe care n-o putem încă pătrunde. Ea implică toate atributele lui Dumnezeu, inclusiv neprihănirea, sfințenia și dreptatea. Mai implică și subtilitatea, ingeniozitatea, șiretenia și puterea Satanei, precum și capitularea noastră în fața ispitelor lui, sfidarea lui Dumnezeu și zestrea de păcat trecută de la o generație la alta.

Despărțirea de Dumnezeu

Moartea este tragică, dar inevitabilă. Însă Biblia ne învață să ne temem de a doua moarte, care este judecata veșnică a lui Dumnezeu și separarea de El. Aceasta este tragedia supremă. Dacă am fi fost ființe destinate morții totale, neînzestrate deci cu nemurire, moartea ar încheia definitiv existența noastră. Dar despărțirea veșnică de Dumnezeu este o pedeapsă mult mai grea decât cea mai cruntă moarte fizică.

Cu patru luni înainte de a fi descoperită și deportată într-un lagăr de concentrare nazist, Anne Frank scria în acum binecunoscutul ei jurnal: *"Vreau să continuu să trăiesc chiar după ce voi muri"* ("Jurnalul Annei Frank", 6). Aflând despre boala sa de inimă, Simon Wiesenthal, renumitul vânător de naziști care a adus în fața justiției circa 11 000 de criminali de război, în timpul extraordinarei sale campanii de 36 de ani, a spus: *"Eu nu am puterea de a lupta contra calendarului ... În ceea ce-i privește pe naziști, soluția finală este cea biologică. Așa cum eu voi muri, vor muri și ei"* (The Mail, 26 iunie 1983).

Aceasta este realitatea morții: moartea este universală și generală. Generația noastră, care se zbate să găsească soluții la problemele omenirii, va pieri în curând și o altă generație care se va confrunta cu probleme similare o va urma. Pentru mulți intelectuali atei, viața este lipsită de sens și de speranță. Nu știu de unde vin și încotro se îndreaptă. Aceia dintre noi care ne-am pus încrederea și credința în Hristos știm de unde venim, cunoaștem scopul existenței noastre și viitorul de slavă spre care ne îndreptăm. Această cunoaștere face viața demnă de a fi trăită și ne dă o speranță pentru viitor.

Iată ce scrie Pavel, spre mângâierea acelora care cred în Isus Hristos: ***"Hristos Isus (...) a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie"*** (2 Tim.1:10). Această veste, de care se bucură toți credincioșii în Domnul, este un motiv de groază pentru necredincioși, căci este limpede că aceia care nu s-au pocăit până acum de păcatele lor și nu L-au primit pe Hristos, prin credință, sunt condamnați și aflați sub blestem. Te poți nimici fizic prin sinucidere, dar nu poți să-ți nimicești sufletul. Omul este nemuritor, fie că-i convine, fie că nu. Dar este dotat cu voință, astfel încât poate să aleagă: să trăiască în Domnul ori despărțit de El.

Al patrulea călăreț se apropie să ne avertizeze. El ne înștiințează mai întâi de moartea fizică - sfârșitul atât al omenirii cât și al planetei - cât și de felul în care trebuie să acționăm noi pentru a o întârzia. El ne mai înștiințează și despre moartea spirituală a omenirii (despărțirea veșnică de Dumnezeu) și despre ceea ce a făcut Hristos pentru a ne izbăvi de aceasta a doua moarte, cea de care trebuie să ne temem.

Dacă nimic altceva nu contează

Marele predicator metodist, autor şi misionar din generaţia trecută, dr. E.Stanley Jones, povesteşte de mesajul pe care l-a rostit cândva la o universitate indiană despre realitatea veşniciei. Când a terminat de vorbit şi s-a aşezat, rectorul hindus s-a ridicat în picioare şi a spus cu solemnitate: *"Dacă ceea ce a spus omul acesta este fals, nu are importanţă. Dar dacă este adevărat, atunci nimic altceva nu are o importanţă mai mare"*. Eu cred cu tărie că dragostea mea pentru Hristos şi pentru oameni mă constrânge, ca odinioară pe Ioan Botezătorul, să-i îndemn pe oameni să fugă ***"de mânia viitoare"*** (Matei 3:7), punându-şi încrederea în Isus Hristos. ***"Ca unii cari cunoaştem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredinţăm (...) Căci dragostea lui Dumnezeu ne strânge [constrânge]"*** (2 Cor.5:11,14).

De aceea, sabia din mâna călăreţului de pe calul gălbui ar trebui să ne oblige să-i chemăm pe oameni la pocăinţă şi credinţă în Hristos, pentru a fi izbăviţi de a doua moarte. Sabia lui arată şi spre acele lucrări evitate de creştini, dar necesare pentru a-i smulge pe oameni din păcat. Foametea şi molimele trebuie să ne reamintească de responsabilitatea pe care Dumnezeu ne-a dat-o în conservarea vieţii pe Pământ şi de aceea de a mărturisi despre ziua judecăţii. Să avem în permanenţă gândul îndreptat spre milioanele de oameni care n-au auzit niciodată de Hristos.

Potrivit textului din Matei 24:14, Dumnezeu a asociat a doua venire a lui Hristos cu extinderea câmpului de misiune în lume: ***"Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul"*** Avem astăzi, ca niciodată în istoria omenirii, tehnologia şi posibilităţile care ne permit să predicăm Evanghelia întregii rase umane. Deşi Biblia afirmă că numai o minoritate dintre oameni o va accepta, în timp ce marea majoritate va respinge îndurarea lui Dumnezeu, totuşi Dumnezeu a cruţat multe naţiuni şi oraşe datorită unor grupuri de creştini dedicaţi. Fiarele sălbatice - oricare ar fi formele lor moderne de manifestare - au rolul culorii roşii a semaforului: să ne oprească din umblarea noastră pe căile păcătoase ale lumii şi să ne trimită înapoi, în braţele Dumnezeului veşnic al iubirii.

Armele noastre

Al patrulea călăreţ al Apocalipsei este acela care aduce moartea. Pentru a-şi atinge scopul, călăreţul de pe calul gălbui este înarmat cu patru arme mortale: *sabia, foametea, molimele şi fiarele sălbatice*. Să privim mai îndeaproape la aceste patru arme şi la rolul lor în moartea fizică a unei pătrimi din populaţia globului.

În primul rând, sabia - simbolul războiului. În capitolul al 3-lea ne-am referit la interesanta poveste a lui Damocles. Acesta era un tânăr care folosea linguşirea pentru a se apropia de Dionysos, tiranul care stăpânea peste Siracuza. Pentru a-l învăţa şi a-l avertiza pe acest tânăr ambiţios, Dionysos l-a invitat la un banchet, unde l-a aşezat sub o sabie, suspendată deasupra capului lui de un fir de păr. Această lecţie era destinată să arate natura periculoasă a fericirii omeneşti. Ne aflăm la distanţa de un fir de păr de moarte. Sabia lui Damocles este o analogie nimerită pentru starea lumii acum, când al patrulea călăreţ al Apocalipsei se apropie, cu sabia în mână.

În contrast cu restul lumii, nord-americanii şi europenii sunt aceia care par să ia parte la banchetul plăcerii. După standardele omeneşti, ne lăfăim într-un lux relativ, uitând că deasupra capetelor noastre atârnă sabia lui Damocles, concepută chiar de noi. În orice moment, firul se poate rupe, sabia poate cădea, iar bogăţiile şi plăcerile acestei lumi să piară pentru milioane de oameni.

În perioada în care trăia Ioan, sabia celui de-al patrulea călăreţ era chiar o sabie. Astăzi, însă, există arme de-a dreptul monstruoase, care pot sau nu să fie controlate. Nici un luptător din vremurile străvechi n-ar putea să ucidă cu sabia milioane de oameni. Astăzi, călăreţul apocaliptic poate apăsa pe un buton care să declanşeze o reacţie în lanţ a morţii.

Fără să se refere la Biblie, şi cu atât mai puţin la profeţiile Apocalipsei, oamenii de ştiinţă spun, de fapt, aceleaşi lucruri. Pe calul său gălbui, acest al patrulea călăreţ goneşte spre noi, agitându-şi sabia. Cum îl vom întâmpina?

Unul dintre cele mai uluitoare texte din Biblie, care tratează această temă, mi se pare a fi 2 Petru 3:9,10. La versetul 10 este scris: ***"Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea,***

cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde". Dar, în ciuda acestui sfârşit inevitabil, Petru ne îndeamnă să lucrăm precum Hristos, care *"doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă"* (Versetul 9). Creştinilor li s-a dat însărcinarea de a lucra neîncetat pentru mântuirea oamenilor, slujindu-se de toată puterea de convingere de care dispun. În Evanghelia după Matei, Isus spune:

"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-şi scape viaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga. Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16:24;25-26).

Avem, deci, promisiunea Domnului Isus că, predând tot ce avem în mâinile Stăpânului şi pentru El, noi vom primi înapoi mai mult decât am dat. Acest concept ar trebui să îl pună pe gânduri şi pe necredincios, care îşi vinde sufletul său veşnic pe un preţ de nimic. Nu e nevoie să fii expert în finanţe ca să-ţi dai seama de caracterul inechitabil al unei asemenea tranzacţii.

Este timpul să ne implicăm

Urmărind dezastrele produse de foamete, violenţă, epidemii şi moarte, trebuie să devenim conştienţi de urgenţa implicării noastre. După părerea mea, fiecare ucenic al lui Hristos are datoria de a face ceva pentru cei flămânzi, cei îndureraţi şi cei bolnavi. Mai cred, de asemenea, că toţi aceia care cred în Isus Hristos au sarcina de a apăra integritatea morală, credinţa în autoritatea Scripturii şi ascultarea de chemarea Lui de a ne împotrivi tiranilor acestui veac. A face ceva, chiar un lucru de mică importanţă, este mai mult decât a nu face nimic. Să nu uităm că Isus S-a făcut una cu cei săraci: *"Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut"* (Matei 25:40).

Isus Hristos are puterea să hrănească pe toţi aceia care flămânzesc. El a avut această putere şi atunci când S-a aflat pe Pământ. Dar tocmai de acest lucru s-a legat Satana când L-a ispitit: dacă Isus ar preface pietrele în pâini şi ar hrăni oamenii flămânzi cu ele, atunci n-ar mai fi nevoie să moară pe cruce pentru a mântui lumea. Dar Isus a biruit răul, împotrivindu-i-se. Astăzi, Hristos ne cheamă să ne împotrivim păcatului şi ispitei şi să facem ce ne stă în putinţă pentru a schimba lumea. În vechime, Dumnezeu îi cruţa pe aceia care strigau împotriva păcatului; astăzi, El ne trimite în lume, ca mesageri ai adevărului şi speranţei.

Să nu ne îndepărtăm niciodată de adevărul central: *nevoia oamenilor de a fi mântuiţi*. Să ne adunăm mai întâi la poala Crucii, căci Crucea, cu puterea ei veşnică de mântuire, este singura cale de a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Acolo, Hristos ne va da tăria de a-L urma într-un duh de asultare, oriunde va fi nevoie să ajungem.

În Apocalipsa lui Ioan suntem înştiinţaţi că moartea va lovi prin molime. Isus a profeţit şi El acest lucru. În Luca 21, vorbind despre perioada apocaliptică, el spune că *"Pe alocurea vor fi (...) şi ciumi"*. În Biblia parafrazată se foloseşte termenul de epidemii. Astăzi suntem mereu avertizaţi de către oamenii de ştiinţă cu privire la diversele bacterii, insecte sau viruşi a căror rezitenţă la radiaţii, antibiotice sau insecticide a crescut uimitor de mult. Un savant spunea: *"Dacă cei blânzi nu vor moşteni pământul, atunci gândacii o vor face"*.

Nu toate urgiile profeţite în Apocalipsa sunt simbolice. De exemplu, versetul 3 din capitolul 9 vorbeşte despre *"lăcuste pe pământ"*. Cu câţiva ani în urmă, milioane de broaşte râioase au devastat ţinuturile Floridei. Ziarele avertizează deja că insectele ar putea pune stăpânire pe Pământ în următoarele decenii. Rezistenţa lor faţă de insecticide a crescut considerabil. Am citit un articol publicat într-unul dintre cele mai respectabile ziare americane. Se intitula "Insectele sunt aproape". Este un articol înspăimântător, îndeosebi pentru aceia care nu cunosc Biblia. Citindu-l, mi-am amintit de ceea ce s-a întâmplat în Egipt când Faraon a refuzat să-i lase pe israeliţi să plece.

Exemple ale milei

Maica Tereza de Calcutta este una dintre cele mai convingătoare mărturii ale milei creştine. Există în lume mii de slujitori anonimi ai lui Hristos care îşi investesc cu discreţie viețile lor în a-i hrăni, îmbrăca şi îngriji pe săraci. Dar maica Tereza este mai presus de toţi aceştia. Am cunoscut-o pe această doamnă micuță, cu pielea zbârcită, dar radiind dragostea lui Dumnezeu, prin intermediul consulului american la Calcutta. Acesta s-a oferit să mă ducă la ea. Când am ajuns, se îngrijea de un muribund, pe care-l ținea în brațe, ajutându-l să înfrunte clipa morții. Când a murit, ea s-a rugat în tăcere, l-a aşezat cu gingăşie pe pat şi s-a întors să mă salute.

Am vorbit până la lăsarea serii. Am fost surprins să aflu cât de multe ştia despre mine şi despre evanghelizările noastre. M-a întrebat în engleza ei stricată dacă aş dori să-mi vorbească despre slujba ei printre săraci şi muribunzi. Mi-a explicat, în cuvinte simple, chemarea ei sfântă. Mi-a spus că, privind întotdeauna dincolo de trăsăturile fizice ale omului, Îl vede pe Isus. În fiecare copil înfometat Îl vede pe Isus. În preajma fiecărei femei bolnave şi înfricoşate, de care se îngrijeşte, Îl vede pe Isus. Împrejurul fiecărui om care moare în braţele ei, singur şi neştiut de nimeni, Îl vede pe Isus. Ea Îi slujeşte Mântuitorului şi Domnului ei, slujind altora.

Cartea "Bob Pierce: Fac un singur lucru", scrisă de fiul meu, povesteşte despre o misionară în China, care lucra printre leproşi. Prin muncă grea şi inginiozitate, Beth Albert a reuşit să fie de mare ajutor leproşilor din azilul de lângă oraşul Kunming.

Era precum o ***"inimă veselă"*** care ***"este un bun leac"*** (Proverbe 17:22). Îi iubea pe aceşti oameni şi ei o iubeau pe ea. Era pentru prima oară când cineva făcea ceva pentru ei, aşa încât dragostea ei i-a condus pe toţi la Hrisos. Când au întrebat-o de ce făcea toate lucrurile acelea, ea a răspuns: *"Pentru că Îl iubesc pe Isus şi El vă iubeşte pe voi. El vă iubeşte foarte mult şi m-a trimis să vă ajut. Sunteţi de mare preţ pentru Dumnezeu, de aceea El L-a trimis pe Fiul Său pe Pământ ca să moară pentru voi, pentru ca în El să aveţi mântuirea. Când veţi părăsi această lume, veţi merge în Cer, unde veţi fi cu El şi veţi căpăta trupuri minunate. El m-a trimis să vă arăt că vă iubeşte şi că vă iubesc"* (pg.68-71). Până în ziua în care guvernul nou, care a venit la putere, a dat ordin ca până la asfinţitul soarelui toţi misionarii să părăsească zona, Beth i-a ajutat cum a putut pe pacienţii săi. Le-a tratat boala, i-a învăţat cum să-şi obţină mâncarea din plante şi legume şi a sădit multe flori, înfrumuseţând locul în care trăiau.

Şi trupul şi sufletul

Controversa care există în Biserică între liberali - care slujesc trupul - şi evanghelici - care slujesc sufletul poate fi rezolvată dacă ambele părţi învaţă una de la cealaltă şi în conformitate cu Biblia. Dacă partea conservatoare a Bisericii va ajunge să înţeleagă că Biblia ne învaţă că avem datoria să ne preocupăm atât de suflet cât şi de trup şi dacă gruparea liberală din Biserică va înţelege că acţiunea cu caracter social, lipsită de proclamarea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, este inutilă, putem să slujim Împărăţiei lui Dumnezeu împreună. Suntem îndemnaţi să slujim şi trupul şi sufletul în acelaşi timp. Aşa cum mulţi au spus, un om flămând nu va da nici o atenţie Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu-L vede pe Isus în viaţa ta.

Suntem chemaţi să-L urmăm pe Isus pe străzile, potecile şi drumurile lăturalnice ale lumii, slujind fiinţei omeneşti în întregul ei. Creştinii au datoria să se preocupe atât de suflet, cât şi de trup. Dar Legământul de la Lausanne afirmă limpede că prioritatea trebuie să aparţină spiritului. De exemplu, când Isus se găsea în Capernaum, o mulţime de oameni a venit să-L asculte vestind Cuvântul. Patru bărbaţi, ducând un om bolnav de paralizie, au venit la El. Aceştia, neputând să intre în casă unde se afla Isus, au urcat pe acoperiş, l-au spart şi au coborât pe acolo, până în faţa lui Isus, patul cu bolnavul.

Scriptura spune: ***"Când le-a văzut Isus credinţa, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îţi sunt iertate»"*** (Marcu 2:5). Prima preocupare a lui Isus s-a îndreptat spre păcatele omului, pentru ca de abia mai târziu să-l vindece de paralizia de care suferea.

Am vizitat locuri în lume unde am simțit că trebuie să ajut la satisfacerea nevoilor fizice înainte să predic Evanghelia. Cu toate acestea, am ştiut mereu că nevoia lor cea mai adâncă era de ordin spiritual şi că acei oameni aveau nevoie, mai mult decât de orice altceva, de Apa vieții şi de Pâinea vieții. Dar, urmărind exemplul lui Isus, trebuie să am milă de această omenire aflată în suferință.

Într-un oraş din lumea a treia am văzut furgonete vechi şi uzate huruind în susul şi în josul străzilor, la răsăritul soarelui, ridicând cadavrele celor care muriseră în timpul nopții. Când îmi aduc aminte de acele scene, îmi închipui Moartea străbătând aceleaşi străzi, însoțită de Locuința morților. Bărbați şi femei din Armata Salvării, maica Tereza şi multe alte mii de oameni asemenea lor s-au angajat cu mută energie în lupta care se dă în calea celor patru călăreți. Dorința lor fierbinte este să nu lase pe nici unul dintre năpăstuiții la care ajung să moară de foame sau să treacă pragul morții fără să aibă pe nimeni la căpătâi. În Numele lui Hristos stau ei în calea calului gălbui al morții, care se îndreaptă furios spre ei. Şanse de a-l învinge nu sunt, căci, în cele din urmă, toți murim. Cu toate acestea, ei rămân să lupte, singuri, dar puternici, împotriva morții premature. Oamenii îi numesc naivi, făcători de bine cu orice preț, fanatici. Dar norii de furtună tot se strâng, iar cerul se întunecă amenințător. Astăzi este vremea să faci tot ce-ți stă în putință pentru a-i ajuta pe alții, precum Bunul Samaritean, într-o lume zbuciumată şi sângerândă, care are nevoie de tine. Creştinii evanghelici au clădit spitale, maternități, clinici şi au trimis mii de doctori şi asistente medicale acolo unde era nevoie. Dar toate acestea sunt ca o picătură într-un ocean. Este nevoie de mult mai mult efort.

Tânărul bogat

Vă amintiți de acel tânăr bogat despre care Biblia povesteşte că a venit într-o zi la Isus şi L-a întrebat: ***"Ce trebuie să fac ca să moştenesc viața veşnică?"*** Isus i-a răspuns: ***"Ştii poruncile (...) Toate aceste lucruri le-am păzit din tinerețea mea"***, i-a răspuns

tânărul. Să afirmi că ai împlinit toate poruncile Legii era într-adevăr o pretenție îndrăzneață. Probabil că Isus l-a privit pe tânăr cu atenție şi a constatat că spune adevărul. Acel om bogat, care stătea în fața Lui, era un căutător sincer al adevărului, pe care-l prețuia. Aşa încât Isus îi răspunde: ***"... vinde tot ce ai, împarte la săraci (...) Apoi vino şi urmează-Mă"***. Tocmai acest lucru tânărul nu-l putea face. L-ar fi costat prea mult. Biblia spune că ***"s-a întristat de tot"*** (Luca 18:18-23) şi a plecat, ratând astfel şansa vieții sale. El a dorit să aibă viața veşnică, dar a renunțat la ea, pentru că nu a avut puterea să împlinească porunca lui Isus. A continuat să-şi pună nădejdea în avere, care-i asigura un trai îmbelşugat, şi a pierdut totul. Să fim atenți să nu facem şi noi compromisuri ca cel care pe tânărul bogat l-a costat veşnicia.

Aşa cum am mai afirmat, Isus nu doreşte neapărat ca noi să renunțăm la posesiunile noastre. Dumnezeu poate să încredințeze averi unor oameni despre care ştie că o vor folosi spre slava Sa. Altfel stau însă lucrurile în cazul tânărului bogat, menționat în Biblie. Problema lui nu era averea în sine, ci aceea că averea lui era prioritară, mai importantă decât încredințarea vieții sale în grija lui Isus. Există ceva în viața ta care te împiedică să te apropii de El? Dacă da, află că nu exista cale de mijloc. Trebuie să renunți la acel lucru, şi apoi să-L urmezi pe Isus.

Un păstor, care ținuse să fie prezent la ceremonia de absolvire a unui numeros grup de studenți ai unui seminar teologic, a fost invitat să predice. Ajungând în fața lor, s-a uitat mai întâi cu atenție la ei. Ştia de lupta pe care acei tineri vor trebui să o ducă pentru a-şi asigura banii necesari traiului, urmându-şi, în acelaşi timp, chemarea de a-L sluji pe Hristos. Aşa încât, în locul unei predici formale, a luat vasul de colectă, din care a scos şi a dat fiecărui absolvent câte un dolar. Apoi le-a vorbit despre tânărul bogat. Acesta pierduse prilejul unic de a căpăta viața veşnică, deoarece puterea dolarului învinsese în el. *"Înrămați acest dolar, le-a spus el. Agățați-l pe perete acasă sau la birou şi scrieți pe el: "«Aminteşte-ți de tânărul bogat»"*. Acest păstor cunoştea influența, spre bine sau spre rău, pe care banii o au în viețile oamenilor. Odată ce înțelegem că banii noştri Îi aparțin de fapt Lui, căpătăm libertatea interioară

de a-i folosi spre binele altora. Dumnezeu ni i-a dăruit pentru a ne sluji în lucrarea de vestire a dragostei şi a milei Sale.

Tânărul bogat s-a agăţat de resursele lui Dumnezeu, crezând că îi aparţin, şi s-a rătăcit pe drumul care ducea la viaţa veşnică. Dacă şi-ar fi împărţit averea, crezând din toată inima că Dumnezeu îi va purta de grijă, ar fi primit în schimb veşnicia cu Hristos.

Sensul vieţii

În aceste vremuri, în care călăreţul pe calul său gălbui se apropie de noi, nu trebuie să-l uităm pe tânărul bogat. Căci dacă am putea face o astfel de comparaţie, cu siguranţă că Occidentul ar fi acea parte a lumii care s-ar substitui tânărului din Biblie. Continuând să trăim în risipă şi în satisfacerea plăcerilor şi respingând planul de mântuire al lui Dumnezeu, riscăm nu numai să distrugem căminele noastre şi Pământul întreg, ci să şi pierdem viaţa veşnică în ceruri, unde Hristos s-a dus să pregătească loc pentru toţi aceia care sunt născuţi din nou. Până când vom ajunge însă în ceruri, Hristos ne învaţă: ***"Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceea vi se va măsura"*** (Luca 6:38).

Ajuns la bătrâneţe, Isaac le spune copiilor lui: ***"Iacă am îmbătrânit şi nu ştiu ziua morţii mele"*** (Genesa 27:2). Nimeni nu cunoaşte ziua în care va muri, nici cum va muri. Toţi, însă, ştim că suntem condamnaţi la moarte şi că vom fi judecaţi. Eclesiastul scrie: ***"Toate îşi au vremea lor (...) Naşterea îşi are vremea ei şi moartea îşi are vremea ei"*** (Eclesiastul 3:1,2)

Scriptura afirmă în repetate rânduri faptul că toţi oamenii poartă în ei sentinţa morţii. Dar lucruile nu se sfârşesc aici la moartea fizică. ***"Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata"*** (Evrei 9:27). Evident, în acest verset se face din nou referire la calul gălbui (Moartea) şi la Locuinţa morţilor. Din cauza păcatului lui Adam şi al Evei, moartea a trecut asupra întregii rase umane. Dar Hristos a învins păcatul, moartea şi Iadul la cruce, prin învierea Sa din morţi. Dacă-L

cunoaştem pe Hristos, teama noastră de moarte dispare, căci ştim că sufletul se ridică la Cer. În 1 Corinteni 15:21-22,26,55-57, citim: ***"Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit şi învierea morţilor. Şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa, toţi vor învia în Hristos (...) Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea ... «Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?» Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului este Legea. Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!"***. Isus Hristos a venit pe Pământ cu scopul de a aboli moartea, suferinţa, nedreptatea socială şi opresiunea, toate acestea fiind efecte ale păcatului. A venit să ne ierte păcatele şi să ne dea asigurarea vieţii veşnice. Acum El pregăteşte fiecăruia dintre aceia care-L cunosc un loc în Cer (Ioan 14:3). Între timp, El ne-a lăsat ca moştenire darul vieţii veşnice, care ***"a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie"*** (2 Timotei 1:10). În epistola lui Pavel către Evrei, suntem asiguraţi că Isus Hristos a murit pentru ca ***"... prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul, şi să izbăvească pe toţi aceia cari prin frica morţii erau supuşi robiei toată viaţa lor"*** (Evrei 2:14, 15). Nu numai că va distruge moartea pentru totdeauna, ci El îl va înlătura definitiv pe Diavolul, acela care este sursa suferinţei şi a morţii.

Satana a fost înfrânt

Mulţumită lui Dumnezeu, puterea acestui duşman al omenirii, moartea, a fost anihilată. Ultimul vrăjmaş care trebuie nimicit este moartea (1 Corinteni 15:26). Această biruinţă a fost deja câştigată de Isus Hristos pe cruce. Dumnezeu L-a înviat din morţi. Aşa încât Pavel exclamă: ***"Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?"*** (1 Corinteni 15:55). Datorită morţii şi învierii lui Hristos putem citi cu bucurie şi încredere: ***"Eu sunt (...) Cel viu. Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor"*** (Apocalipsa 1:17,18).

Pentru necredincios, moartea este ceva solemn şi înfricoşător. El ştie că va fi judecat, în faţa scaunului de domnie mare şi alb din Cer. Oricine care citeşte Biblia întâlneşte, inevitabil, referiri la Iad. Însuşi Hristos vorbeşte despre Iad. Acest loc veşnic este menţionat în învăţăturile Lui, de multe ori în comparaţie cu Raiul. A merge în Iad înseamnă a fi pentru totdeauna înlăturat din prezenţa lui Dumnezeu.

În descrierea Iadului, Isus foloseşte trei termeni. În primul rând, *focul*. ***"Fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»"*** (Evrei 12:29). Isus a folosit acest simbol în repetate rânduri. Eu cred că denotă o sete după Dumnezeu care nu poate fi stinsă niciodată. Al doilea cuvânt folosit este *întunericul*. Scripturile învaţă că Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1:5).Iadul va fi opusul luminii pentru cei nemântuiţi, care ***"vor fi aruncaţi în întunericul de afară"*** (Matei 8:12). Aceia care L-au respins pe Hristos şi mântuirea Lui în viaţa de pe Pământ vor fi separaţi de lumina lui Dumnezeu şi vor petrece eternitatea în întuneric. Al treilea cuvânt este *moartea*. Dumnezeu este Viaţa. Deci, Iadul este separarea de viaţă, care îşi are originea în Dumnezeu. ***"Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de fac. Iazul de foc este moartea a doua"*** (Apocalipsa 20:14). Dumnezeu nu se bucură că oamenii ajung în Iad. El nu a creat Iadul pentru oameni, ci pentru Diavolul şi îngerii lui. Dacă persistăm în a merge pe calea Diavolului, slujindu-l pe el în loc să-L slujim pe Dumnezeu, vom ajunge cu siguranţă în el. Scriptura spune că Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi. Judecata păcatelor omenirii s-a înfăptuit pe cruce. Păcatele noastre au fost plătite prin moartea lui Hristos, căci Dumnezeu ***"a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor"*** (Isaia 53:6). El a fost judecat în locul nostru. El a luat asupra Lui Iadul din noi toţi. În acel timp scurt cât a atârnat pe cruce, El a îndurat Iadul în locul fiecărui om care a trăit pe Pământ. Noi nu ne putem mântui făcând fapte bune. Singurul în Numele căruia putem fi mântuiţi este Hristos, pentru că acolo, pe cruce, El a stat în locul nostru - al fiecăruia în parte - şi a îndurat pedeapsa pe care noi o meritam pentru păcatele noastre. Tot ce trebuie să facem noi este să credem în El şi în mântuirea pe care a obţinut-o pentru noi pe cruce.

Răspunderea noastră este să acceptăm darul mântuirii. În sine, moartea lui Hristos în locul nostru nu ne mântuie. Biblia nu susţine universalismul - ideea că toţi oamenii vor fi mântuiţi, ci ideea că fiecare om trebuie să se decidă pentru El: să accepte mântuirea, pe care Isus le-o oferă tuturor fără plată sau să o respingă.

Darul vieţii

Pentru aceia care cred în Hristos, care s-au pocăit de păcatele lor şi au fost născuţi din nou judecata a trecut. Pentru ei, Iadul nu mai există, nici moartea veşnică nu mai există. Hristos a murit pentru păcatele noastre şi prin moartea Lui a învins moartea. În Hristos, moartea nu mai înspăimântă. Pavel scria filipenilor: ***"... aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine"*** (Filipeni 1:23). De ce? Să fi fost pentru că lucra pentru Hristos din răsputeri şi pentru că suferise atât de mult? Cu siguranţă că nu. El era pregătit să moară, pentru că îl întâlnise pe Hristos pe drumul Damascului, cu mulţi ani în urmă. În 1 Ioan 3:14 citim că noi ***"am trecut din moarte la viaţă"***. Aceasta este dovada că oricine poate avea viaţa veşnică, în momentul în care se decide să renunţe la păcat şi să-L urmeze pe Hristos. Înfrângerea morţii este scopul final al creştinismului, şi, întrucât această victorie a fost câştigată deja, moartea fizică este acum doar trecerea de la viaţa cu Hristos pe Pământ la viaţa veşnică, cu Hristos în Ceruri. Un necredincios nu-şi pune nici o speranţă în moarte. Creştinul, dimpotrivă, îşi pune în moartea fizică o nădejde eternă. Într-o emisiune televizată, Malcolm Muggeridge afirma că un creştin adevărat *"duce dorul sfârşirii, în timp, a vieţii sale, după cum un călător, aflat în ultimele trei zile ale călătoriei sale de trei săptămâni pe mare, călătorie lungă şi obositoare, doreşte fierbinte să ajungă pe uscat. Aştept ziua când viaţa mea se va integra în eternitate cu o nerăbdare de nestăpânit"*. Descriu aceste cuvinte ale lui Muggeridge sentimentele tale cu privire la moarte? Te temi de moarte? Împărtăşeşti încrederea şi liniştea pe care acest renumit jurnalist britanic şi personalitate de televiziune o simte? Groaza chinui-

toare față de moarte este o stare perfect normală pentru toți aceia care nu L-au acceptat pe Hristos și mântuirea Lui.

Moartea este o experiență pe care nimeni nu dorește să o încerce. Totuși, pentru creștini, frica de moarte nu mai există, întrucât ei știu că păcatele pentru care ar fi fost judecați după moarte au fost iertate - ele au fost ispășite de Hristos pe cruce - pe când necredinciosul nu are această siguranță. Nu aștept cu nădejde apropierea morții, ci însăși moartea, căci știu că va fi eliberarea mea în veșnicie. Va fi împlinirea a ceea ce am dorit fierbinte întotdeauna: ***"... înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Ta"*** (Psalmul 16:11).

Lecția dreptății

Mulți necreștini încearcă să se convingă pe ei înșiși că nu cred nici în supranatural, nici în viața de apoi. Oricât ar încerca, însă, nu-și pot reprima sentimentul că nu au fost creați doar pentru viața aceasta. Instinctul ne învață că dreptatea impune existența unei zile a judecății. În cazul în care nu am stabilit, în cunoștință de cauză, problema păcatului nostru, vom fi permanent copleșiți de această teamă, izvorâtă din vinovăție. Temerile se vor înteți până în momentul recunoașterii acestui fapt. Dacă vei admite existența supranaturalului și vei recunoaște că învățăturile biblice sunt aplicabile și vieții tale, vei trăi ușurarea pe care o va realiza înlăturarea groazei de moarte și vei primi pacea, izvorâtă din darul credinței. Poți avea pace în inimă și siguranța mântuirii când vei recunoaște, în adâncă smerenie, că ești un păcătos înaintea lui Dumnezeu și Îl vei ruga să te ierte și să te spele cu sângele vărsat pe cruce de Hristos. Atunci vei putea nădăjdui în Isus, Fiul lui Dumnezeu, crezând cu tărie că El este Mântuitorul și Domnul tău. De aceea a murit Hristos. Vă îndemn să căutați o Biblie și să citiți următoarele versete: Romani 3:12,23; 2 Timotei 3:5; Romani 3:19; Efeseni 2:8; Luca 19:10; Romani 5:8; Evrei 7:25 și Romani 10:13,9-10. Aceste versete nu sunt miraculoase; ele ne vorbesc despre nevoia noastră spirituală și despre cum a fost ea rezolvată în Isus Hristos. Pentru a avea parte de mântuire, nu trebuie să faci fapte mari, ci doar să accepți ceea ce Hristos a făcut deja pentru tine. După ce ai căpătat siguranța mântuirii, vorbește și altora despre ea. Arată, prin trăirea ta zilnică faptul că Hristos ți-a schimbat viața, spre salva Lui. Te îndemn să-ți pleci chiar acum capul și să-L rogi pe Hristos să te ierte și să intre în inima ta. Cere-I să te primească pentru totdeauna în familia sa. Dumnezeu a promis: ***"Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu"*** (Ioan 1:12). Vei primi și tu acest drept, dacă te vei întoarce la Hristos în credință și-I vei încredința viața ta. Nu amâna!

Călărețul de pe calul gălbui, Moartea și Locuința morților, aleargă spre noi chiar acum, când citești aceste rânduri. Auzi tunetul mâniei sale? Vezi norii negri care se îngrămădesc amenințător la răsărit? Este timpul să te hotărăști.

PARTEA A CINCEA

AŞTEPTÂND RĂSĂRITUL SOARELUI

Capitolul 15

O VOCE ÎN FURTUNĂ

Încotro se îndreaptă lumea noastră? În fiecare dimineaţă, milioane de oameni îşi cumpără ziarul de dimineaţă. Citesc titlurile şi-şi pun această întrebare. Dar nimeni n-a găsit răspunsul. Nimeni nu ştie ce va aduce ziua de mâine, întrucât schimbările au fost, în ultimele decenii, extrem de bruşte, imprevizibile şi radicale. Din 1989 încoace, s-au petrecut lucruri pe care nici un sociolog sau om de ştiinţă nu le-ar fi putut anticipa. În timp ce vei citi aceste rânduri, unele dintre evenimentele despre care am scris vor fi aproape uitate.

Privind în urmă, putem uşor distinge de unde am venit. Anii '60 au fost numiţi *"deceniul revoltei"*, anii '80 - *"deceniul indulgenţei"*. Poate că anii '90 vor reprezenta cândva *"deceniul schimbării globale"*. Se pare că lumea se schimbă radical, de la o zi la alta. Nimeni nu poate prevedea succesiunea evenimentelor.

În tumultul atâtor schimbări rapide, oameni de pe întregul Pământ încearcă cu disperare să afle ce rezervă viitorul pentru lumea noastră. Profeţi falşi se îmbogăţesc peste noapte. Înţelepciunea este căutată la comentatori de televiziune şi autorităţi în diferite domenii. Unii ne sfătuiesc cum să devenim prosperi, în mijlocul haosului; alţii ne învaţă cum să ne adaptăm la realitatea *"familiilor dezbinate"*; iar alţii ne spun cum să eliberăm spiritul Geei în noi. Un

serial de mare popularitate, "Mileniul", proclamă moartea lui Dumnezeu şi dărâmarea vechii ordini modiale şi anunţă inaugurarea unei noi ordini în care bărbaţi şi femei se contopesc cu mediul înconjurător într-o căutare metafizică a *"dumnezeului dinlăuntru"*.

Comerţul cu cristale, cărţi de tarot şi mese Ouija [suprafeţe plane pe care sunt înscrise literele alfabetului şi diverse alte simboluri, folosite în spiritism; înregistrează şi transmit mesaje ale spiritelor - n.tr.) este înfloritor. Largă este şi răspândirea religiilor New Age, ce se folosesc de expresii precum închinarea la zeiţe, închinarea la Pământ, cultul fertilităţii, proiecţia astrală şi multe altele, menţionate anterior. Pretutindeni, oamenii îşi plănuiesc viaţa după semnele zodiacului. Mediile spiritiste sunt foarte solicitate. Chiar şi computerele sunt folosite în această industrie a prezicerii viitorului. Însă unicul document de autoritate din care putem afla mersul lumii în viitor este Biblia, Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Vedenia pe care a avut-o Ioan, în care acesta îi vede, sub altar, pe aceia care fuseseră ucişi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, rezumă promisiunile Bibliei cu privire la viitor şi ne pregăteşte pentru ceea ce va urma. Probabil că Ioan a rămas înmărmurit în faţa unei asemenea privelişti. Descrierea ei este redată în a doua jumătate a capitolului 6 al Apocalipsei. Într-un loc pe care autorul îl numeşte ***"sub altar"*** el vede ***"sufletele celor ce fuseseră junghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră"*** (Apocapisa 6:9). Aceştia îşi strigau nemulţumirea: ***"Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?"*** (Apocalipsa 6:10).

Westminster Abbey din Londra şi Bazilica Sfântu Petru din Roma au altare mari, sub care se află cripte de marmură. Imaginaţi-vă un astfel de loc la miezul nopţii dominat de întuneric şi de linişte. Mormintele sfinţilor şi martirilor sunt închise, aşa cum au fost vreme de secole. Brusc însă, lespezile de marmură se dau la o parte, sicriele se deschid şi sute, poate mii de duhuri umplu catedrala strigând: ***"Până când, Stăpâne Doamne? Până când zăboveşti să ne răzbuni?"*** Asemenea imagini au alcătuit vedenia pe care a văzut-o Ioan. Scena este acum înţesată de sufletele unor bărbaţi şi

femei care au fost omorâți pentru că fuseseră credincioși. Pe bună dreptate, ei întreabă când li se va face dreptate, când va fi răsplătită credința lor. Chiar și acum își pun creștinii aceste întrebări; răspunsul, însă, îl poate da doar Dumnezeu. Ceea ce știm sigur este că, atunci când tulburarea a fost stăpânită, fiecărui martir i s-a dat o haină albă și ***"li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei"*** (Apocalipsa 6:11). Din aceste momente misterioase învățăm două lucruri importante. În primul rând, că va exista o judecată a oamenilor. În al doilea rând că, înainte de această judecată, alți oameni, dedicați pe deplin lui Dumnezeu și Împărăției Lui, vor fi martirizați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lor constante în fața oamenilor. Ești pregătit să riști atât de mult?

Amenințarea financiară

Riscul este inevitabil. Ceea ce, de departe însă, reprezintă pericolul cel mai mare acum, în perioada anilor '90 pe care o traversăm sunt lăcomia, goana după plăceri și iresponsabilitatea financiară. Asemenea atitudini întâlnim nu numai la indivizi; guverne și industrii naționale se conduc după aceste principii. În prezent, datoria mondilă se ridică la 25 de bilioane (25 000 de miliarde) de dolari. SUA a devenit națiunea cu cea mai mare datorie națională din lume și cu un dezechilibru uriaș al balanței comerciale. Ca rezultat al acestor și al altor probleme, mii de bănci au dat faliment, industria de economii și împrumuturi s-a prăbușit apoape total, industria de asigurări a fost mult timp într-o situație critică, iar bursa de valori devine pe zi ce trece mai imprevizibilă.

Fisura majoră a sistemului economic american al ultimelor patru decenii a constituit-o credința nerealistă în puterea prosperității, mai degrabă decât credința în puterea supremă și bunăvoința lui Dumnezeu. Visul american a devenit dumnezeul Americii, unde averea și belșugul au constituit simbolurile închinării. Robert J. Samuelson scria în ediția din 2 ianuarie 1992 a revistei "Newsweek":

"Fiecare epocă își are iluziile ei. A noastră a fost această credință fervență în puterea prosperității. Acum, pilonii credinței noastre se surpă sub noi. Descoperim că nu putem crea prosperitatea când și cum am dori. Mai mult, descoperim că belșugul material nu rezolvă problemele sociale. Societatea noastră cumsecade este desfigurată de răni adânci: sărăcie, tensiuni rasiale persistente, prăbușirea instituției familiei și deficite bugetare imense. Suntem, în mod brutal, treziți la realitate. Iar rezultatul este o criză spirituală profundă, ce alimentează îndoiala crescândă a americanilor, cinismul politic și confuzia cu privire la rolul nostru pe plan mondial".

Rezultatul acestei investiții greșite este acum vădit.

O economie în derivă

În 1992, muncitorii americani trebuiau să muncească patru luni și jumătate pentru a-și achita impozitele. Datoria guvernului este atât de mare, încât va putea fi achitată numai într-un termen foarte lung. Ea este în prezent de 3 000 de milioane de dolari, datorie directă, la care se adaugă cifra de 6 500 de miliarde dolari, reprezentând alte datorii. Datoria externă depășește 650 de miliarde de dolari. Din creditorul lumii a ajuns națiunea cu cea mai mare datorie națională.

După ce am asistat la prăbușirea toatală a industriei de economii și împrumut, la "Masacrul din octombrie" a bursei de valori americane, în 1987, la consolidarea instituțiilor financiare de pe Wall Street, la scandalurile care au zguduit instituțiile bancare și de comerț și la starea precară a Departamentului Siguranței Sociale, am înțeles în cele din urmă că America se află într-o criză financiară profundă. Americanii generației actuale cheltuiesc moștenirea strănepoților lor. Nu este de mirare că economia refuză să se ridice din actuala recesiune.

Larry Burkett, expert financiar și autorul cărții **"Următorul cutremur economic"**, îi avertizează pe creștini să se pregătească pentru ziua socotelilor. Dovezile lui sunt incontestabile; evaluările lui privind eșecul financiar și moral în America și în lume dovedesc

efectul distrugător al investiţiilor noastre. Nu am nici o îndoială că va exista o zi a judecăţii financiare pentru SUA şi aceasta va fi înainte de sfârşitul acestui secol.

În prezent, totul pare că merge spre bine. Lucruri de lux pe vremea copilăriei mele sunt acum la îndemâna americanilor de rând. Trăim cu mult peste posibilităţile noastre, obicei care, cândva, îşi va arăta roadele.

Numeroşi comentatori ai situaţiei mondiale s-au bucurat de recenta dezmembrare a Uniunii Sovietice şi de iniţierea procesului de democratizare în fostele state comuniste din răsăritul Europei. Desfiinţarea Pactului de la Varşovia, a KGB-ului şi a altor organe pe care se sprijineau sistemele totalitare pare să deschidă calea dezvoltării păcii şi înţelegerii între naţiuni. Nimeni însă nu-şi închipuie că trecerea de la un sistem falimentar, din punct de vedere moral şi economic, la o democraţie edificată se va realiza peste noapte. Majoritatea populaţiei Rusiei şi a celorlalte republici se află într-o situaţie disperată, iar euforia libertăţii şi a drepturilor democratice nu au făcut ca foamea, frigul şi dezamăgirea să fie suportate mai uşor. În timpul recentelor mele călătorii în Rusia, am văzut teama şi oboseala gravate pe feţele oamenilor. De fapt, ce se citea pe feţele lor era o euforie plină de speranţe amestecată cu un sentiment de neajutorare şi teamă pentru viitor.

În Rusia, noul guvern al republicii a trebuit să creeze un Minister al Protecţiei Sociale pentru a se asigura că ajutoarele venite din străinătate ajung la cei nevoiaşi şi nu pe piaţa neagră, pe zi ce trece mai profitabilă. În cooperare cu Comisia pentru Ajutor Umanitar, sistemul de bunăstare socială încearcă să ajute peste 65 de milioane de persoane nevoiaşe şi dezavantajate din treizeci şi una de regiuni ale Rusiei. Misiunea este extrem de grea. Ajutoarele occidentale pentru Rusia au fost generoase, dar nu au reuşit să atingă adâncimile foametei şi nesiguranţei ce domină naţiunea. În 1991, Comunitatea Europeană a hotărât să trimită Moscovei ajutoare umanitatre în valoare de 240 de milioane de ECU. Un ofiţer din Comisia pentru Ajutor Umanitar, Grennadi Zhukov, comenta cu sarcasm: *"Bineînţeles, le convine să o facă; în plus, nici publicitatea televizată nu este de neluat în seamă".*

Până la sfîrşitul primului trimestru al anului 1992, peste 352 000 de tone de ajutoare din străinătate fuseseră trimise în CSI. În ianuarie 1992 reprezentanţi ai 47 de naţiuni s-au întâlnit în Washinghton pentru a orchestra planurile de asistenţă pentru Rusia, incluzând şi un împrumut de 450 milioane de dolari pentru a cumpăra orez din Coreea.

Delegaţii la Conferinţa de la Helsinki, din iulie 1992, au avut, probabil, misiunea cea mai dificilă, aceea de a găsi căi de întărire, atât a securităţii economice cât şi a celei militare în ţările din răsăritul Europei. Fiind prima întâlnire postcomunistă de acest gen, există puţine speranţe de ajungere la o înţelegere între delgaţii reprezentând 35 de naţiuni atât de distincte din punct de vedere politic şi ideologic. Rămâne de văzut dacă rezoluţiile ce se vor adopta vor asigura securitatea şi stabilitatea în CSI.

Naţiuni precum România - unde am avut marea onoare şi bucurie să predic în 1985, înaintea căderii mult urâtului regim Ceauşescu - caută cu disperare forme proprii de ordine şi echilibru. Ei vor să se descurce singuri, dar milioane de oameni în România, Bulgaria, Albania, Estonia şi alte părţi ale fostei Uniuni Sovietice suferă, îndură foamea şi mor din cauza anilor de neglijenţe şi abuzuri prin care au trecut.

Realităţi înspăimântătoare

Războiul din Iugoslavia adânceşte tensiunile care se pot dezlănţui în multe alte regiuni din lume, acum când autodeterminarea este o posibilitate. În ciuda bunelor intenţii de ambele părţi, armele nucleare rămân o ameninţare pentru întreaga lume.

Pericolul real cu care ne confruntăm în prezent este ameninţarea nucleară şi pericolele unei tehnologii prea sofisticate pe care se pare că nu o putem controla. În martie 1992, "World Press Review" ("Revista Presei Internaţionale") retransmitea un articol dintr-un ziar polonez cu privire la efectele devastatoare ale accidentului de la Cernobâl din 1986. Deşi s-au cheltuit milioane de dolari pentru a opri topirea materialului nuclear, aceasta continuă. Sarcofagul de

ciment construit deasupra reactorului este fisurat şi spart în multe locuri. Prin crăpături pătrund aer, apă şi plante sălbatice şi ies moarte şi dezastru. Autorul articolului scrie: *"Praful radioactiv reprezintă pericolul principal. Temperatura înaltă şi radiaţia puternică determină transformarea cimentului în praf care se combină cu combustibilul. Acesta s-a transformat şi el în praf în timpul exploziei. Să presupunem că avem 35 tone de astfel de material. Dacă sarcofagul, găurit şi fisurat ca o sită se prăbuşeşte, se va degaja un nor de praf fatal. Chiar şi acum, furtuni de praf izbucnesc mereu. Prezenţa într-un astfel de nor de praf, mai mult de 3 minute, este fatală".*

Cernobâlul rămâne, într-adevăr o bombă încă activă, încă ucigătoare, încă ameninţătoare, încă poluând pânza de apă freatică din zonă, încă demonstrând răul monstruos pe care energia nucleară scăpată de sub control îl poate produce. Nu pot decât să mă întreb ce alte dezastre se vor adăuga uraganului ce ameninţă astăzi lumea.

Promisiunea unui viitor

Studiul profeţiilor ce privesc sfârşitul tulbură inevitabil sufletul şi ridică întrebări care deseori rămân fără răspuns. Din acest motiv, Dumnezeu ne-a avertizat în repetate rânduri cu privire la furtuna care se apropie. Ţin, însă, să vă reamintesc promisiunea lui Dumnezeu. Căci, înconjurată de pesimism şi întuneric, există o speranţă extraordinară în aceste vremuri de îngrijorări, există o speranţă supremă - promisiunea făcută de Hristos: ***"Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce..."*** (Ioan 14:3). El a murit pe cruce pentru păcatele noastre, El a înviat şi S-a urcat la Cer. Biblia spune că se va întoarce cu mare slavă.

Într-o zi, după învierea Sa din morţi, Isus vorbea cu ucenicii: Ei ***"L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel» El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat supt stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, când se va pogorâ Duhul Sfânt peste voi, şi-mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului»"*** (Fapte 1:6;7-8). După ce a spus aceste lucruri, a fost ridicat din mijlocul lor. Pe când Îl priveau ei cum se înalţa la Cer, un nor L-a învăluit şi L-a ascuns de privirile lor. Credinţa ucenicilor era slabă. Probabil că unii dintre ei se îndoiau că Îl vor revedea, în ciuda promisiunilor Lui. Cred că se uitau înspre Cer încercaţi de un sentiment de durere. În mijlocul lor au apărut apoi doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb. ***"Bărbaţi Galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi la cer? Acest Isus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer"***, le-au spus ei (Fapte 1:11). Isus i-a prevenit că numai Tatăl ştie când se va împlini promisiunea reîntoarcerii Fiului Lui. Cu toate acestea, Biblia dă unele indicaţii. În capitolul 9 din cartea Daniel citim că profetul a fost înştiinţat printr-un înger că Dumnezeu hotărâse o perioadă de 70 de săptămâni pentru poporul său şi cetatea sfântă. S-au scris multe cărţi cu privire la aceste profeţii, iar eu nu intenţionez să explic aici ce vor acestea să demonstreze. Cred însă că sunt câteva lucruri sigure pe care le putem afla despre acest pasaj profetic, precum şi despre altele. Sunt, totuşi, texte profetice a căror interpretare este mult mai dificilă şi mai periculoasă. Însă tot ceea ce a fost pregătit în Scriptură cu privire la venirea lui Hristos s-a împlinit. Acum putem şti sigur că venirea Lui este aproape!

Ceea ce trebuie să ne atragă atenţia în acest text este faptul că îngerul a vorbit despre cei patru călăreţi apocaliptici: ***"războiul va ţinea până la sfârşit şi împreună cu el şi pustiirile"*** (Daniel 9:26). Această profeţie ne lămureşte întreaga istorie, nu numai a Orientului Mijlociu, dar şi a ultimelor mii de ani. Acesta a fost un nesfârşit câmp de luptă şi o scenă a multor vise neîmplinite, speranţe nimicite, inimi frânte, trupuri mutilate, acoperind mii de câmpuri de bătaie pe care au murit sute de milionae de oameni.

Nădejdea revenirii Lui

De-a lungul veacurilor, promisiunea revenirii Domnului a fost marea nădejde a credinciosului. Emil Brunner a spus: *"Ca oxigenul pentru plămâni, la fel este speranţa pentru sensul vieţii"*. Cu

câțiva ani în urmă, într-o discuție televizată, Lordul Montgomery l-a întrebat pe generalul Eisenhower: *"Există vreo nădejde?"* Domnul Eisenhower a descris o cale de ieşire care, *"dacă este ratată,* a spus el, *va duce la Armaghedon"*. Cântecul american preferat al lui Winston Churchill era "Imnul de Luptă al Republicii" care începe cu versul mişcător *"Ochii mei au văzut salva veniriі Domnului"*. Toate crezurile imporante ale Bisericii învață desprte venirea lui Hristos. Mărturisirea de credință adoptată la Consiliul de la Nicea afrirmă: *"El se va întoarce cu slavă ca să judece viii şi morții"*. Charles Wesly a compus şapte mii de imnuri; în cinci mii dintre acestea se aminteşte despre A doua venire a lui Hristos. La încoronarea reginei Elisabeta II, arhiepiscopul de Contebury a rostit, punându-i coroana pe cap: *"Vă încredințez cinstită suverană această coroană spre a o purta, până ce Acela căruia îi este rezervată va reveni"*. Până atunci, însă, *"Pentru noi toți, lumea este răzvrătită şi periculoasă; neguvernantă şi după cum se pare, neguvernabilă"*, aşa cum spunea un cunoscut ziarist american. Întrebarea este : cine va restabili ordinea? Cine se poate opune pericolului unui holocaust nuclear? Cine poate stârpi SIDA şi celelalte epidemii din vremurile noastre? Cine este acela care poate conduce lumea de unul singur? Răspunsul este: **ISUS HTISTOS!**

Cu secole în urmă, psalmistul se întreba: ***"Pentru ce se întărâtă neamurile, şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşarte? Împărații pământului se răscoală şi domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului său, zicând: «Să le rupem legăturile şi să scăpăm de lanțurile lor!» Cel ce şade în ceruri râde, Domnul Îşi bate joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbeşte şi-i îngrozeşte cu urgia Sa, zicând: «Totuşi, Eu am uns pe Împăratul Meu»"*** (Psalmul 2:1-5; 6). El Îi promite Unsului Său: ***"... îți voi da neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier (...) Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! dați învățătură judecătorii pământului! slujiți Domnului cu frică, şi bucurați-vă tremurând"*** (Psalmul 2:8; 9; 10-11). Apoi, către întregul Pământ: ***"Ferice de toți câți se încred în El!"*** (versetul 12).

Dumnezeu a promis această planetă Fiului Său, Isus Hristos, şi cândva ea va fi a lui. Va pune capăt nedreptății, opresiunii, războaielor, crimei, terorismului, despre care citim mereu în ziare şi pe care le vedem prezentate pe ecranele televizoarelor. Dar, până atunci, cei patru călăreți îşi vor dezlănțui urgiile peste Pământ.

Pentru credincioşii creştini, întoarcerea lui Hristos este o mângâiere, căci, atunci, vor fi eliberați din această lume. Ei vor fi răzbunați. Necredincioşii vor vedea şi înțelege de ce adevărații creştini au mers după cadența unei alte tobe. Pentru necredinciosul păcătos întoarcerea triumfătoare a lui Hristos va fi tragică, pentru că ea garantează judecata finală.

Judecata finală

Viziunea lui Ioan continuă cu un tablou cutremurător al judecății finale. Mielul a rupt pecetea a şasea (Apocalipsa 6:12-17). Deodată, haosul a pus stăpânire pe Univers. Un cutremur, pe care scara Richter nu-l poate măsura, zguduie lumea. Soarele intră într-o eclipsă toatală. De fapt, Ioan scrie că ***"soarele s-a făcut negru (...) luna s-a făcut toată ca sângele, şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic"*** (Apocalipsa 6:12,13). Este o furtună de proporții apocaliptice. Lumea tremură de groază. Marile oraşe ale lumii sunt nimicite. Ioan vede împărați, prinți, generali, oameni bogați, oameni puternici, sclavi şi oameni liberi, toți care au rămas pe Pământ, fugind să scape de groaza judecății lui Dumnezeu. Fug să se ascundă în peşteri. Se gemuiesc după stânci şi bolovani, dar nu există nici o cale de scăpare. Strigă, îngroziți de prăpăd: ***"Cădeți peste noi şi ascundeți-ne de Fața Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, şi cine poate sta în picioare?"*** (Apocalipsa 6:16,17). Va fi o zi a socotelii când Dumnezeu va judeca fiecare făptură, pe vii şi pe morți. Această viziune a judecăților, care arată spre judecata finală, este prezentă în toate cele 66 de cărți ale Bibliei. Înaintea descoperirii lui Ioan, s-a numit ***"ziua mâniei"*** (Țefania 1:15; Romani 2:5).

Amos a numit-o *"ziua Domnului"* (Amos 5:18), la fel şi Petru, ucenicul lui Isus (2 Petru 3:10). Pavel a vestit-o ca *"ziua lui Isus Hristos"* (1 Corinteni 1:8; Filipeni 1:6). Mai este deseori numită şi Necazul cel Mare.

Zile de judecată au existat de-a lungul întregii istorii. Prima judecată a lui Dumnezeu a căzut asupra lui Adam şi asupra Evei, la începutul vremurilor (Genesa 3:16-19). Păcatul lor a adus ziua judecăţii lui Dumnezeu şi un blestem continuu asupra tuturor urmaşilor lor, din toate timpurile. Dumnezeu l-a judecat pe Cain. El i-a judecat pe urmaşii lui Cain prin Potopul din care Noe a scăpat. Alte judecăţi au fost încălcirea limbilor la Babel, nimicirea Sodomei şi Gomorei, captivitatea şi împrăştierea evreilor.

Grâul şi tarele

Pe parcursul cărţii de faţă, am zugrăvit judecata ce stă să cadă asupra rasei umane ca o combinaţie între profeţia biblică despre cei patru călăreţi şi imaginea furtunii, gata să se dezlănţuie, din Matei 24. Reiese clar din Noul Testament că judecata finală va fi un prăpăd de proporţii inimaginabile şi că cei patru călăreţi se vor apropia pe aripile mâniei lui Dumnzeu.

Isus i-a mustrat aspru pe farisei, zicându-le: ***"Când se înserează, voi ziceţi «Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roş» Şi dimineaţa, ziceţi: «Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roş - posomorât» Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi s-o deosebiţi, şi semnle vremurilor nu le puteţi deosebi?"*** (Matei 16:2,3). El ne-a prevenit că uraganul care se va dezlănţui cândva peste Pământ va întrece orice închipuire. Mai târziu, a spus: ***"cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului"*** (Matei 24:27). Judecata lui Dumnezeu va veni iute şi ne va ajunge într-un moment ştiut numai de Dumnezeu. Venirea ei este inevitabilă.

În pustia din afara Ierusalimului, Ioan Botezătorul propovăduia apropierea judecăţii. El îi învăţa pe aceia care-l ascultau că adevărata pocăinţă este singura cale de a scăpa de ziua mâniei. Apoi a venit

Însuşi Isus. A vorbit şi El despre judecata finală, folosind deseori imagini ale câmpului şi recoltei. ***"La vremea secerişului voi spune secerătorilor: «smulgeţi întâi neghina, şi legaţi-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeţi-l în grânarul Meu»"*** (Matei 13:30). Odată, Isus s-a întâlnit cu un învăţător iudeu. Vorbindu-i despre judecată, Hristos i-a spus: ***"Dumnezeu, în adevăr, n-a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El"*** (Ioan 3:17). Apoi a arătat, în mod explicit, cum poate fi cineva mântuit de mânia judecăţii lui Dumnezeu: ***"Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu"*** (Ioan 3:18). Acela care nu crede se condamnă singur la judecată.

Eu şi soţia mea suntem părinţi. Când copiii noştri au încălcat regulile stabilite în familia noastră a fost nevoie să-i îndreptăm. Acolo unde nu există judecată, nu este nici dreptate. Nu ne-a făcut plăcere să-i mustrăm pe copii. Dimpotrivă, detestam s-o facem. Îi iubeam şi ne durea să-i vedem suferind. Dar, a-i fi lăsat nepedepsiţi pentru acele fapte care, în cele din urmă, ar fi avut efecte distrugătoare asupra lor, nu ar fi însemnat că suntem părinţi buni. Dimpotrivă, ar fi demonstrat că suntem nişte părinţi slabi şi nepăsători. I-am ameninţat cu pedeapsa spre binele lor şi am dus-o la îndeplinire din acelaşi motiv.

Cunosc o familie înstărită al căror fiu a început să ia droguri în timpul ultimului an de liceu. La o petrecere, băiatul a prizat cocaină, împreună cu prietenii lui bogaţi. Tatăl său a aflat şi a încercat să stea de vorbă cu el. I-a explicat riscurile consumului de droguri şi în special de cocaină. Au mers împreună la bibliotecă unde au citi despre vieţi ruinate din cauza consumului de droguri început în perioada studiilor de liceu, la petreceri similare aceleia la care fusese băiatul. Dar adolescentul râdea de ideile învechite ale tatălui său. Aşa încât, pentru a-l împiedica pe fiul său să se drogheze în continuare, tatăl l-a ameninţat cu o zi a pedepsei. "Dacă o faci din nou, l-a avertizat el, vei fi umilit şi maşina ta va fi încuiată în garaj". Băiatul, însă, nu a ascultat. Tatăl a aflat şi i-a amintit de pedeapsă. La certat pe băiat; i-a luat cheile de la maşină. Toate acestea pentru a-l scăpa de viciul care-l stăpânea. Dar lucruile nu s-au îndreptat,

băiatul continuând să consume cocaină la colegiu. Părinții au încetat să-i mai dea bani. În tot acest timp, s-au rugat şi i-au telefonat mereu. Şi-au revărsat dragostea asupra băiatului; l-au implorat să vină acasă ca să urmeze un tratament de reabilitare într-unul din spitalele locale. Fiul, însă, îşi bătea joc de temerile lor şi nu le lua în considerare avertismentele. A început să fure, pentru a face rost de bani pentru droguri. Apoi, într-o sâmbătă seara, a fost ucis în timpul jefuirii unui magazin de băuturi alcoolice, cu program de noapte. Acel tânăr şi-a atras singur judecata supra lui. Ca şi Dumnezeu, părinții l-au amenințat cu pedeapsa nu pentru a-l condamna, ci pentru a-l salva. Cu toate acestea, neascultarea fiului a zădărnicit planurile tatălui şi a adus asupra lui o pedeapsă mai mare. Moartea a venit nu prin decizia tatălui, ci prin neascultarea fiului.

Învățând ascultarea de Domnul

În timp ce Dumnezeu, Tatăl nostru plin de iubire, ne priveşte, noi, fiii Lui neascultători, continuăm să nu-I împlinim voia. Ar fi nedrept din partea Lui să lase păcatele noastre nepedepsite. Dreptatea cere o judecată. Dar Dumnezeu ne iubeşte şi acționează cu scopul de a ne salva de rezultatele propriei noastre neascultări. În Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a averizat în repetate rânduri cu privire la judecata viitoare. Ne-a oferit şi o cale de scăpare, prin pocăința de păcate şi credința în Isus Hristos, Fiul Lui. Ne-a trimis vestitori precum şi pe cei patru călăreți, pentru a suna alarma, pentru a ne trezi din somnul de moarte, pentru a ne îndrepta în direcția cea bună, pentru a ne aduce din nou pe cale. Există o judecată finală şi ea se apropie, dar Dumnezeu nu găseşte plăcere în ea şi continuă să o amâne, pentru ca lumea să fie salvată.

Ne mințim singuri, însă, dacă ne gândim că Dumnezeu va reține prăpădul judecății la nesfârşit. Nu, n-o va face. Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. Cântăm cântarea *"Isus mă iubeşte; o ştiu, pentru că aşa-mi spune Biblia"* când suntem copii. Cântăm *"Dragostea m-a ridicat"*, când suntem maturi. Nu trebuie niciodată să uităm că Dumnezeu ne iubeşte mai mult decât ne putem noi

închipui, căci El este un Dumnezeu al îndurării. Dar să nu uităm că El este, în acelaşi timp, un Dumnezeu al dreptății. El este un foc mistuitor.

Nimic din ceea ce am văzut sau am auzit vreodată nu se compară cu sfințenia lui Dumnezeu. Puritatea Lui este absolută. Cele mai curate gânduri ale noastre sunt murdare în ochii Lui. După cum hainele albe şi curate ale unei femei par cenuşii şi decolorate în comparație cu strălucirea zăpezii proaspăt aşternută, sfințenia pe care noi ne-o construim este ca nişte zdrențe murdare față de neprihănirea lui Dumnezeu. El nu se schimbă niciodată. Nu poate privi răul, căci ochii Lui sunt mult prea curați. Răul este dușmanul, şi toți aceia care nu iau în seamă avertismentul lui Dumnezeu şi continuă să stea de partea inamicului vor fi judecați.

El însă a făcut şi continuă să facă tot ce poate pentru a ne scăpa de la judecată. Am amintit deja de Iona, care a propovăduit celor din Ninive, o cetate de oameni foarte idolatri şi răi. Ca şi cei patru călăreți, acest profet şovăielnic a vestit ziua judecății lui Dumnezeu. Împăratul şi toți supuşii săi au luat aminte la cuvintele lui Iona şi s-au pocăit, în sac şi cenuşă. Se estimează că numărul acelora care şi-au mărturisit păcatele în urma propovăduirii lui Iona este între 300 de mii şi 2,5 milioane. A fost, probabil cea mai mare trezire spirituală din istorie.

Roadele pocăinței

Când a văzut că oamenii din Ninive se întorceau de la căile lor rele, Dumnezeu s-a răzgândit. Aşa cum am mai arătat, judecata nu s-a abatut asupra cetății Ninive timp de 150 de ani. După acest timp, Ninive a fost nimicită, în ziua judecății lui Dumnezeu de armate ce au invadat-o.

Domnul i-a vorbit proorociței Hulda şi i-a spus să înştiințeze pe locuitorii Iudei de judecata care avea să cadă asupra lor: ***"Aşa vorbeşte Domnul: «Iată, voi trimete nenorociri asupra locului acestuia şi asupra locuitorilor lui»"*** (2 Împărați 22:16). Însă mesajul pentru împărat era diferit: ***"Pentru că ți s-a mişcat inima,***

pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc şi împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă şi de blestem, şi pentru că ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea, şi Eu am auzit, - zice Domnul. De aceea, iată, te voi adăuga la părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău, şi nu-ţi vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia" (2 Împăraţi 22:19;20).

Cred că judecata lui Dumnezeu poate fi oprită pentru o vreme. Nu este nevoie de pocăinţa unei cetăţii întregi, pentru a amâna judecata divină. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va întârzia judecata Sodomei dacă va găsi 10 oameni neprihăniţi. Ziua judecăţii se apropie. Tunetele şi fulgerele se înteţesc pe zi ce trece. Până când va mai amâna Dumnezeu să dezlănţuie mânia? Nu putem şti. Dar ştim ce trebuie să facă până atunci aceia care nădăjduiesc în EL: trebuie să lucreze, împreună cu Dumnezeu, pentru salvarea celor pieduţi şi pentru dreptate socială.

Să revenim la viziunea lui Ioan. Li s-a spus sfinţilor de sub altar să mai aştepte până când fraţii şi surorile lor de credinţă, *"cari aveau să fie omorâţi"*, li se vor alătura. Martirii şi sfinţii aceia fuseseră ucişi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi a mărturiei pe care o ţinuseră cu credincioşie. Când vom vorbi din Cuvântul lui Dumnezeu şi ne vom menţine mărturia cu credincioşie, cu siguranţă că vom suferi, iar unii dintre noi vor muri.

Să nu ne mulţumim cu răspunsuri facile. Chemarea de a-L urma pe Hristos nu este uşor de îndeplinit. Este uşor să primeşti mântuirea, dar har ieftin nu există. Mântuirea noastră, prin crucea lui Isus, L-a costat pe Dumnezeu. Aşa încât şi noi trebuie să fim gata să ne lepădăm de eul nostru, să ne luăm fiecare crucea lui şi să-L urmăm pe Hristos. Nu este uşor să-L urmăm. Nu este uşor să te hotărăşti ce trebuie să faci tu şi ce să laşi altora să facă. Nu este uşor să iei atitudine atunci când problemele sunt complexe şi au mai multe aspecte de luat în seamă. Nu este întotdeauna uşor să mărturiseşti despre El. Nu este uşor să lucrezi împotriva răului, pentru ca judecata să fie amânată, dar este însărcinarea care ni s-a dat.

De aceea sunt profeţiile Bibliei în contrast cu previziunile computerelor. Biblia ţine seama de natura umană. Scriptura prooroceşte despre o cădere rapidă în nelegiuire şi haos mondial atât de şocantă, încât numai Dumnezeu Însuşi poate interveni să salveze rasa umană. Cu mintea luminată de Duhul Sfânt, apostolul Pavel a profeţit că *" ... în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi, iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evalvie, fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi"* (2 Timotei 3:1-4). Asemenea oameni, spune el, nu se vor bucura pentru mult timp de roadele realizărilor lor ştiinţifice, extraordinare, de altfel. El a profeţit că vor fi nimiciţi *"cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi"* (2 Tesaloniceni 2:10).

Când ucenicii L-au întrebat pe Hristos *"care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului neamului acestuia?"*, El nu le-a răspuns zugrăvindu-le un viitor cu multe cuceriri ştiinţifice şi dominat de pace. El le-a vorbit despre nişte vremuri dominate de dezordine şi suferinţă, care vor lua sfârşit atunci când El se va întoarce. El le-a mai spus: *"un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii. Pe alocurea vor fi mari cutremure de pământ, foamete şi ciumi"* (Luca 21:10;11). Biblia spune că suferinţele şi nenorocirile nu vor înceta până când oamenii *"vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă mare"* (Luca 21:27).

Un avertisment plin de compasiune

Până să ne ajungă furtuna judecăţii, însă, Dumnezeu nu va înceta să ne avertizeze. El i-a avertizat pe oamenii din vremea lui Noe înainte să dezlănţuie nimicirea. I-a avertizat pe locuitorii Sodomei înaintea distrugerii acesteia. I-a avertizat pe locuitorii cetăţii Ninive înainte de a o pedepsi. I-a avertizat pe locuitorii Ierusalimului înainte să-i nimicească.

Ceea ce s-a petrecut în vremea lui Noe se va petrece şi la sfârşitul istoriei. Însuşi Isus a spus: *"Cum s-a întâmplat în*

zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului" (Matei 24:37). Cele două experienţe vor merge paralel în multe aspecte importante, nu numai în extinderea nelegiuirii şi universalitatea distrugerilor, dar şi în credincioşia cu care Dumnezeu va continua să ne avertizeze şi să ne pună la dispoziţie calea de salvare.

Dumnezeu i-a îngăduit lui Noe să propovăduiască neprihănirea vreme de 120 de ani. El i-a îndemnat pe oameni să se căiască de păcatele lor şi să se întoarcă la Dumnezeu, dar ei râdeau şi-şi băteau joc de el. Şi când perioada de îndurare a luat sfârşit, lucruri uimitoare au început să se întâmple. Pentru prima oară au apărut nori pe cer. Animalele au început să se strângă. Şi a început să plouă. Isus a spus: *"şi a venit potopul şi i-a prăpădit pe toţi"* (Luca 17:27).

Ceva la fel de devastator şi având efecte la scară globală este pe cale să se întâmple dacă oamenii nu se pocăiesc. Dezastrul produs de uraganele Andrew şi Camille, despre care am scris în capitolul 1, este doar o secvenţă din ceea ce va veni. Tragedia acelor evenimente este doar o imagine slabă a realităţii de neînchipuit care stă să se împlinească. Acum, ca şi atunci, oamenii refuză să recunoască furia furtunii care se apropie. Vor să continue să trăiască satisfăcându-şi poftele şi lăsându-se intoxicaţi de ele. Dar refuzul lor nu va opri mânia lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a scris: ***"Înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: «Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii»"*** (2 Petru 3; 3-4). Petru continuă. ***"Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde"*** (versetul 10).

Înainte ca aceste lucruri să se întâmple, Biblia spune că va fi o îndepărtare masivă de la credinţă, printre aceia care-L mărturisesc pe Hristos, şi tulburare socială şi politică în toată lumea.

Un cuvânt pentru lume

Isus a mai spus însă ceva interesant, despre care am scris deja: ***"Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul"*** (Matei 24:14). Astăzi pentru prima oară în istorie suntem martorii propovăduirii Evangheliei în toată lumea prin radio, televiziune şi publicaţii. Este unul dintre semnele demne de luat în seamă acum, când ne apropiem de sfârşitul istorie. Biblia învaţă că aceia care-şi pun încrederea în Hristos vor fi scăpaţi de nenorocirile care se vor abate asupra Pământului. Nu de produse chimice, ci de Hristos. Scăparea nu se va găsi în cocaină sau heroină, ci în armonizarea minţilor şi inimilor lor cu Dumnezeu, prin supunerea în faţa voii Lui şi acceptarea iertării Sale, oferită la cruce. Numai în Hristos există eliberare de gândurile lumeşti, vindecare pentru minţi şi trupuri slăbite şi slobozenie faţă de obiceiuri sordide, distrugătoare şi imorale.

Mai important însă este faptul că există nădejde pentru viitor. Biblia învaţă că Dumnezeu a gândit să întemeieze un regim utopic. Va exista o nouă ordine socială în viitor, dar aceasta va fi instaurată de Isus Hristos Însuşi, când va reveni. Eu cred că mai e puţin timp; fiecare dintre noi trebuie să propovăduiască această veste bună a mântuirii. Ascultă vocea lui Isus dominând furtuna: ***"De aceea, şi voi să fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi"*** (Matei 24:44). Eşti pregătit?

Capitolul 16

PROMISIUNEA PĂCII

Lumea în care trăim este ca un uragan - mereu schimbătoare, imprevizibilă şi deseori distructivă. Cu toate acestea, există lucruri care nu se schimbă: dragostea lui Dumnezeu, harul şi mila Sa de neîntrecut, iertarea Lui fără limite. Până atunci când Hristos va veni *"cu putere şi cu o mare slavă"*, există nădejde pentru rasa umană. Trebuie să-L căutăm cât mai este încă timp.

Cu cât studiez mai profund cartea Apocalipsa cu atât înţeleg mai bine că sunt mistere şi ambiguităţi pe care nu le putem încă pătrunde. Dar nu suntem complet lipsiţi de înţelegere în ceea ce priveşte mesajul cărţii, acela al dragostei lui Dumnezeu pentru oameni. Exactitatea statornică a profeţiilor biblice este dovada veridicităţii Scripturii şi a uimitoarei sale potriviri cu împrejurările şi evenimentele vieţii noastre. Astfel cunoaştem că Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărată.

Pavel a scris lui Timotei: *"Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună"* (2 Timotei 3:16-17). Cu această asigurare studiem Cuvântul Sfânt

şi descoperim cum putem să aplicăm adevărurile sale în vieţile şi în nevoile noastre.

Pavel a înţeles şi implicaţiile mesajului său. El scrie: *"Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa: propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura"* (2 Timotei 4:1-2).

Nu înţeleg acum tot ce proorocește Scriptura cu privire la judecata finală a lui Dumnezeu, şi aceasta pentru că nu ni s-a dat încă să avem în faţă tot tabloul. Dumnezeu se descoperă treptat, în funcţie de cât sunt copiii Lui în stare să înţeleagă. Sunt pregătit să aştept liniştit ca Dumnezeu să treacă la următorul capitol al acestei aventuri incredibile.

Numele Lui este *"Cel credincios"* şi *"Cel adevărat"*

Să privim acum spre viitor, când, la un moment dat, îşi vor face apariţia un alt cal şi călăreţul lui - Unul care vine să instaureze Împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ.

Ca şi primul cal din capitolul 6, calul de care se vorbeşte în capitolul 19 este tot alb. Dar asemănarea dintre aceştia doi se încheie aici. Călăreţul acestui din urmă cal este Însuşi Isus Hristos, venit cu slavă şi putere pe Pământ.

Să trecem, deci, la capitolul 19 al Apocalipsei şi să vedem ce are Duhul lui Hristos să ne spună. Capitolele 7 până la 18 se ocupă de acea perioadă teribilă din istoria omenirii, în care poate vom intra în curând, când *"va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi"*. Isus spune: *"Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate"* (Matei 24:21-22).

Părerea mea este că va fi o perioadă de conflicte nucleare, holocausturi biologice şi catastrofe chimice, perioadă ce va aduce

omenirea pe câmpul de bătaie din Valea Armaghedonului. Vedem deja umbrele acelei bătălii strecurându-se pe Pământ.

Va ajunge rasa umană să se autodistrugă? Aproape că da, aşa cum a spus Isus. Însă, cu puţin timp înainte de a se întâmpla acest lucru, Isus va reveni! Conducătorii demonizaţi ai lumii vor fi mobilizat atât adversarii cât şi susţinătorii acelui sistem mondial duşman lui Dumnezeu, avâdu-l , probabil, în frunte pe Anticrist. Se vor aduna cu toţii ***"în locul care pe evreieşte se cheamă Armaghedon"*** (Apoc.16:16).

Woodrow Wilson a vorbit despre *"războiul care va pune capăt tuturor războaielor"* , iar ziarista Ellen Goodman a scris despre posibilitatea izbucnirii, în viitor, a unui război teribil,care *"va stârpi viaţa de pe Pământ"*. Dar, liniştiţi-vă, nimic din toate acestea nu se va întâmpla. Dumnezeu are alte planuri pentru omenire. Viaţa nu va fi nimicită printr-o catastrofă, căci Însuşi Dumnezeu va avea grijă ca acest lucru să nu se întâmple.

Oriunde mă duc, oamenii mă întreabă: "Eşti un optimist sau un pesimist?" Răspunsul meu este că sunt un optimist constant, şi, ca şi Robert Browning, eu cred că *"Ce-i mai bun este pe cale să vină"*. În ultimele pagini ale cărţii, am să explic de ce cred asta.

Cu 40 de războaie care sfâşie lumea în prezent, este cazul să ne întrebăm dacă există vreo nădejde pentru o pace mondială. Oricare dintre aceste războaie ar putea conduce la începutul sfârşitului. Aşa încât întreb: poate fi Paradisul restabilit? Este lumină la capătul tunelului? Sau întreb, aşa cum îl întreba Winston Churchill acum 30 de ani pe un tânăr preot american: *"Tinere, poţi să-mi dai vreun motiv de speranţă?"*.

Înapoi la Biblie

Să încercăm să răspundem la întrebarea lui Churchill. În Apocalipsa 19:11-13, apostolul scrie: ***"Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a apropiat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă «Cel credincios» şi «Cel adevărat», şi El judecă şi Se luptă cu dreptatea. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu»".***

Cei patru călăreţi ai Apocalipsei îşi încheiaseră misiunea. Şi alte judecăţi se abătuseră asupra Pământului. Acum Dumnezeu este pe cale să facă ultima mişcare. Cel ce călăreşte pe calul alb, în capitolul 19, este Domnul Isus Hristos, Mesia lui Israel, Capul Bisericii, Regele regilor şi Domnul domnilor.

Calul alb al minciunii din Apocalipsa 6 pare gri murdar în comparaţie cu albul imaculat al calului din Apoclaipsa 19. În timp ce calul roşu din capitoul 6 provoacă război pentru a ucide, acest cal alb, pe care stă Regele regilor îmbrăcat într-o haină muiată în sânge, declară război ucigaşilor, pentru a instaura Împărăţia mântuirii şi a păcii. În timp ce calul negru din capitolul 6 aduce foamete şi boli, calul alb din capitolul 19 aduce vindecare şi Pâinea vieţii. În timp ce calul gălbui din capitolul 6 aduce moarte şi iad, calul alb din capitolul 19 aduce cerul tuturor acelora care şi-au pus nădejdea în El.

Când se va arăta Acela care stă pe calul alb, zugrăvit în capitolul 19? Biblia învaţă că El va veni atunci când omenirea va fi atins punctul cel mai de jos şi periculos din toată istoria sa - după ce caii şi călăreţii descrişi în capitolul 6 îşi vor fi încheiat misiunea, aducând omenirea în pragul prăpastiei.

Există, în prezent, un sentiment sinistru ce încearcă societatea. Albert Schweitzer a încercat să-l descrie: *"Omul şi-a pierdut capacitatea de a prevedea şi va sfârşi prin a disturge Pământul"*. Dacă această planetă ar fi lăsată pe mâinile noastre, cu siguranţă că am ajunge s-o distrugem. Barbra Streisand a pus degetul pe rană când a spus: *"Eu cred că lumea se apropie de sfârşit. Ştiinţa, tehnologia şi mintea omenească au luat-o înaintea sufletului. Nu mai există echilibru care să izvorască din dragostea pentru semeni"*.

Cine altul decât B.F.Skinner, fostul behaviorist de la Harvard, ar putea să răspundă la o astfel de întrebare? La vârsta de 78 de ani, Skinner a avut o intervenţie şocantă la Convenţia Asociaţiei Americane de Psihologie, când a întrebat, stăpânit de mânie şi

durere: *"De ce nu facem ceva să salvăm lumea? Va mai supraviețui ea mult timp?"* Când Skinner a fost întrebat ulterior: *"Și-a pierdut observatorul condiționării sociale optimismul?"*, răspunsul lui a fost: *"Da ... Când am scris «**Dincolo de libertate și demnitate**», eram optimist cu privire la viitor. Cu un deceniu în urmă mai existau speranțe, dar astăzi lumea este bolnavă de moarte. Este foarte deprimant că părăsesc această lume cu astfel de gânduri. Argumentul că întotdeauna am reușit să rezolvăm problemele în trecut și, deci, vom fi în stare să o rezolvăm și pe aceasta, este ca și cum ai încuraja un bolnav pe moarte, spunându-i că întotdeauna s-a însănătoșit după boală"* ("Philadelphia Inquirer", 25 septembrie 1992).

Despre pace și război

Într-un articol intitulat "Psihologia și Armaghedonul", apărut în "Psychology Today", dr. Robert Coles, profesor la Universitatea Harvard, descria sentimentul care domină lumea întreagă, acela că omenirea se îndreaptă spre Armaghedon. Perioada care ne desparte de acea confruntare va fi cea mai grea din toată istoria. Anticristul (sau sistemul său) va fi un impostor monstruos, însăși întruchiparea nelegiuirii. Toți oamnenii lumii vor gândi și vor spune: "Ne-a prins în capcana lui!"

Va veni o vreme, nu știu când și nici nu vreau să fac speculații, mai ales că Isus ne-a avertizat să n-o facem, când un sistem mondial sau un conducător mincinos va instaura, pentru scurt timp, o utopie. Problemele economice și politice mondiale vor părea că se rezolvă. Dar, nu peste mult timp, întregul sistem se va prăbuși. În timpul acestei conduceri demonice, tensiunile vor crește și lumea va exploda într-un conflict la scară nemaiîntâlnită. Chiar și acest grup de lideri mondiali va fi incapabil să-l împiedice. Această revoluție va fi ultimul război mondial, bătălia de la Armaghedon. Potrivit unor scriitori și oameni de știință, lumea nu poate evita Armaghedonul.

Înarmarea în vederea confruntării

Dacă n-aș fi fost credincios, probabil că, ajuns aici, m-aș fi lăsat dominat de pesimism. Ellen Goodman întreba, într-un articol: *"Armaghedonul este, poate, după colț, ce au de gând să facă oamenii inteligenți? Să îmbrăcăm haine de doliu și să așteptăm sfârșitul?"* Să privim îngroziți la acea amenințătoare sabie nucleară a lui Damocles care *"atârnă deasupra noastră precum o Apocalipsă fără promisiunea mântuirii?"* Categoric nu! Isus ne îndeamnă ca, atunci când holocaustul mondial va începe, ***"să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie"*** (Luca 21:28). În loc să ne îmbrăcăm în doliu, să așteptăm mântuirea lui Hristos. Să lucrăm, însă, ca și cum acele evenimente ar ține de un viitor îndepărtat. Isus a promis binecuvântare celor care vor fi găsiți lucrând, la reîntoarcerea Domnului lor.

Nu vreau să insist aici asupra a cine, ce, de ce, cum și când va fi Armaghedonul. Îmi exprim însă părerea mea personală că acesta este foarte aproape. Dacă nu va exista o renaștere mondială profundă a credincioșilor și o întoarcere la moralitatea și valorile propovăduite de Cuvântul lui Dumnezeu, Pământul este deja condamnat; judecata lui va fi rapidă, inevitabilă și totală. Înaintea acestui uragan pustiitor, avem o singură speranță: Armaghedonul va fi întrerupt de sosirea lui Isus Hristos pe calul alb, în fruntea oștilor cerești, după cum scrie limpede în Biblie.

Nicăieri nu este venirea lui descrisă mai spectaculos ca în capitolul 19 al Apocalipsei. Ioan vede înaintea lui ***"Cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă «Cel credincios» și «Cel adevărat»"***. El continuă descrierea, dezvăluind numele Celui ce sta pe calul alb: ***"Cuvântul lui Dumnezeu"***. Acesta era urmat de oștile cerului ***"călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat"***. Privind din nou către Mesia, Ioan vede că ***"din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier"*** (Apocalipsa 19:11; 13; 14; 15).

Ca să nu existe nici o confuzie sau neînțelegere cu privire la identitatea sau autoritatea Acestui călăreț, Ioan afirmă limpede: *"Pe*

haine şi pe coapsă avea scris numele acesta: «ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR»" (Apocalipsa 19:16).

Bărbatul de pe calul alb

Ce face Bărbatul de pe calul alb? Ioan spune că El şi oştirea Lui din Cer se confruntă cu Anticristul şi cu forţele militare adunate să se confrunte nu numai între ele, dar şi cu oştile Cerului. Dar fiara - anticristul - ***"a fost prinsă. Şi împreună cu ea, a fost prins şi proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, şi se închinaseră icoanei ei. Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă"*** (Apocalpsa 19:20). Colaboratorii şi colegii lui Anticrist sunt toţi înfrânţi de Isus Hristos.

Conceptul de nazism, elaborat de Adolf Hitler, implica formarea unui imperiu mondial care va "dura o mie de ani". N-a fost să fie aşa. Un articol din revista "Time" vedea *"exportul de revoluţie"* global al lui Mao-Tze-Dung ca izvorât dintr-o dorinţă obsesivă de a *"grăbi venirea mileniului comunist"*. Dar, astăzi, imperiul lui Mao s-a spulberat, iar viziunea lui despre comunism este depăşită.

Oamenii se pot întreba: este Ioan singurul care a descris atât de clar a doua venire a lui Hristos pe Pământ? Nu, cel mai vechi citat este în Iuda, versetele 14 şi 15. Iuda l-a citat pe ***"Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor»"*** celor aflaţi în viaţă şi acelor "nelegiuiţi". Cel mai nelegiuit om sau sistem din istorie va fi Anticristul. Pavel scria tesalonicenilor: ***"Şi atunci se va arăta acel Nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii sale, şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale"*** (2 Tesaloniceni 2:8).

Revenirea lui Isus Hristos este evenimentul cel mai important şi fericit pentru credincioşi. Seymour Siegel spunea: *"Problema centrală a creştinismului este: dacă Mesia a venit, de ce lumea este atât de rea. Pentru iudaism, problema este: dacă lumea este atât de rea, de ce nu vine Mesia?"* Mesia vine în curând să rezolve

ambele aspecte ale dilemei. Toţi închinătorii devotaţi evrei se roagă în fiecare zi: *"Cred pe deplin în venirea lui Mesia. Chair dacă întârzie, totuşi eu Îl voi aştepta în fiecare zi"*.

Scriptura spune: ***"... domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al Păcii. El va face ca domnia lui să crească, şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi în veci de veci ..."*** (Isaia 9:6,7).

Arnold Toynbee, prof. la Univ. din Cambridge, a înţeles că *"numai un guvern mondial poate să salveze omenirea de la exterminarea pe cale nucleară"*. Aşa este. Isus Hristos va fi Împărat peste tot Pământul, în guvernul Său mondial teocratic.

În cartea sa **"Soarta pământului"**, Jonathan Schell vorbeşte despre o zi când *"instituţiile existente trebuie să facă loc unei puteri supreme şi securităţi superioare, asigurate poate, de un guvern care să conducă întreaga lume"*, în fapt, de un guvern mondial. Asta se poate întâmpla pe drumul spre Armaghedon, dar nu va fi parte a unui sistem armonios şi productiv, până când Hristos nu se va întoarce să conducă lumea.

Monstrul nuclear

Lumea se pare că a intrat într-o perioadă mai săracă în schimbări şi confruntări. Nu mai există războiul rece dintre Est şi Vest: este posibil să nu mai existe nici echilibru nuclear între SUA şi fosta Uniune Sovietică. Preşedintele Bush a denumit lumea de azi o lume mai bună, mai blândă. Totuşi, aşa cum am văzut, pericolele unui război nuclear şi chiar a folosirii paşnice a energiei nucleare sunt mari.

În faţa clădirii Naţiunilor Unite din New York se află o statuie care poartă inscripţia: ***"Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug"***. De unde este luat acest citat? Din Biblie. În Mica 4:2 citim că ***"Neamurile se vor duce cu grămada la el, şi vor zice: «Veniţi, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului***

lui Iacob, ca să ne înveţe căile Lui»...". În continuare, profetul ne spune că Hristos, ca Împărat al lumii, *"va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din sulițele lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăța să facă război; ci fiecare va locui sub vița lui şi sub smochinul lui, şi nimeni nu-i va mai tulbura. Căci gura Domnului oştirilor a vorbit"* (versetele 3-4). Aceasta este o profeție minunată despre un timp viitor, de pace, care nu va fi instaurat prin hotărâri ale Națiunilor Unite. Preşedintele SUA nu va face acest miracol de a aduce pacea pe Pământ. De fapt,transformarea săbiilor în fiare de plug este ceva ce Însuşi Isus Hristos, ca Împărat al întregii lumi, va face.

"Noua Enciclopedie Catolică" arată că rezultatul victoriei lui Hristos asupra lui Anticrist şi a forțelor răului va fi domnia lui Isus Hristos şi a sfinților Săi din toate vremurile peste un Pământ care va cunoaşte o pace şi o prosperitate fără precedent.

Din timpuri imemoriale, omenirea a tânjit după o combinație de lege şi ordine, de pace şi prosperitate, de liberate şi împlinire, de sănătate şi fericire, de evlavie şi longevitate. Toate acestea vor veni odată cu reîntoarcerea lui Hristos pe Pământ pentru a-Şi instaura Împărăția.

O nouă ordine mondială

O lume nouă, a păcii, n-ar putea exista în condițiile actuale. Ceva radical trebuie să se întâmple pentru a schimba natura umană. Datele problemei indică o singură soluție: Hristos ca Prinț al păcii, şi domnia pe umerii Lui. Visele utopice ale unora ca Plato, Bellamy, Owen, şi a altor filozofi şi idealişti că ei se vor împlini prin domnia Lui. Acesta este mesajul Dumnezeului - Om care coboară din Cer pe calul Său alb şi pe care apostolul Ioan L-a văzut şi L-a descris în Apocalipa, capitolul 19.

John Milton a tânjit după **"Paradisul recâştigat"**. Sunt sigur că vreme de aproape 1 000 de ani, Adam a dorit fierbinte să se

întoarcă în grădina Edenului, din care fusese alungat din cauza păcatului. Dar n-a putut! Prof. John Walvoord afirmă: *"Dorința adâncă după o domnie perfectă, neprihănire, dreptate, prosperitate economică şi eliberarea de nesiguranță şi temeri, de care suferă astăzi lumea noastră, îşi găseşte răspuns în întoarcerea lui Hristos şi instaurarea Împărăției Sale".*

Biblia conține multe indicații cu privire la lumea din timpul domniei lui Hristos. Mesia Însuşi se va ocupa de toate națiunile Pământului. El *"va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, şi slava va fi Locuința Lui"* ne asigură Isaia (11:10). *"Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoaştere şi de frică de Domnul"* (11:2).

Omenirea întreagă doreşte o societate a păcii şi bunăstării, dar şi a bunătății şi dreptății. Mesia va crea o astfel de societate, căci *"va judeca pe cei săraci cu dreptate, şi va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării"*, pentru că *"neprihănirea va fi brâul coapselor Sale"* (11:4,5). Va funcționa o astflel de societate? Da: *"Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă (...) căci pământul va fi plin de cunoştința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr"* (11:9).

Schimbarea va fi atât de mare, încât până şi animalele vor fi pe deplin îmblânzite: *"Atunci lupul va locui împreună cu mielul, şi pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu, şi vitele îngrăşate, vor fi împreună, şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, şi copilul înțărcat va băga mâna în vizuina basilicului".* Acestea nu vor mai face nici un rău, promite Împăratul care este pe cale să vină (Isaia 11:6-8), iar manifestarea lor va contrasta cu cea a fiarelor sălbatice, a păsărilor care se hrănesc cu stârvuri, a insectelor devoratoare şi a bolilor devastatoare care s-au numărat printre cei mai mari dușmani ai omului, primitiv şi civilizat, din vremurile adamice până în era atomică.

Un mesaj din partea lui Mesia

Să vedem ce spune Scriptura despre acea eră viitoare sub domnia lui Mesia. Toate furtunile vor fi trecut. Cerul va fi senin. Călăreții aducători de nenorociri nu vor mai fi. Orice boală va fi vindecată de Hristos, vindecătorul tuturor națiunilor. El va îndepărta orice diformitate și handicap. Nu vor mai fi spații împrejmuite în parcări, sau rampe pentru handicapați. Nu va mai exista orbire, surzenie, mutenie, paralizie; nu va mai fi nevoie de ochelari, aparate acustice, terapie pentru vorbit, scaune cu rotile, cârje, bastoane. *"Nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav!»"*, ne asigură Isaia (33:24). *"Te voi vindeca, și îți voi lega rănile, zice Domnul"* (Ieremia 30:17). *"Voi lega pe [oaia] cea rănită"* (Ezechiel 34:16). Isaia a profețit: *"Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru (...) El însuși va veni (...) Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape, și în pustietate pâraie; marea de nisip se va preface în iaz și pământul uscat în izvoare de ape. În vizuina care slujea de culcuș șacalilor, vor crește trestii și papură. Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfântă"* (Isaia 35:4;5-7;8).

"Iată, vine ziua", a profețit Maleahi (4:1,2) în ultimul capitol al Vechiului Testament, când peste națiunile lumii care se vor teme *"de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi supt aripile Lui"* În ultimul capitol al Noului Testament, se spune că atunci va fi *"pomul vieții, rodind douăsprrezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem"* (Apcalipsa 22:2,3). *"El va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut"* (Apocalipsa 21:4).

Pavel scria romanilor (8:22, 8:18-21): *"... până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii"*. Dar *"... suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită de noi. De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.*

Căci firea a fost supusă deșertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a spus-o - cu nădejdea însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu".

Sfârșitul tuturor neînțelegerilor

În ultimii ani, au existat controverse aprige în ceea ce privește controlul sarcinilor, avortul și eutanasia. Astăzi, aceste crize se adâncesc, determinând, în unele comunități, creșterea violenței și a neînțelegerilor. Părerea mea este că, în scurt timp, aceste controverse vor deveni dezbateri la Curtea Supremă, motive de luptă legală între state, atingând însuși miezul principiilor noastre de viață. Dar cartea Apocalipsa ne spune că aceste probleme vor dispărea, atunci când blestemul păcatului va fi ridicat de pe Pământ. În loc de spini și ciulini, secetă și deșerturi, vom descoperi fructe și legume, izvoare și fertilitate. Aceasta este promisiunea lui Dumnezeu.

Rabinul dr. Harvery Fielda avea dreptate când exclama: *"Fără Mesia, toate realizările oamenilor s-ar prăbuși pentru totdeauna în întuneric"*. Dar, slavă lui Dumnzeu, Mesia vine. Astăzi, El mântuie în mod individual. Mâine, va reface întreaga creație. Într-o zi, se va întâmpla.

Profetul Isaia a proorocit: *"Pustia și țara fără apă se vor bucura; pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul; se va veseli, și va înflori, și va sări de bucurie cu cântece de veselie"*. Într-adevăr, lumea va avea *"strălucirea Carmelului și a Saronului. Vor vedea slava Domnului, măreția Dumnezeului nostru"* (Isaia 35:1,2)

Cu un asemenea viitor care-i așteaptă pe credincioși și, dincolo de el, eternitatea cu Hristos și cu credincioșii din toate timpurile, cu un Cer nou și un Pământ nou, n-aș putea încheia această carte fără a adresa cititorilor o altă invitație: cercetați-vă dacă sunteți absolut siguri că aparțineți lui Hristos. Sentimentul meu de siguranță este atât de puternic, încât nu fac altceva decât să exprim ceea ce și

apostolul Ioan a simțit. El nu a putut încheia Apocalipsa lui Isus Hristos fără a face din ultimele 6 versete ale cărții sale una din cele mai irezistibile invitații la pocăință și credință în Isus Hristos din întreaga Biblie.

"Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adevereasca aceste lucruri pentru Biserici", citim în Apocalipsa 22:16. Chiar Isus Hristos dorește ca Ioan să nu lase lucrurile confuze. După ce a privit în trecut, prezent și viitor; după ce a pătruns cu privirile în Cer, peste Pământ și în Iad, după ce a fost prezentat lui Dumnezeu, pentru a fi îmbărbătat pe tot parcursul drumului, de la bine până la ce poate fi mai rău, și apoi prezentat lui Satana însuși, Isus vrea să aibă ultimul cuvânt! De ce? Pentru că, așa cum citim în Apocalipsa 1:5, El este mai presus de orice făptură, ***"care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său"***, vărsat pe cruce pentru a câștiga iertarea și pacea noastră. Tocmai de aceea, El este Acela în fața căruia suntem, în final, ca și în orice momnet răspunzători. Mai departe, în versetele 17 și 18 din acest prim capitol, El ne asigură: ***"Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților"***, deci, ale Iadului!

În Apocalipsa 3:20, Isus face o altă afimație extraordinară: ***"Iată, Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine"***. Isus îți spune chiar acum că, dacă nu L-ai accepta ca Mântuitor și Domn al vieții tale, nu numai că ai o nevoie vitală de a o face acum, dar că o și poți face acum! Mulți spun: "N-am nevoie de El". Dar bunătatea lui Dumnezeu ar trebui să îndemne la pocăință.

Când problemele îți invadează viața, Dumnezeu poate folosi metode mai dure pentru a-ți arată că depinzi de Hristos în orice împrejurare. Poate fi vorba de un eșec în afaceri, o dezamăgire în dragoste, o căsnicie distrusă, o pierderea grea, o relație tensionată între tine și un părinte sau un copil, o deteriorare, treptată sau rapidă a sănătății. Oricare ar fi încercarea, aceasta este îngăduită de Dumnezeu pentru a-ți aminti că ai nevoie de El mereu!

Dumnezeu lucrează în mijlocul nostru

Planul lui Dumnezeu nu este abstract sau neclar, nici secret. El ne spune limpede. *"vă iubesc"*. El a chemat zeci de mii de oameni, de pretutindeni, pentru a propovădui lumii dragostea Lui, pentru ca oamenii să afle drumul care duce în brațele lui iubitoare. Cred că nu există un exemplu mai bun de oșteni ai armatei lui Dumnezeu, care merg în lume, după porunca Lui, decât acei "predicatori desculți" și alți evanghelişti itineranți pe care i-am ajutat să se instruiască la Amsterdam, în ultimul deceniu.

Conferința Internațională pentru Evanghelişti Itineranți de la Amsterdam, din iulie 1983, a fost o sesiune de instruire de zece zile. Aproximativ 70% din participanții la acest prim eveniment de acest gen veneau din țări ale lumii a treia. Scopul inițial era să invităm două mii cinci sute de tineri evanghelişti pentru a participa la câteva servicii de punere a mâinilor. Dar au depus cereri de participare peste unsprezece mii, iar în cele din urmă au fost invitați patru mii.

Când ne-am reîntors la Amsterdam, trei ani mai târziu, am găsit același entuziasm, poate chiar mai mare. Predicatori, învățători, studenți și ajutoare de misionari au sosit din lumea întreagă. Dintre aceștia, mii au venit din Africa - oameni care, în multe cazuri, nu călătoriseră până atunci mai mult de cîteva mile de satele lor. Aceștia au fost uluiți, nu numai de părtășia pe care o aveau cu credincioși veniți din cultura europeană. Au mai venit din întreaga Asie, din America Latină și Europa de Est și au mers cu toții pe străzile Amsterdamului ca să vadă, să învețe și să împartă dragostea lui Hristos cu alții. N-am cunoscut, până atunci și nici după aceea, o atât de emoționantă revărsare a Duhului lui Dumnezeu. După cum ni se relatează în cartea Faptele Apostolilor cap.2, la Rusalii Duhul Sânt s-a coborât însoțit de vâjâitul unui vânt puternic și de nişte limbi de foc. Atunci, când primii credincioși ai Bisericii lui Hristos au fost umpluți de Duhul Sfânt, a fost electricitate în aerul din locul în care erau adunați. Noi, în Amsterdam, am avut același sentiment. Erau momente când toți plângeam.

Astăzi, acea oaste puternică de predicatori călători străbate sat după sat, merge din casă în casă propovăduind vestea bună a

dragostei lui Dumnezeu. De ce o fac? Pentru bani? Nu, ei nu primesc nici un ban pentru ceea ce fac. Mulţi sunt norocoşi dacă au o bicicletă, o Biblie şi un rând de haine de schimb. O fac, atunci, pentru renume? Nu. În multe cazuri, numai Dumnezeu cunoaşte lucrările bune pe care aceşti păstori smeriţi şi sinceri le fac. Atunci, de ce îşi jertfesc ei viețile lor pentru ca alţii să cunoască mântuirea? Pentru că Isus Hristos este viu! El trăieşte în inimile lor, şi această veste bună merită să fie spusă lumii. Ei sunt constrânşi de viaţa din ei să spună tuturor că Isus este Domn. Dacă Isus Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu, totul este lipsit de importanţă. Dar dacă este, atunci nimic altceva nu este mai important!

Bate El astăzi la uşa inimii tale? Dacă cineva vine la tine acasă şi bate la uşă, poţi fie să deschizi uşa şi să-l inviţi înlăuntru fie să ignori bătaia în uşă şi atunci persoana va pleca. La fel se întâmplă şi când Isus bate la uşa inimii tale. Poţi să-ţi pleci capul acolo unde te afli - în avion, într-o celulă de închisoare, într-un birou, într-o cameră de hotel, pe patul de spital sau în intimitatea casei tale - şi să-ţi deschizi inima pentru a-L lăsa pe Hristos să intre. Poţi s-o faci printr-o rugăciune simplă. Isus Hristos este cea mai bună veste pe care o poţi auzi în viaţă. El este mai mare decât "Bărbatul anului". Este cea mai uluitoare veste din toate timpurile!

Corrie ten Boom s-a născut în Olanda. În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost închisă de către naziști, acuzată fiind că a ascuns evrei în casa ei. Toţi membrii familiei ei au murit în lagăre de exterminare din Germania. Acum şi ea este în ceruri, cu Domnul.În cartea sa **"Amazing Love"** (Dragoste uluitoare), ea pune întrebarea: *"Dacă eu aranjez tablourile de pe pereţii casei tale, nu fac nici un păcat, nu-i aşa? Dar dacă locuinţa ta este cuprinsă de flăcări, iar eu continuu, calmă, să aranjez tablourile, ce vei zice? Vei gândi că sunt pur şi simplu fără minte sau foarte rea? ... Astăzi, lumea este în flăcări. Ce faci tu pentru a stinge focul?"*

Am să reformulez întrebarea: dacă Isus este Domn - şi este - şi eu nu-ţi spun, ce vei zice? Mă vei crede pur şi simplu fără minte sau foarte rău?

Deci, avem această ştire bună că Hristos, în dragostea Sa veşnică, a murit pe cruce pentru noi. Astăzi, EL bate la uşa inimilor

noastre, ca să pună stăpânire pe viaţa noastră, nu numai spre binele nostru veşnic, dar - incredibil - şi al Lui. Isus vrea să se laude cu noi în faţa întregului Univers şi să arate ce face harul Lui.

În Apocalipsa 4:1, suntem invitaţi să privim în viitor, prin ochii lui Ioan: ***"Iată că o uşă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe, şi care vorbea cu mine, mi-a zis: «Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri! »"*** Isus ne îngăduie să întrezărim Cerul pe care El s-a dus să ni-l pregătească.

Libertatea de a alege

Poţi să te întrebi: şi dacă Îl resping pe Isus Hristos şi aleg calea păcatului? El, pentru că te iubeşte şi pentru că îi pasă de tine, te va preveni de pericolele acestei căi. În Apocalipsa 21, Isus nu lasă nici o umbră de îndoială. ***"Cât despre fricoşi, necredincişi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă".*** **Apoi adaugă:** ***"adică moartea a doua"*** (Apoc. 21:8). Aşa că ***"Eu, Isus"*** îţi adresez această ultimă invitaţie din Biblie. ***"Eu, Isus (...) adeveresc aceste lucruri"*** (Apoc.22:16). Aceeaşi voce puternică a Duhului Sfânt care ne-a mişcat în Amsterdam îţi vorbeşte acum ţie: *"Vino!"* (Apoc.22:17). Ar fi inutil să predic Evanghelia, aşa cum am făcut-o în faţa atâtor oameni, timp de zeci de ani, dacă Duhul Sfânt nu ar convinge ascultătorii de păcatul lor şi nu i-ar îndemna să-şi deschidă inimile lui Hristos. Vei fi citit această carte degeaba dacă Duhul Sfânt nu te-a inspirat să lucrezi pentru maturizarea ta spirituală, iar dacă nu eşti credincios, să-ţi predai viaţa Lui. Chiar acum, Duhul Sfânt îţi spune: *"Vino!"* Vino la Hristos! Deschide-ţi viaţa, ca să pătrundă mântuirea Lui.

În vers. 17, citim: ***"Şi Duhul şi Mireasa zic: «Vino!»"*** Mireasa lui Hristos este Biserica Lui. Ea îi cuprinde pe toţi aceia care L-au primit ca Domn şi Mântuitor. După consacrarea vieţilor noastre, primim numele Lui şi devenim creştini. Îl iubim şi trăim cu El şi în supunere faţă de El, Domnul nostru. El a promis că se va

îngriji de toate nevoile noastre. Suntem, deci, Mireasa Lui! Iar El este Mirele!

Apoi, Isus ne invită din nou: ***"Şi cine aude, să zică: «Vino!»"*** (vers.17). În Romani 10:17 ni se spune: ***"Credinţa vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos"***. Unul dintre vesetele pe care le-am folosit în mod frecvent pentru a-i conduce pe oameni spre o experienţă care să ducă la pocăinţă şi credinţă în Isus Hrisos, este cel din Ioan 5:24. Isus vorbea iudeilor: ***"Adevărat, Adevărat vă spun, că cine ascută Cuvintele Mele, şi crede în Cel ce M-a trimes, are viaţa veşnică, şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă"***. Aceasta este una dintre cele mai limpezi promisiuni din Scriptură. Ea arată cum poate un om să vină la Hristos. Apoi, după ce am venit la Hristos, îi vom îndemna pe alţii să-şi predea viaţa Lui.

"Şi celui ce îi este sete, să vină" (Apocalipsa 22:17). Este chemarea lui Isus! Atât de mulţi oameni însetează astăzi, dar nu ştim după ce şi nici cum să stingă setea. Blaise Pascal, marele fizician şi filozof francez din secolul al XVII-lea, scria că toţi oamenii au în inimă un gol în formă de Dumnezeu pe care numai Isus Hristos îl poate umple. Cu mult timp în urmă, Ioan scrisese în Evanghelia sa ce-i spusese Isus unei femei imorale, lângă o fântână, în Samaria: ***"Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăşi sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică"*** (Ioan 4:13, 14).

Ai tu în suflet acea sete pe care au avut-o toţi oamenii de când există viaţa pe Pământ? Averile nu o pot stinge, nici cunoştinţa, nici alcoolul, nici drogurile, nici aventurile amoroase. Dar Hristos poate! El te roagă chiar acum ca, oriunde te-ai afla, să vii la El. Crede în El şi spune-I-o. Roagă-L să-ţi stingă setea cu apa vieţii veşnice.

În Apocalipsa 22:17, Isus repetă invitaţia pentru ultima oară. Această chemare este cea mai puternică şi cuprinzătoare dintre toate: ***"cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!"*** Prin asta, Isus vrea

să-ţi spună că - din punctul de vedere al omului - hotărârea de a-L urma pe Hristos ţine exclusiv de voinţă.

Dumnezeu a făcut tot ce este posibil pentru mântuirea omului. Nimeni nu mai are nimic de adăugat la lucrarea Lui. El ne-a prevenit cu privire la furtuna judecăţii Sale, ce se va abate peste Pământ, dându-ne astfel posibilitatea să fugim de mânia Lui şi să venim la El. Dacă vrei să fii mântuit şi să mergi în Cer, ai această posibilitate, dacă Îl accepţi pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor. Dacă nu vrei să fii mântuit şi astfel să fii pierdut pentru totdeauna, ai şi această posibilitate. Precum acei oameni din Apartamentele Richelieu, care stăteau sfidători în calea mâniei Ucigătorului Camille, trebuie să alegi, în cele din urmă, dacă vrei să fii salvat de urgia uraganului. Până acum, în ceea ce-L priveşte pe Isus, El ***"voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi să vină la cunoştinţa adevărului"*** (2 Tim. 2:4).

Nu te va părăsi niciodată

În ultimul capitol al celei de-a doua epistole a lui Petru, apostolul ne asigură că Hristos ***"doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă"*** (2 Petru 3:9). Iată că uşa, pe care poţi intra în familia lui Dumnezeu, este la fel de larg deschisă pentru toţi. Pentru a fi sigur că nimeni nu va gândi că mântuirea este ceva ce se cumpără, la care se contribuie sau care se câştigă, El spune răspicat: ***"ia apa vieţii fără plată!"***.

Isus Hristos a înviat din morţi pentru a trăi veşnic. Pentru că este viu şi pentru că poate fi pretutindeni în acelaşi timp, El este lângă tine acum, când citeşti. Tot ceea ce trebuie să faci este să-L primeşti ca Domn şi Mântuitor. Ai putea gândi: "Dar am mai primit oameni în viaţa mea şi acele relaţii n-au fost durabile. Mă întreb dacă nu cumva şi Isus mă va iubi mai întâi, pentru ca apoi să mă părăsească? Mă va chema la El, pentru ca apoi să nu se mai îngrijească de mine, ba chiar să uite că exist?" Nu! Ultimile Lui cuvinte din Biblie sunt: ***"Da, Eu vin curând"***. Bătrânul apostol este atât de fericit de

această asigurare, încât răspunde: *"Vino, Doamne Isuse"*. Atunci când consacrarea ta este autentică, Isus Hristos îţi va fi Domn şi Mântuitor pentru totdeauna. Te îndemn să alegi să fii *"totdeauna cu Domnul"* (1Tes.4:17).

Poate că mai eziţi încă, întrebându-te: "Dar aş putea să trăiesc o viaţă creştină de unul singur?". Nu, nu poţi. Şi nici nu vei fi singur. Hristos va fi cu tine zi de zi, în fiecare moment. El te va întări şi te va conduce în viaţă. Ultimul verset din Biblie, Apocalipsa 22:21, promite: ***"Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi cu toţi! Amin"***. Ce altceva ai mai putea dori, cere sau nădăjdui, mai mult decât ca harul Domnului Isus Hristos să fie cu tine totdeauna?

"Mă întreb cum mi-am dat inima lui Hristos. Nu ştiu. De mult aveam în suflet o dorinţă aprinsă după El; am descoperit că florile pământului se ofilesc şi mor. Am plâns după ceva care să-mi umple golul inimii. Şi apoi, apoi, cumva, am îndrăznit să-mi ridic inima-mi frântă către Dumnezeu la rugăciune. Nu ştiu, nu-ţi pot spune cum; Tot ce ştiu este că acum îmi e Mântuitor" (anonim).

Să-ţi mai ofer o ultimă sugestie. Pe zeci de mii de oameni care se hotărau pentru Hristos la adunările de evanghelizare îi îndemnam să rostească această rugăciune simplă: *"O, Doamne, sunt un păcătos. Mă căiesc de păcatele mele. Vreau să le părăsesc. Vreau să-L primesc pe Hristos ca Mântuitor. Mărturisesc că este Domnul Meu. Din acest moment, vreau să-L urmez şi să-L slujesc, în părtăşia Bisericii Sale. În Numele lui Hristos. Amin"*.

Dacă doreşti asigurarea prezenţei Lui neîntrerupte în viaţa ta, nu vrei să rosteşti chiar acum această rugăciune? După ce te-ai rugat, scrie-mi şi povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat. Scrie pe adresa: **Billy Graham, Minneapolis, Minnesota, 55403, USA.** Îţi vom răspunde într-o scrisoare şi-ţi vom trimite şi câteva broşuri care să te ajute să-ţi reînnoieşti sau să-ţi începi umblarea cu Isus Hristos.

Dumnezeu să te binecuvinteze!

POST-SRIPTUM: *Un alt început*

După cum au arătat lămurit dezbaterile in perioada alegerilor din 1992, lumea cunoaşte schimbări foarte mari: în guvern, în atitudini publice, în speranţele şi visurile, noastre, în prilejurile oferite omului de rând de a ajuta în rezolvarea prolemelor lumii. Altădată, şovăielnici în a se implica în procesul politic, foarte mulţi oameni au astăzi o altă atitudine, ţara se trezeşte parcă la viaţă. Ajutorul masiv pe care mulţi americani l-au dat victimelor uragnului Andrew o dovedeşte.

Printre norii dezamăgirii şi deznădejdii vedem noi motive de speranţă şi experimentăm unitatea în spirit. Ultimele trei decenii au fost o perioadă agitată. Multe forţe au conspirat pentru a diviza naţiunea şi pentru a ne separa pe unii de alţii. Curente sociale i-au rupt pe oameni - în special pe copii - de valorile tradiţionale: *adevărul, securitatea şi stabilitatea.*

Iată că astăzi observăm încercări în direcţia restabilirii valorilor care stau la baza familiei şi a revenirii la temeliile morale naţionale. Există dorinţa de a ne regăsi sentimentul de valoare şi demnitate prin credinţă şi închinare. Este un semn pozitiv; căci eu cred că numai întoarcerea pe scară largă, la moralitate, combinată cu o nouă atitudine de deschidere şi de iubire faţă de oameni, ne poate ţine departe de uraganul apocaliptic. Puteţi simţi o astfel de dragoste dacă ne deschidem inimile pentru Hristos şi-L lăsăm pe Duhul Său Sfânt să ne umple şi să ne controleze.

Dacă America şi lumea întreagă doresc să amâne holocaustul descris în Apocalipsa lui Ioan, trebuie ca oamenii să redescopere dragostea de semeni. Apostolul Pavel ne învaţă că *"roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor"* (Galateni 5:22,23). În 1 Corinteni 13, Pavel mai are ceva de adăugat: *"Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acopere totul, crede totul, nădăjduieşte totul, sufere totul. Dragostea nu va pieri niciodată"* (1 Corinteni 13:4-7; 8).

Este evident că Pavel nu descrie o emoţie slabă, fără conţinut. El atribuie dragostei putere şi autoritate. Este, de fapt, puterea supremă, din moment ce este puterea lui Dumnezeu. Ioan scrie: *"Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el"* (1 Ioan 4:16). Pavel a desemnat dragostea ca fiind caracteristica şi obligaţia credinciosului în Hristos şi calea de a transforma lumea din jurul nostru. Apostolul este de părere că proorocirile şi darurile spirituale vor lua sfârşit la instaurarea Împărăţiei lui Hristos. El scrie: *"Proorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit"* (1 Corinteni 13:8). Dar, indiferent de ce se va întâmpla pe planeta noastră şi de schimbările care pot interveni în viitor, *"dragostea nu va pieri niciodată"*.

Ştiu că duşmanul nostru, Satana, lucrează ca să ne descurajeze. Există, deseori, neînţelegeri în chestiuni lipsite de importanţă. Capacitatea noastră de a pune în practică, în mod deschis, principiile ce stau la baza credinţei noastre, de a ne ruga, de a propovădui Evanghelia, de a vorbi deschis este uneori ameninţată de lume şi chiar de aceia care s-au adaptat standardelor tradiţionale. În ultimii zece ani, însă, sunt martorul unei treziri spirituale printre creştinii evanghelici. Dumnezeu lucrează în lume; mii de oameni vin la Isus şi găsesc pace cu Dumnezeu.

Dumnezeu i-a căutat pe oameni şi astăzi oamenii Îl caută pe Dumnezeu. În această ultimă perioadă, noi, cei din **"Billy Graham Evangelistic Association" (Asociaţia Evanghelică Billy Graham)**, am fost foarte ocupaţi. Dar nu avem timp de pierdut. Acelaşi entuziasm spiritual îl vedem pretutindeni în lume: în Europa de Răsărit, fosta Uniune Sovietică, America, Europa Occidentală, Africa şi Asia. Trăim vremuri de trezire spirituală.

Iată un exemplu: în ultima zi a evanghelizării noastre de 5 zile în Hong Kong, în 1990, am predicat în faţa unui public de 49 000 oameni, în timp ce alti 30 000 urmăreau serviciul divin pe un ecran imens de pe un teren de sport din apropiere. Peste 5 000 dintre ei şi-au manifestat dorinţa de a-L avea pe Hristos ca Mântuitor şi Domn. Faptul uluitor a fost că acel serviciu divin a putut fi urmărit de 100 de milioane de oameni din 30 de naţiuni asiatice, tradus în limbile fiecărei ţări. Am avut sprijinul a circa 125 000 de biserici din întreaga Asie şi 400 000 de sfătuitori. Am distribuit 10 milioane de tractate care înlesneau înţelegerea prezentărilor pe video şi prin satelit, 70 de mii la număr. Numai veşnicia ne va putea arăta rezultatele acelor eforturi, precum şi rezultatele eforturilor altor organizaţii şi indivizi care vor fi propovăduit cu credincioşie Evanghelia în colţuri îndepărtate ale lumii.

Biblia spune: *"unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia"* (2 Corinteni 3:17). Când oamenii vin la Hristos, există întotdeauna o trezire spirituală care duce la slobozenia de păcat şi slobozenia de a-L sluji pe Hristos. Părerea mea este că aşa s-a întâmplat în fosta Uniune Sovietică în ultimii 10 ani. Reîntoarcerea la credinţă remodelează lumea şi aduce eliberare unde, înainte, era apăsare.

Există în aceste vremuri pe care le trăim o urgenţă a mesajului biblic. Uitându-ne înapoi, vedem pericolele prin care am trecut şi astfel ni le putem imagina pe cele ce sunt pe cale să vină. Cel mai rău lucru pe care-l poate face omenirea este să ignore avertismentele lui Dumnezeu, scrise în Cuvântul Său, şi să creadă că sunt închipuiri sau exagerări.

Precum reporterul ziarului "Le Figaro", care credea că eu doar încerc să sperii lumea, unii oameni nu vor să creadă că evenimente

atât de îngrozitoare precum cele descrise în Apocalipsa se pot petrece. Dar vă asigur că se pot petrece, trebuie să se petreacă, şi într-o zi se vor petrece cu adevărat. Urgiile apocaliptice se vor dezlănţui, atunci când Dumnezeu, în înţelepciunea şi în îndurarea Lui, va decide că omenirea nu mai poate să meargă mai departe în răzvrătirea împotriva Lui. Dar, până atunci, *viitorul este în mâinile noastre*. Dacă ne întoarcem la Hristos şi cu ajutorul Lui ne schimbăm vieţile pentru a ne pune de acord cu voia lui Dumnezeu, avem şansa să prelungim viaţa planetei Pământ.

Scopul acestei cărţi nu a fost acela de a speria sau alarma oamenii fără motiv. N-am scris aceste pagini pentru a crea panică sau nesiguranţă, ci pentru a face cunoscută speranţa lumii noastre pe care o avem în Isus Hristos, Acela care va face toate lucrurile noi. Dacă ai căpătat o înţelegere mai clară a promisiunii vieţii noi în Isus Hristos şi ai ajuns la o consacrare mai profundă prin citirea acestei cărţi, mă pot bucura că mi-am atins ţelul.

Nu există bucurie mai mare decât pacea şi siguranţa că, indiferent de ce se va întâmpla, eşti la adăpost în braţele Mântuitorului. Dacă lumea ar trece prin pericole mari, dacă Anticrist s-ar ridica să înşele şi să distrugă şi dacă am fi martorii dezlănţuirii prăpădului final, noi, credincioşii Lui, putem să ne odihnim în Hristos, căci aceia care au venit la El în credinţă şi umilinţă îi aparţin şi nimic nu-i poate înlătura din Împărăţia Lui veşnică. În dragostea lui suntem în siguranţă. Dacă te întorci acum la El şi lucrezi în Numele Lui, spre înnoirea acestei lumi distruse de păcat, mai există o şansă ca, în puterea dragostei divine, să alungăm norii negri, martori ai judecăţii ce stă să vină.

Totuşi, orice s-ar întâmpla, există speranţă. Isus Hristos este nădejdea noastră pentru viitor şi pentru prezent. Chiar în mijlocul furtunilor cotidiene, El ne poate da pace şi bucurie. A promis, şi nu poate să mintă că suntem în siguranţă în mâinile lui Dumnezeu, atunci când Îl avem pe El - Hristos - ca Mântuitor. Pacea noastră nu vine din împrejurări exterioare, mereu schimbătoare. Pacea noastră vine de la Hristos, ştiind că El ne dă ***"viaţă veşnică, în veac nu vor pieri şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea"*** (Ioan 10:28). Promisiunea lui Hristos pentru tine este clară: ***"Vă las pacea, vă dau pacea Mea (...) V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea"*** (Ioan 14:27; 16:33).

Hristos este Lumina lumii. Un alt început este pe cale să se arate. Cu gândul la această promisiune puneţi-vă nădejdea în Acela care are viitorul în mâinile sale şi ţineţi-vă strâns de promisiunile Sale, oricât de devastatoare vor fi furtunile prin care vom trece.

BIBLIOGRAFIE

Adams, Ruth, and Sue Cullen. *The Final Epidemic: Physicians and Scientists on Nuclear War.* Chigago: Educational Foundation for Nuclear Science, 1981.

Aldridge, Robert C. *The Counterforce Syndrome: A Guide to U.S. Nuclear Weapons and Strategic Doctrine.* Revised edition. Washington, D.C.: Institute for Policy Studies, 1979.

Augsburger, Myron S. *The Christ-Shaped Conscience.* Wheaton, Ill.: Victor, 1990.

Augustine. *Confessions.* Translated by Edward B. Pusey. New York: Macmillan Co., 1961.

Barsh, David P., and Judith E. Lipton. *Stop Nuclear War! A Handbook.* New York: Grove Press, 1982.

Barclay, William. *The Revelation of John. 2 vois.* Philadelphia: Westminster Press, 1959.

Brown, Lester R. *Building a Sustainable Society.* New York: W.W. Norton, 1981.

Bussell, Harold. *Unholy Devotion: Why Cults Lure Christians.* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1983.

Buttrick, George A., et al., eds. *The Interpreter's Bible.* 12 vols. New York: Abingdon Press, 1957.

Chandler, Russell. *Understanding the New Age.* Dallas: Word, 1988.

Dobson, James C., and Gary L. Bauer. *Children at Risk: The Battle for the Hearts and Minds of Our Kins.* Dallas: Word, 1990.

Draper, Edythe, et al., eds. *Almanac of the Christian World.* Wheaton, Ill.: Tyndale, 1990.

Eckholm, Erik P. *The Picture of Health: Environmental Sources of Disease.* New York: W.W. Norton, 1977.

Editors of *The Ecologist. Blueprint for Survival.* Boston: Houghton Mifflin Co., 1972.

Falk, Richard A. *This Endangered Planet: Prospects and Proposals for Human Society.* New York: Random House, 1972.

Frank, Anne. *The Diary of Anne Frank.* New York: Modern Library, 1958.

Frankl, Viktor. *Man's Search for Meaning.* Boston: Beacon Press, 1963.

Freeman, Leslie J. *Nuclear Witnesses: Insiders Speak Out.* New York: William Morrow & Co., 1981.

Graham, Billy. *Approaching Hoofbeats: The Four Horsemen of the Apocalypse.* Waco, Tex.: Word, 1983.

---. *The Holy Spirit.* Waco, Tex., Word.1978.

---. *Hope for the Troubled Heart. Dallas:* Word, 1991.

---. *Till Armageddon: A Perspective on Suffering.* Waco, Tex.: Word, 1981.

---. *World Aflame.* New York: Doubleday, 1965.

Graham, Franklin, and Jeannette Lockerbie. *Bob Pierce: This One Thing I Do.* Waco, Tex.: Word, 1983.

Gribbin, John. *Future Worlds.* New York: Plenum Press, 1981.

Gwertzman, Bernard, and Michael T. Kaufman. *The Collapse of Communism.* New York: Random House, 1991.

Hersey, John. *Hiroshima.* New York: Alfred A. Knopf, 1946.

Johnston, Jerry. *The Edge of Evil: The Rise of Satanism in North America.* Dallas: Word, 1989.

Ladd,George Eldon. *A Commentary on the Book of Revelation of John.* Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1971.

Mackarness, Richard. *Living Safely in a Polluted World: How to Protect Yourself and Your Children from Chemicals in Your Food and Environment.* New York: Stein and Dav, 1981.

McClung, Floyd. *Holiness and the Spirit of the Age.* Eugene, Oreg.: Harvest House, 1990.

McMinn, Mark, and James Foster. *Christians in the Crossfire: Guarding Your Mind Against Manipulation and Self-Deception.* Newburg, Oreg.: Barclay Press, 1990.

Marine, Gene, and Judith Van Alen. *Food Pollution.* New York: Holt, Rinehart & Winston, 1972.

Montagu, Ashley, *The Endangered Environment.* New York: Mason-Charter, 1974.

Naisbitt, John, and Patricia Aburdene. *Megatrends 2000: Ten New Directions for the 1990s.* New York: Morrow, 1990.

Office of Technology Assessment, Congress, *U.S. The Effects of Nuclear War.* Totowa, N.J.: Allanheld, Osmun & Co., 1979.

Osborn, Frederick. *The Human Condition.* New York: Hugh Lauter Levin Associates, 1973.

Petersen, William J. *Those Curious New Cults.* New Canaan, Conn.:Keats Publishing, 1973.

Rankin, William W. *The Nuclear Arms Race - Countdown to Disaster: A Study in Christian Ethics.* Cincinnati: Forward Movement Publications, 1981.

Renneker, Mark, and Steven Leib. *Understanding Cancer.* Palo Alto, Caif.: Bull Publishing Co., 1979.

Robinson, J.A.T. *In the End God.* New York: Harper & Row, 1968.

Schell, Jonathan. *The Fate of the Earth.* New York: Knopf, 1982.

Segal, George. *The World Affairs Companion.* New York: Simon & Schuster, 1991.

Sine, Tom. *The Mustard Seed Conspiracy.* Waco, Tex.: Word, 1981.

Strong, Maurice, ed. *Who Speaks for Earth?* New York: W.W. Norton, 1973.

Terry, Randall. *Accessory to Murder: The Enemies, Allies, and Accomplices to the Death of Our Culture.* Nashville: Wolgemuth & Hyatt, 1990.

Walvoord, John F. *The Blessed Hope and the Tribulation.* Contemporary Evangelical Perspectives. Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1976.

---. *The Nations, Israel, and the Church in Prophecy.* Grand Rapids, Mich.: Academie Books, 1968.

---. *Return of the Lord.* Grand Rapids, Mich.: Zondervan, n.d.

CUPRINS

Partea întâi

NORI DE FURTUNĂ LA ORIZONT

1. Vânt de schimbare / 5
2. Semnele vremurilor / 25
3. Un peisaj în schimbare / 37

Partea a doua

FULGER PESTE INSULA PATMOS

4. Înlăuntrul Apocalipsei / 52
5. Singura speranţă luminoasă / 64
6. Biruitorul / 77
7. Înaintea lui Dumnezeu / 99

Partea a treia

ÎN MIJLOCUL FURTUNII

8. Fuga din Paradis / 111
9. Amăgirea spirituală / 122
10. Lumea materială / 141

Partea a patra

ÎN CENTRUL VÂRTEJULUI

11. Mesagerul războiului / 153
12. Foamete pe pământ / 167
13. Umbra morţii / 193
14. Speranţa omenirii / 212

Partea a cincea

AŞTEPTÂND RĂSĂRITUL SOARELUI

15. O voce în furtună / 230
16. Promisiunea păcii / 248

Post - Scriptum: Un alt început / 267

Bibliografie / 272

Bun de tipar 07.01.1995. Apărut 1995. Coli de tipar 17;50

*

Tiparul executat în Bulgaria

EDITURA

CLC

"...Într-adevăr, există multe semne încurajatoare şi provocări emoţionale în schimbările care se produc acum în lume. Evenimentele din Europa de Est, pe care le-am urmărit desfăşurându-se, au fost extraordinare, dar implică şi pericole mari. Ele sunt descrise detaliat la ştirile de seară. Umplu primele pagini ale ziarelor. Dar, în timp ce pericolul unui uragan poate fi evaluat uşor, oare cum s-ar putea evalua pericolele unei societăţi aflate în haos? De unde să începi, măcar, să încerci?

Acesta este scopul [acestei] cărţi: de a analiza starea lumii în aceste vremuri tulburi şi de a examina contextul prezent în lumina singurului standard de încredere - BIBLIA. Scopul meu nu este de a stârni temeri neîntemeiate sau de a face acuzaţii nefondate; sper, mai degrabă, să pun câteva întrebări importante: Putem avea vreo speranţă în actuala situaţie mondială? Va fi oare o pace durabilă? Există o cale mai bună? Cum ar trebui să trăim într-o lume confruntată cu noi provocări şi crize?"

Iată doar câteva întrebări de o covârşitoare importanţă şi o uimitoare actualitate pe care şi le pune şi la care răspunde în chip strălucit, dintr-o perspectivă creştină, autorul.

EDITORUL

ISBN 973 - 95869 - 4 - 5